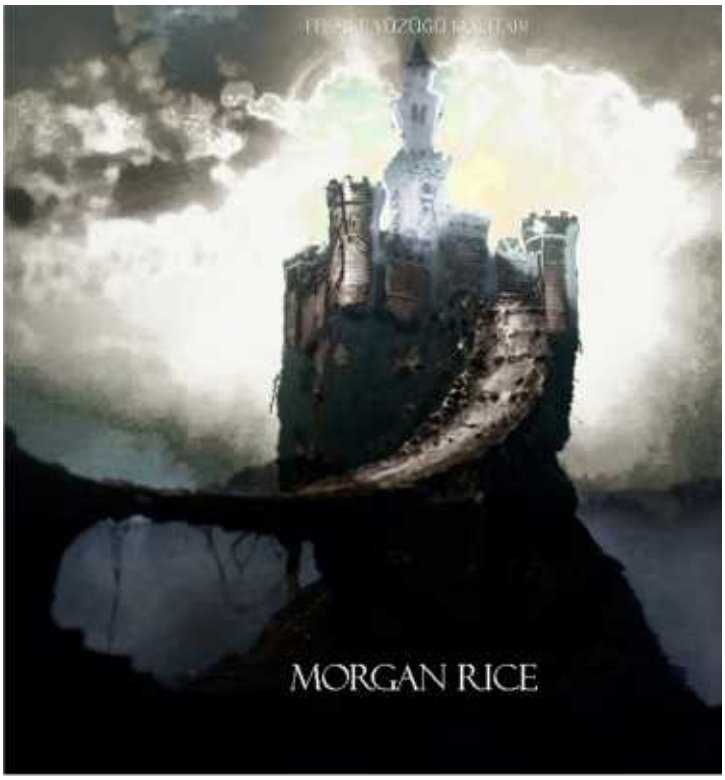
KALKAN

DENİZİ

Gwendolyn acı tüm bedenini delip geçerken hiç durmadan bağırıyordu.

Dağ çiçekleri tarlasında sırt üstü uzanırken, hayal edemeyeceği kadar kötü şekilde canını yakıyordu, debelenerek, iterek bebeği dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Bir yanı, tüm bunların bitmesini, bebek doğmadan önce güvenli bir yere ulaşabilmeyi diledi. Fakat daha büyük olan diğer yanı, bebeğin o istese de istemese de şimdi geldiğini biliyordu.

Lütfen, Tanrım, şimdi değil, diye dua etti. Sadece bir kaç saat daha. Önce güvenli bir yere ulaşmamıza izin ver.

Fakat bu olmayacaktı. Gwendolyn vücudunu yırtan bir başka korkunç ağrı hissetti, geriye yaslandı, bebeğin içinde yön değiştirdiğini ve çıkışa yaklaştığını hissettiğinde acı bir çığlık attı. Bunu durdurmanın hiç bir yolu olmadığını biliyordu.

Bunun yerine, Gwen itmeye, hemşirelerin öğrettiği gibi kendini nefes almaya zorlamaya devam ederek çıkmasına yardımcı olmaya çalışıyordu. Fakat işe yarıyor gibi gelmiyordu ve acı içinde inledi.

Gwen tekrar oturdu ve insana ait her hangi bir işaret bulmak için etrafına bakındı.

“YARDIM!” diye ciğerlerini yırtarcasına çığlık attı.

Hiç cevap gelmedi. Gwen, yaz tarlalarının tam ortasında, insanlardan uzaktaydı ve çığlığı sadece ağaçlar ve rüzgar tarafından duyuluyordu.

Gwen hep güçlü olmayı denerdi fakat an itibariyle çok korkmuş olduğunu kabul etmeliydi. Kendinden ziyade bebeği içindi bu korkusu. Ya onları kimse bulamazsa? Kendi başına bebeğini doğurabilse bile, bu yerden bebeğiyle birlikte hiç çıkabilecek miydi? O ve bebeğinin burada ölüp gideceğine dair korkunç bir duyguya kapıldı.

Gwen Dipdünya’yı, Argon’u serbest bıraktığı o kader anında vermek zorunda olduğu kararı düşündü. Kurbanı. Ona üstelenen dayanması güç seçenek, bebeği ve kocası arasında bir seçim yapmasıydı. Şimdi verdiği kararı hatırlarken gözyaşlarını durduramıyordu. Hayat neden hep kurban verilmesini gerektirirdi?

Bebek içeride aniden yer değiştirdiğinde Gwen nefesini tuttu, çok yoğun bir acı kafatasının en tepesinden ayak parmaklarının bitimine kadar yayıldı. Bir meşe ağacının içten dışa doğru tam ikiye bölünüyormuş gibi hissettirdi.

Gwendolyn arkaya uzanıp kafasını gökyüzüne kaldırarak inledi, kendini burası hariç diğer tüm yerlerde resmetmeyi denedi. Zihninde tutunacağı bir şey, ona bir nebze olsun huzur verecek bir şey aradı.

Thor’u düşündü. İkisinin bir arada olduğu, ilk tanıştıkları günü, tarlalarda ele ele tutuşurken, yanı başlarında Krohn’la beraber yürüdüklerini düşündü. Detaylara odaklanarak zihnindeki görüntüyü gerçeğe bürümeyi denedi.

Maalesef işe yaramıyordu. Şaşırarak gözlerini açtı, acı onu gerçekliğe döndürdü. Buraya, bulunduğu bu yere nasıl yalnız başına düştüğünü merak etti sonra ona ölen annesini anlatan AberthoPü, onu görmek için nasıl alelacele yola çıktığını hatırladı. Annesi de şu anda ölüyor muydu?

Birden bire Gwen, ölüyormuş gibi hissederek haykırdı, aşağı baktığında bebeğin başının çıkmakta olduğunu gördü. Kendini geriye atıp, çığlık çığlığa, hiç durmadan itmeye devam etti; kıpkırmızı olmuş yüzünden ter boşanıyordu.

Son bir güçle itince havayı bir ağlama sesi deldi.

Bir bebeğin sesi.

O anda gökyüzü karardı. Gwen yukarı bakıp mükemmel yaz gününün hiç bir belirti göstermeden geceye dönüşünü korkuyla izledi. İki güneşin bir anda iki ay tarafından tutulmasını izledi.

İki güneşin tam tutulması. Gwen buna inanamıyordu: bu bildiği kadarıyla sadece on bin yılda bir olurdu.

Gwen, karanlığa gömülürken korkuyla bu sahneyi izledi. Gökyüzünde birdenbire şimşekler parlamaya, yıldırımlar düşmeye başladı ve Gwen yağan buz taneleriyle taşa tutulduğunu hissetti. Neler olduğunu anlayamıyordu, nihayet dolu yağdığını fark etti.

Bunların hepsinin, bebeğinin doğumuyla aynı anda ortaya çıkan tüm bu olayların tamamının sarsıcı alametler olduğunu biliyordu. Bebeğe bakar bakmaz, algısının ötesinde bir gücü olduğunu anladı. Bir başka aleme aitti.

Ağlayarak dışarı çıktığında Gwen içgüdüsel olarak ona uzandı ve çamurlu çimenliğe düşmeden önce onu tutarak göğsüne çekti. Kollarını etrafına sararak yağan doludan korudu.

Ağlamasıyla yeryüzü sallanmaya başladı. Yerin titrediğini hissetti, uzakta kayaların tepelerden aşağı yuvarlandığını gördü. Bu bebeğin ta içine yayılan gücünün tüm evreni

Gwen bebeğini sıkı sıkı tutarken an be an güçten düştüğünü, çok kan kaybettiğini hissetti. Başı döndü, hareket edemeyecek kadar güçsüzdü, göğsünde durmaksızın ağlayan bebeğini bile zar zor tutuyordu. Bacaklarını hissedemiyordu.

Gwen burada, bebeğiyle birlikte bu tarlalarda öleceğine dair kendini dağlayan bir sezgiye kapıldı. Kendini artık umursamıyordu ama bebeğinin ölmesi fikrine katlanamıyordu.

Tanrılara itirazını göstermek için, içinde kalan son kırıntılarla birlikte “HAYIR!” diye haykırdı.

Gwen kafasını geriye bırakıp, yerde dümdüz yatarken cevap olarak bir çığlık geldi. Bu bir insana ait değildi. Kadim bir yaratığındı.

Gwen bilincini kaybetmeye başladı. Yukarı bakarken gözleri kapanıyordu, gökyüzünde hayalet gibi görünen bir gölge gördü. Bu devasa hayvan ona doğru alçalarak gelirken, onun çok sevdiği bir yaratık olduğunu hayal meyal fark etti.

Ralibar.

Gwen gözlerini tamamen kapamadan önce gördüğü son şey, Ralibar’ın kocaman parlayan yeşil gözleri ve kadim pullarıyla, pençeleri açık halde Gwen’i hedef alarak ona doğru alçalmış olduğuydu.

Luanda, donup kalmıştı. Elinde hala tuttuğu kanlı hançerle az önce ne yaptığına inanamayarak Koovia’nm cansız bedenine afallamış halde bakıyordu.

Tüm şenlik salonu susmuş ona bakıyordu, herkes hayret içinde kalmıştı, kimse yerinden kıpırdayamıyordu. Hepsi, dokunulmaz Koovia’nın, maharetiyle Kral McCİoud’dan sonra gelen, McCloud krallığının olağanüstü savaşçısının, Luanda’nın ayakların dibinde yatan Koovia’nm cesedine bakıyordu. Odanın içindeki sessizlik o denli yoğundu ki bir bıçakla kesilebilirdi.

Luanda hepsinden daha çok şaşırmıştı. Bir ısı dalgasının vücuduna yayıldığını, hançeri hala tutarken avucunun yandığını hissediyordu, az önce bir adam öldürdüğü için coşkun ve korkmuş hissediyordu. Bunu yaptığı, kocasına veya geline ellerini süremeden önce bu canavarı durdurduğu için gururluydu. Hak ettiğini bulmuştu. Bu McCİoud’ların hepsi barbardı.

Birden bir bağırtı duyuldu, Luanda döndüğünde sadece bir kaç adım ötede bulunan Koovia’nm öncü savaşçısının, gözlerinde intikamla ona doğru harekete geçtiğini gördü. Kılıcını yukarı kaldırarak göğsüne atılmaya geliyordu.

Luanda bir tepki vermek için oldukça hissizdi ve bu savaşçı çok çabuk hareket ediyordu. Bir an sonra kalbini parçalayacak soğuk çeliğe karşı kendini hazırlamaya çalıştı. Luanda’nın umuru değildi. Ona ne olacağı artık önemsediği bir konu olmaktan çıkmıştı, önemli olan o adamı öldürmüş olmasıydı.

Çelik kılıç ona doğru gelirken ölümü karşılamaya hazır bir 21/349

halde Luanda gözlerini kapadı, ancak aniden gelen metallerin birbirine çarpa sesiyle afalladı.

Gözlerini açtığında Bronson'ın, kılıcını kaldırıp savaşçının darbesini engellemek üzere öne atılmış olduğunu gördü. Buna şaşırmıştı, Bronson'ın bunu yapabileceğini ya da kalan tek sağlıklı eliyle böylesi muktedir bir darbeyi durdurabileceğini düşünmemişti.

Bronson kılıcını maharetle savurdu, sadece bir eliyle bile öyle bir yeteneğe ve güce sahipti ki savaşçıyı kalbinden bıçaklayarak oracıkta öldürmeyi başardı.

Luanda gözlerine inanmıyordu. Bronson bir kez daha hayatını kurtarmıştı. Ona gerçekten borçlu hissetti, akabinde ona karşı hissettiği aşk yeniden büyüdü. Belki de düşündüğünden bile daha güçlü bir halde üstelik.

Şölen salonunun her iki yanından çığlıklar yükseldi, McCloud'lar ve McGiPler birbirlerini önce öldürme derdiyle birbirlerine doğru atıldılar. Gün boyu ve akşam şenliklerinde devam eden tüm o yapmacık nezaket yok olmuştu. Şimdi bir savaş başlamıştı:, gelinlerini taciz ederek kabahat işleyen McCloud'ların onur kırıcı davranışlarıyla dolmuş, içkinin de etkisiyle alevlenmiş savaşçıların, başka savaşçılara karşı verdiği bir mücadeleydi bu.

Adamlar kalın tahta masanın üzerinden atlayarak ilk öldüren taraf olma endişesiyle birbirlerini bıçaklıyor, birbirlerinin yüzlerini tutup, güreşerek masadan düşürüyorlar, yemekleri ve şarapları deviriyorlardı. Oda bu kadar insanla bir hayli sıkışıktı, herkes omuz omuza dövüşüyordu, hareket edecek yer yok denecek kadar azdı. Tüm odada kanlı bir kargaşa hüküm sürerken adamlar bağırıyor, birbirlerini bıçaklıyor, çığlık atıyor ve ağlaşıyorlardı.

Luanda kendini toplamaya çalıştı. Dövüş o kadar hızlı ve yoğun gelişmiş, kana susayan bu adamlar, birbirlerini öldürmeye o denli odaklanmışlardı ki kimse etrafına bakıp odanın çevresinde olanları gözlemlemek için bir süreliğine bile olsa durmuyordu. Luanda her şeyi gözlemliyordu, tüm olanları daha geniş bir bakış açısıyla görüyordu. McCloud'ların odanın kuytularından gizlice hareket ederek, yavaşça teker teker sıvıştıktan sonra arkadan kapıları kilitlediklerini gözlemleyen tek kişi oydu.

Luanda birden bire ne olduğunu anlayınca tüyleri diken diken oldu. McCloud'lar

herkesi bu odaya kilitliyor ve bir nedenle kaçıyorlardı. Duvarlardan meşaleleri indirmelerini izlerken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Luanda bunu tahmin etmeliydi. McCloud'lar barbarlardı ve kazanmak için her şeyi yaparlardı.

Luanda, gözlerinin önünde cereyan eden olayı algılarken, bir kapının henüz kilitlenmediğini fark etti.

Dönüp içinde bulunduğu arbededen kaçarak kalan kapıya koştu, önündeki adamları dirsekleyerek ve iterek yol açtı. Bu sırada McCloud'lardan birinin de odanın en ücra köşesinde yer alan kapıya doğru atıldığını görünce, daha hızlı koşmaya başladı. Ciğerleri yanıyordu ama ondan önce kapıya ulaşmaya kararlıydı.

McCloud, kapıya uzanırken, Luanda'yı görmedi; kalın ahşap bir sopayı tutarak kapıyı sürgülemeye hazırlandı. Luanda hemen yanından ona saldırıp hançerini kaldırdı ve adamı sırtından bıçakladı.

McCloud bağırdı, sırtı geriye esnedi ve yere düştü.

Dışarıda, gözlerini karanlığa alıştırdıktan sonra soluna ve sağına baktı; McCİoud'ların salonun dışında sıralanarak meşaleleri getirdiklerini ve binayı ateşe vermeye hazırlandıklarını gördü. İçi panikle doldu, bunun olmasına izin veremezdi.

Dönüp yeniden salona koştu. Bronson'u tutup çarpışmadan sıyırdı.

"McCİoud'lar!" diye aceleyle bağırdı. "Salonu yakmaya hazırlanıyorlar! Bana yardım et! Herkesi dışarı çıkar!

HEMEN!"

Durumu anlayan Bronson, korkuyla gözlerini açtı ve hiç tereddüt etmeden, MacGil liderlerine koşup, onları kavgadan çekip bağırarak anlatmaya başladı ve açık kapıya doğru el kol hareketleri yaptı. Hepsi dönüp bakınca olanları anladı ve adamlarına emirler yağdırdılar.

Luanda, Mac Gil adamlarının aniden kavgadan sıyrılıp dönerek kurtarmayı başardığı açık kapıdan koştuklarını görünce biraz olsun rahatladı.

Onlar organize olurken, Luanda ve Bronson da vakit kaybetmedi. Kapıya koştular ve Luanda başka bir McCloud'un da oraya yönelip kütüğü alarak kapıyı kilitlemeye çalıştığını görünce dehşete düştü. Bu sefer ondan önce davranacaklarını sanmıyordu.

Bu defa Bronson hamlesini yaptı, kılıcı havaya kaldırıp öne eğildi ve fırlattı.

Kılıç McCloud'ın sırtında son bulup ona saplanana kadaı havada döne döne uçtu.

Savaşçı çığlık atıp yere çöktü, Bronson kapıya koşarak t vaktine kapıyı ardına kadar açtı.

Onlarca MacGil, açık kapıdan koşarken Luanda ve Bronş onlara katıldı. Yavaştan salon tüm MacGiPlerden temizi Bu arada McCloud'lar düşmanlarının neden geri çekildij hayretle izliyorlardı.

Hepsi dışarı çıktığında, Luanda kapıyı arkadan çarptı ve McCloud'ların onları takip edememeleri için kütüğü diğerleriyle birlikte kaldırıp kapıyı arkadan kilitledi.

Dışarıdaki McCloud'lar durumu fark etmeye başlayınca meşaleleri indirmeye ve bunun yerine kılıçlarıyla saldır başladılar.

Fakat Bronson ve diğerleri onlara hiç fırsat vermediler. Binanın etrafındaki McCloud'lara saldırarak, meşaleleri indirip silahlarına davranmaya çalışırlarken onları bıça] öldürmeye başladılar. McCloud'ların çoğu içerdeydi ve dışarıdaki bir kaç düzine asker, öfkeden gözlerine kan oturmuş hiddetli MacGil'ler karşısında duramazdı nitel McCloud'lar kısa süre içinde öldürüldü.

Luanda, Bronson'la yan yana, MacGil klanı üyelerinin ya duruyordu, hepsi nefes nefese kalmış, hayatta kaldıklar] heyecan duyuyorlardı. Hayatlarını ona borçlu oldukları bilerek hepsi Luanda'ya saygıyla bakıyorlardı.

Orada dikilirken, içerideki McCloud'ların kapıya vurma seslerini duydular, dışarı çıkmaya çalışıyorlardı. MacGil yapacaklarından emin olamayarak yavaşça dönüp Brom

"İsyanı bastırmaksın," dedi Luanda ısrarcı olarak. "Onlara tıpkı sana davranmaya niyetlendikleri aynı gaddarlıkla muamele etmelisin."

Bronson ona baktı, bocaladı, Luanda gözlerindeki kararsızlığı görüyordu.

“Planları işe yaramadı,” dedi. “Burada kısıldılar. Tutsak oldular. Onları tutuklayacağız.”

Luanda şiddetle kafasını salladı.

“HAYIR!” diye bağırdı.” Bu adamlar senin önderliğine başvuruyorlar. Bu dünyanın en barbar yeri. Kraliyet SarayTnda değiliz. Burası gaddarlıkla yönetilen bir yer. Gaddarlık saygıyı talep eder. İçerideki adamlar hayatta bırakılamaz. Bir örnek teşkil etmeliler!”

Bronson tereddüt etti, dehşete düşmüştü.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Diri diri yakalım mı yani? Bize gösterdikleri barbarlığa karşılık aynı muamelede mi bulunalım?"

Luanda dişlerini sıktı.

"Eğer bunu yapmazsan, şunu iyi bil ki gün gelecek seni öldürecekler."

MacGil klanı üyeleri etraflarında toplandı, bu tartışmaya şahitlik ediyorlardı. Luanda orada kaskatı duruyor, öfkesinden kuduruyordu. Bronson'ı seviyordu--ne de olsa hayatını kurtarmıştı. Fakat yine de bu kadar zayıf ve saf

olabildiği için ondan nefret ediyordu.

Luanda'nın, erkek yöneticilerden ve verdikleri köti kararlardan sıdkı sıyrılmıştı. Yönetime kendi geçm yanıp tutuşuyordu, bu işi hepsinden daha iyi kotar biliyordu. Bazen bir erkeğin dünyasını bir kadının 3 gerektiğinin farkındaydı.

Luanda tüm hayatı boyunca sürgün edilmiş ve küçi görülmüştü, artık kenarda oturamayacağım hissed: de olsa bu adamların şu an hayatta olması onun sa} Bir de Kral'ın kızıydı— ilk çocuktu, azı değil.

Bronson orada durmuş, Luanda'ya bakıyor ve boca] Luanda, eyleme geçmeyeceğini anladı.

Buna daha fazla dayanmayacaktı. Öfke içinde bağır] atılarak hizmetlilerden

birinin elindeki meşaleyi al kesilen adamların sessiz bakışları altında, önlerine meşaleyi havaya kaldırıp fırlattı.

Meşale geceyi aydınlatarak havada döne döne uçtu salonunun samandan çatısının üstüne düştü.

Alevler yayılmaya başlarken Luanda bu sahneyi ze\

MacGiHer tezahüratlarla etrafını çevreleyip bu har aynen tekrarladılar. Hepsi meşaleleri alıp fırlatınca sonra ateş harlandı, Luanda geceyi aydınlatan alevi yüzünde hissediyordu. Bir an sonra salon bu büyük tutuşmuştu.

alıyordu.

Şaşkınlıktan ağzını bir türlü kapayamayan Bronson'a döndü. "İşte," dedi küstahça, "yönetmek budur."

- ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
- ALTINCI BÖLÜM
- ONUNCU BOLUM
- ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
- ON YEDİNCİ BÖLÜM
  - YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
  - OTUZUNCU BÖLÜM
    - OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Reece, Stara'yla beraber omuz omuza yürüyordu, e] salınarak birbirine değiyor ama henüz el ele tutuşr Dağ yamacının yükseklerinde renk patlaması yaşay Adalar manzarasına hakim, göz alabildiğine uzanar tarlaları arasında yürüdüler. Sessizlerdi, Reece çelii seli altında boğuluyordu, ne söyleyeceğini bilemiyo

Reece, dağ gölünde Stara'ya gözlerinin kilitlendiği < anını düşündü. Onunla yalnız geçireceği bir zaman duyduğu için mahiyetini göndermişti. Özellikle geç bilen Matus onları baş başa bırakmakta gönülsüzdi Reece ısrar etmişti. Stara, Reece'i bir mıknatıs gibi ve Reece etraflarında başka kimse olsun istemedi. (geçen zamanı telafi etmeye, onunla konuşmaya, ke mevcut aşk bakışlarının neden onda da olduğunu 2 ihtiyacı vardı. Bunların hepsinin gerçek olup olmac sonlarının ne olacağını öğrenmek istiyordu.

Yürürken Reece'in kalbi çarpıyordu, nereden başlayacağından, sonraki adımından emin olamıyo Mantıklı tarafı ona bağırıyor, dönerek uzaklaşması Stara'dan mümkün olabildiğince uzağa kaçmasını, i yol ana bir sonraki gemiye atlayarak onu bir daha a düşünmemesi gerektiğini söylüyordu. Evine, sadak bekleyen müstakbel karısına dönmesini söylüyordu Selese onu seviyordu, o da Selese'i. Evlenmelerine s kaç gün kalmıştı.

Ne var ki, mantıklı tarafı, boyun eğmeyi reddeden duyguları ve kontrol edemediği tutkuları tarafından boğuluyordu. Stara'nın yanında kalmaya, bu tarlalarda onunla beraber yürümeye onu zorlayan bu tutkularıydı. Kendisinde, hiç anlayamadığı, onu hayatı boyunca yönlendirip dürtüsel davranışlarda bulunmasına ve kalbinin sesini dinlemesine neden olan kontrol edemediği bir taraftı. Her zaman en iyi kararları aldırdığı söylenemezdi ama Reece, içindeki bu güçlü, tutkulu özelliği her zaman kontrol edemiyordu.

Reece, Stara'nın yanında yürürken, onun da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak etti. Yürürken elinin tersi Reece'inkine değiyordu ve dudaklarının ucunda hafif bir gülümsemenin olduğunu fark edebildiğini düşünüyordu. Fakat onu anlamak her zaman olduğu gibi şimdi de zordu. Onunla çocukken karşılaştığı ilk zamanda, çarpıldığını, kıpırdayamadığım ve sonraki günlerde ondan başka hiç bir şey düşünemez hale geldiğini hatırladı. Yarı saydam gözlerinde, gururlu ve

asil duruşunda, Reece'e bir kurt gibi bakarak onu hipnotize eden bakışlarında bir şeyler vardı.

Çocukken, kuzenler arasındaki ilişkilerin yasak olduğunu biliyorlardı. Bu onları hiç korkutmamıştı. Aralarında çok güçlü, tüm dünya ne düşünürse düşünsün onları birbirlerine çeken bir şey vardı. Çocukken birlikte oynarlardı, hemencecik en iyi arkadaş olmuşlardı. Karşılaştıkları andan itibaren diğer kuzenlerin ve arkadaşların yerine birbirleriyle vakit geçirmeye başlamışlardı. Yukarı Adalar'ı ziyaret ettiklerinde Reece kendini uyanık olduğu her anı onunla geçirirken buluyordu. O da gemi kıyılarına yanaşana kadar art arda günler boyunca Reece'i kıyıda bekliyor ve hemen yanma koşuyordu.

Başlangıçta sadece arkadaşlardı. Fakat büyüdüklerinde,

yıldızların altındaki bir kader gecesinde her şey de; olmasına rağmen arkadaşlıkları ikisinin de karşı kc kendilerinden bile büyük bir şeye dönüştü.

Reece, Adalar'ı onun hayalini kurarak terk ederdi, depresyon sınırında gezinir, aylarca uykusuz gecele Her gece yatağında onun yüzünü görür ve aralarınc okyanusun ve aile yasalarının olmamasını dilerdi.

Onun da aynı şekilde hissettiğini bilirdi; ondan bir ordusunun kanatlarıyla taşman sayısız mektup aln ona karşı hissettiği aşkı anlatıyordu. Onun kadar a: anlatmasa da, o da mektuplara cevap verdi.

MacGil aileleri arasında yaşanan ihtilafın meydana Reece’in hayatının en kötü günüydü. Tirus'un, Reec için planladığı ve en büyük oğlunun, aynı zehirle z öldüğü gündü. Yine de Tirus, Kral MacGil'i suçlamiî başlamıştı ve o gün Reece’in -ve Stara'nın- kalpleri içlerinde öldüğü gün olmuştu. Babası çok güçlü kar Stara'nınki de. Her ikisi de diğer MacGil'lerle iletişi kurmalarını yasaklamıştı. Bir daha oraya hiç gitme Reece, geceler boyu acı içinde, Stara'yı yeniden nas: görebileceğini merak ederek bunun hayalini kurarc Mektuplarından onun da aynı hislerde olduğunu bi

Bir gün mektuplar sona erdi. Bunlara bir şekilde er olunduğundan şüphe etti ama asla tam olarak emir Onun mektuplarının da ona bir daha ulaşmadığınd şüpheleniyordu. Zaman içinde, devam etmesi zorla onunla ilgili düşüncelerini kalbinden çıkarmayı, zil kovuşturmayı öğrenmeye karar verdi. Stara’nın yü

Şimdi, bugün onu yeniden gördüğü için tüm bu anılar tekrar kafasına dolmuştu. Kalbinde yanan duyguların hala ne kadar taze olduğunu, sanki hiç ayrılmamışlar gibi hissettiğini fark etti. Stara, artık daha yaşlı, daha olgun ve hatta genç haline göre çok daha güzel bir kadındı. Reece, bakışlarındaki aşkı fark etti. Onun için duyduğu aşkın Stara'da karşılık bulduğunu anlayınca Reece yeniden doğmuş gibi hissetti.

Reece, Selese'i düşünmek istedi. Bunu ona borçluydu. Deniyordu ama başarmak imkansızdı.

Reece dağların yamacında Stara'yla beraber yürüyordu, ikisi de sus pustu, ne söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Kaybolan tüm o yılların boşluğunu doldurmak için insan nereden başlayabilirdi ki?

Stara nihayet, "Yakında evleneceğini duydum," dedi, sessizliği bozarak.

Reece, karnında bir ağrı hissetti. Selese'le evlenme fikri her zaman aşka ve heyecana dair bir duygu seline sebep olurdu fakat bunu Stara'nın dile getirmesiyle mahvolmuş hissetti, sanki ona ihanet etmişti.

"Üzgünüm," diye cevap verdi Reece.

Başka ne söyleyeceğini bilemedi. Aslında söylemek istediği: Onu sevmiyorum. Bunun bir hata olduğunu şimdi görüyorum. Her şeyi değiştirmek ve yerine seninle evlenmek istiyorum sözleriydi.

Fakat Selese'i seviyordu. Bunu itiraf etmesi gerekirdi. Farklı bir çeşit aşktı, belki Stara'ya karşı hissettiği kadar yoğun değildi. Reece'in aklı karışmıştı. Ne düşündüğünü veya ne

hissettiğini bilmiyordu. Hangi aşk daha güçlüydü? : aşk olunca bir derece mevzu bahis olabilir miydi? E sevdiğinde, ne olursa olsun onu sevdiğin anlamı çık mıydı? Bir aşk diğerine göre nasıl daha güçlü olabil

"Onu seviyor musun?" diye sordu Stara.

Reece derin bir nefes aldı, duygusal bir fırtınaya tul gibiydi, nasıl cevap vereceğini hiç bilmiyordu. Bir sı yürüdüler, tam anlamıyla cevap verebilmek için kal topluyordu.

"Evet," diye kederle cevap verdi. "Yalan söyleyemeı

Reece durdu ve Stara'nın elini ilk kez tuttu.

Stara durdu ve yüzünü ona döndü.

"Ama seni de seviyorum," diye ekledi Reece.

Stara'nın gözlerinin umutla dolduğunu gördü.

"Beni daha mı çok seviyorsun?" diye sordu, yumuş; umut doluydu.

Reece çok düşündü.

"Seni tüm hayatım boyunca sevdim," dedi nihayet, bildiğim tek yüzü sensin. Sen aşkın benim için anla Selese'i seviyorum. Ama seninleyken.. sanki benim olduğunu hissediyorum. Sanki kendimden bir parç; onsuz yaşayamam gibi." gülümseme vardı.

Gözlerini kaçırarak, "Kim bilir kaç gecemi seni özle geçirdim," diye itiraf etti. "Sözlerim, kartalların kaı taşındı -- fakat nihayetinde babam hepsini yok etti Aralarındaki anlaşmazlıktan sonra sana ulaşamadı karaya gitmek için bir kaç defa gemiyle kaçmaya ça yakalandım."

Reece tüm bunları duyduğu için kahroluyordu. Hiç yoktu. İhtilaftan sonra hep Stara'nın onun hakkınd hissettiğini merak etmişti. Bunu duyduktan sonra i karşı hissettiği çekim her zamankinden fazlaydı. Aı şekilde hissedenin sadece kendisi olmadığını biliyo kadar aklını kaçırmış hissetmedi. Aralarındaki bu ş gerçekti.

"Ben de senin hayalini kurmayı hiç bırakmadım," d verdi Reece.

Nihayet dağın yamacının en üst noktasına ulaştılar yana durdular, Yukarı Adalar'a ikisi birden tepeder bakıyordu. Bu noktadan, sonsuzluğu görebiliyorları okyanusa bağlantısını, üstündeki sisi, aşağıda çarpa ve Gwendolyn'in kayalık kıyılarda sıralanmış yüzle gemisini izlediler.

Çok uzun süre, el ele tutuşup anın tadına vararak s< durdular. Birlikte olmanın, bunca yıldır onları birb: ayıran tüm insanlardan ve hayatın getirdiklerinder nihayet birlikte olmanın tadını çıkardılar.

cilvesi.[1] "Fakat yine de bugün buradayım," diye cevapladı R< kader bize bir şey anlatmaya çalışıyordun"

Stara, Reece'in elini sıkıca tuttu, Reece de aynını ya Karşıya bakarlarken Reece'in kalbi çarpıyordu, türr boyunca aklının bu kadar karıştığını hissetmemişti hepsi kader miydi? Burada Stara'ya rastlaması, düğ önce onu görmesi, tüm bunlar bir başkasıyla evlem yapmasını engellemek için miydi? Tüm bu yıllardar kader onları her şeye rağmen bir araya getirmeye r çalışıyordu?

Reece, böyle olduğunu hissetmekten kendini alıkoy Ona rastlamasının kaderin bir cilvesi olduğunu, bel düğününden önce ona son bir şans verildiğini hisse

"Kaderin bir araya getirdiğini, hiç bir insan bozama Stara.

Stara, Reece'in gözlerine bakıp onu hipnotize ederi Reece'in içine işledi

"Hayatımızda olan biten çok sayıda şey bizi birbirıı düşürdü," dedi Stara. "Klanlarımız. Vatanlarımız. C Zaman. Fakat hiç bir şey bizi birbirimizden uzak tu başaramadı. Bunca yıl geçmesine rağmen aşkımız z yerinde duruyor. Evlenmeden önce bana rastlaman mü? Kader bize bir şey anlatıyor. Çok geç değil."

Reece ona baktı, kalbi hızla çarpıyordu. Stara ona b "Belki de düğünü iptal etmeliyim," dedi.

"Bunun kararını ben veremem," diye cevapladı. "K< sesini sen bulmalısın."

"Şu anda," dedi, "kalbim sevdiğimin sen olduğunu: Hep sevdiğim kadın sensin."

Reece'e ciddiyetle baktı.

"Başka birini hiç sevmedim," dedi.

Reece kendine engel olamıyordu. Öne eğildi ve dud onunkilerle buluştu. Tüm dünyanın etrafında eridi da onu öptüğünde aşka battığını hissetti.

Artık nefes alamayıncaya kadar; Reece, her şeye, iç: mantığın karşı çıkmasına rağmen, Stara'dan başka evlenemeyeceğini fark edene kadar öpüşmeye deve

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gwendolyn altın bir köprüde durdu. Tırabzanına sıkı sıkı tutunarak kenardan aşağı baktı ve altında akan hırçın nehri gördü. Akışı öfkeyle kükredi, Gwendolyn bu manzarayı izlerken sular hiç olmadığı kadar yükseldi. Serpintilerini buradan bile hissediyordu.

MGwendolyn, aşkım."

Gwen, belki yirmi adım ötedeki karşı kıyıdan Thorgrin'in gülümseyerek elini ona uzattığını gördü.

"Bana gel," diye yalvardı. "Nehri geç."

Onu görünce rahatlayan Gwen, ona doğru yürümeye başladı ta ki onu yolundan döndüren bir başka ses duyana kadar.

"Anne," dedi yumuşak bir ses.

Gwen aksi kıyıda duran bir çocuk gördü. On yaşlarında, uzu gururlu, geniş omuzlu, asil bir ağıza, güçlü bir çeneye ve parıldayan gri gözlere sahipti. Babası gibi. Tanıyamadığı bir materyalden yapılma güzel ve parlak bir zırh giymişti, belir ise bir savaşçının silahları vardı. Gücünü buradan bile hissediyordu. Durdurulamaz bir güçtü.

"Anne, sana ihtiyacım var," dedi.

Çocuk elini uzattı ve Gwen ona doğru yürümeye başladı.

Sonra durdu, bir Thor'a bir oğluna bakıyordu. İkisi de elleri] 37/349

ona doğru uzatmışken bölünmüş hissediyordu. Hangi yöne gideceğini bilmiyordu.

Orada kararsız dururken altındaki köprü aniden çöktü.

Gwendolyn aşağıda hızla akan sulara doğru düştüğünü hissederken çığlık attı.

Gwen buzlu suya düştüğünde donduğunu hissetti, hırçın sularda yuvarlandı ve debelendi. İne çıka, nefes almaya çalışarak dönüp karşılıklı iki kıyıda duran oğluna ve kocasına baktı. İkisi de ona doğru ellerini uzatmıştı ve ikisinin de ona ihtiyacı vardı..

"Thorgrin!" diye bağırdı. Sonra: "Oğlum!" dedi.

Gwen her ikisine doğru bağırarak uzandı ama kısa süre sonra bir şelalenin kenarından aşağı düşer halde buldu kendini.

Kocasını ve oğlunu gözden kaybettiğinde korkunç bir çığlık attı ve aşağıdaki keskin kayalara doğru metrelerce düştü.

Gwendolyn bağırarak uyandı.

Etrafına bakındı, soğuk terler dökmüştü, aklı karışıktı, nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Loş bir şato odasında, duvarlardaki meşalelerin titrek ışıkları altında bir yatakta uzandığını fark etti. Nefes nefese neler olduğunu anlamak için gözlerini çok defa kırptı. Hepsinin bir rüya, korkunç bir kabus olduğunu yavaşça anladı.

Gwen gözlerini kıstı ve odadaki çok sayıda hizmetliyi fark etti. Illepra ve Selese iki yanında durup kollarına ve bacaklarına soğuk bası uyguluyorlardı. Selese alnını nazikçe sildi.

"Şşş," dedi Selese onu rahatlatarak. "Bu sadece bir leydim."

Gwendolyn, ellerini birinin sıktığını hissettiğinde d Thorgrin'i gördüğü için kalbi yerinden çıkacak gibi yatağının başında çömelmiş, uyandığını gördüğü i<; parlayan gözlerle Gwen'in ellerini tutuyordu.

"Aşkım," dedi. "İyisin."

Gwendolyn gözlerini kırptı nerede olduğunu, nede olduğunu ve tüm bu insanların burada ne aradıklar anlamaya çahştı.Sonra aniden hareket etmeye çaİR karnında korkunç bir ağrı hissetti — ve hatırladı.

"Bebeğim!" diye bağırdı aklını kaybetmiş gibi anide o? Bebeğim yaşıyor mu?"

GwenGwen, çaresiz etrafındaki yüzleri inceledi. Th< sıkıca kavradı ve kocaman gülümsedi. O anda her ş< yolunda olduğunu anladı. Tüm hayatının bu gülüm; güvence altında olduğunu hissetti.

"Elbette yaşıyor," diye cevap verdi Thor. "Tanrıya î olsun. Ralibar'a da. Ralibar

ikinizi de buraya tam za getirdi."

"Sağlığı son derece iyi, " diye ekledi Selese.

Aniden, odayı keskin bir ağlama sesi doldurdu, Gwe baktığında Illepra'nın öne geldiğini ve kollarındaki

Gwendolyn'in kalbi rahatlama hissiyle dolup taştı ve gözyaşlarına boğuldu. Oğlunu görür görmez histerik bir biçimde ağlamaya başladı. O kadar rahatlamıştı ki sevinç göz yaşları yüzünü yıkıyordu. Bebek hayattaydı. Kendisi hayattaydı. Kurtulmuşlardı. Bir şekilde bu korkunç kabustan çıkmayı başarmışlardı.

Hayatı boyunca hiç bu kadar minnet duymamıştı.

Illepra öne eğildi ve bebeği Gwen'in göğsüne yerleştirdi.

Gwendolyn doğruldu ve ona bakarak yüzünü incelemeye başladı. Ona dokunduğu, kollarında ağırlığını hissettiği, kokusunu duyduğu ve yüzünü gördüğünde kendini yeniden doğmuş gibi hissetti, Gwendolyn içinde ona karşı kabaran aşkı minnet duygusuyla birlikte duyumsadı. Buna inanamıyordu, bir bebeği olmuştu.

Kollarına yerleştiğinde bebek birden ağlamayı kesti.Sesi soluğu kesildi, döndü, gözlerini açtı ve doğrudan Gwen'e baktı.

Gwen, bebekle gözleri kilitlendiğinde bir şok dalgasının vücuduna yayıldığını hissetti. Bebek, gözlerini Thor'dan almıştı. Başka bir boyuttan gelmiş gibi görünen gri, parlak gözleri vardı. Gözlerini delip geçerek bakıyordu. Gwendolyn ona baktığında, bebeğini bir başka zamandan, ezelden beri tanıyor gibi hissetti.

O anda, Gwen hayatı boyunca biri veya bir şeye duyduğu her türlü bağdan daha kuvvetli bir bağ hissetti. Onu sıkıca sardı ve asla bırakmayacağına söz verdi. Onunla ateşlerde yürürdü.

"Simasını senden almış, leydim" dedi Thor ona, öne eğilip Gwen'le birlikte bebeğe gülümseyerek bakarken.

Gwen de gülümsedi, ağlıyordu, duygu seli yaşıyordı Hayatında hiç bu denli

mutlu olmamıştı. Tüm isted Thorgrin'le ve bebeğiyle olmak.

"Gözlerini de senden almış," diye cevapladı Gwen.

"Henüz almadığı bir isim gerekli ona," dedi Thor.

"Belki de senin ismini vermeliyiz," dedi Gwendolyn

Thor kararlı bir şekilde kafasını salladı.

"Hayır. Annesinin oğlu. Senin ifadeni taşıyor. Gerç(savaşçı annesinin maneviyatını ve babasının yeten taşımalı. Ona yardımcı olması için her ikisine de ih Benim yeteneklerimi alacak ve ismini de senden alr

"O zaman önerin nedir?" diye sordu Gwen.

Thor düşündü.

"İsmi seninkine benzemeli. Gwendolyn'in oğlunun Guwayne olmalı."

Gwen gülümsedi. Söyler söylemez tınısına bayıldı. "Guwayne," dedi. "Sevdim bunu."

Gwen bebeği sıkıca tutarken kocaman gülümsedi. Bebeğine bakıp, "Guwayne," dedi.

daha çok küçük olduğunu biliyordu ama bir anlığına bir ş gördü ve bebeğin kendi ismine onay verdiğinden emin ok

Selese öne eğildi ve Gwen'in dudaklarına merhem sürüp, yoğun ve koyu renkli bir içecek verdi. Gwen hemen canlaı Yavaşça kendine geldiğini hissetti.

"Ne kadar süredir buradayım?" diye sordu Gwen.

"Neredeyse iki gündür uyuyorsunuz, leydim," dedi Illepra "Büyük tutulmadan beridir."

Gwen hatırlayınca gözlerini kapadı, tüm o görüntüler zih: üşüştü. Tutulmayı, doluyu ve depremi hatırladı. Daha ön< hiç böyle bir şey görmemişti.

"Bebeğimiz büyük alametlerin işaretlerini taşıyor," dedi' "Tüm krallık olaylara

şahit oldu. Doğumu şimdiden en uz yerlerde herkes tarafından konuşuluyor."

Gwen, bebeği sıkıca tutarken, vücuduna yayılan bir sıcakL hissetti, ne kadar özel olduğunu bizzat kendi duyumsadı, tutarken tüm vücudu karıncalanıyordu, sıradan bir çocuk olmadığını biliyordu. Damarlarında ne tür güçlerin aktığı merak etti.

Thor'a bakarak merak etti. Bu çocuk da bir ruhban mıydı'

"Tüm bu zaman boyunca burada miydin?" diye sordu The hep yanında durduğunu fark ederek ve ona karşı hissetti^ minnetin altında boğularak.

"Buradaydım, leydim. Duyar duymaz geldim. Dün gece ha Geceyi Keder Gölü'nde geçirdim. İyileşmen için dua ettim

Gwen yeniden göz yaşlarına boğuldu, duygularını l edemiyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar mutlu oh bu çocuğu kollarında tutmak hiç mümkün olduğun düşünmediği bir şekilde kendini tamamlanmış hissettiriyordu.

Kendine rağmen, Gwen Dipdünya'daki o kader anır zorunda bırakıldığı seçime döndü. Thor'un ellerini bebeği sıkıca tuttu, ikisini de yakınında tutmak, iki; sonsuza dek birlikte olmak istiyordu.

Ancak birinin ölmek zorunda olduğunu biliyordu. 1 durduramıyordu.

"Sorun nedir, aşkım?" diye sordu Thor sonunda.

Gwen kafasını salladı, ona anlatamazdı.

"Üzülme," dedi. "Annen hala yaşıyor, eğer onun içi ağlıyorsan."

Gwen birden bire hatırladı.

"Çok hastaydı," diye ekledi Thor. "Ama onu görecel hala var."

Gwen bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. "Onu görmem lazım," dedi. "Beni şimdi ona götür.' "Emin misiniz, leydim?" diye sordu Selese.

için şanslısınız."

Gwen kararlı bir biçimde kafasını salladı.

"Annem ölmeden önce onu görmeliyim. Beni ona g Şimdi."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Godfrey, içki salonundaki uzun ahşap masanın ortasına oturmuş, her iki avucunda bir maşrapa bira, MacGil ve McCloud'ların oluşturduğu büyük grupla birlikte şarkı söylüyor, diğerleriyle beraber maşrapaları masaya vuruyordu. Grup ileri geri salınıyor, şarkının her satırını noktalarken maşrapalarını masaya vurunca, ellerine ve masaya biraları dökülüyordu. Fakat Godfrey umursamıyordu. Bu hafta boyu her gece yaptığı gibi içkisine gömülmüş kendini iyi hissediyordu.

İki yanında Akorth ve Fulton oturuyordu.Etrafına baktığında masayı çevreleyen eski düşmanlar MacGil ve McCloud'lardan oluşan onlarca adamı, organize ettiği bu içki aleminde bir araya toplamasının vermiş olduğu tatmini yaşıyordu. Bunu noktaya ulaşması için Godfrey günler boyu Yüksek Topraklar'ı baştan başa geçmişti. Başlangıçta adamlar isteksizdi ama Godfrey fıçı fıçı biraları ve ardından kadınları önlerine serince gelmeye başlamışlardı.

Başlangıçta bir kaç adam vardı, birbirlerinden tedirgin duruyorlar, salonda kendi taraflarını tutuyorlardı. Fakat Godfrey Yüksek Topraklar'ın tepesinde tünemiş bu içki salonunu doldurmayı başardığında adamlar gevşemiş ve birbirleriyle kaynaşmışlardı. Onları bir araya getirmek için bedava biradan daha iyisinin olmadığını Godfrey biliyordu.

Aralarındaki sınırı kaldırmalarına, erkek kardeş gibi hissetmelerine sebep olan şey Godfrey'in kadınları getirmesiydi.Yüksek Topraklar'ın her iki tarafından tüm bağlantılarını kullanıp, genelevleri taramış ve kadınlara cömert davranmıştı. Artık askerlerle birlikte salonu doldurmuşlardı; çoğu, askerlerin kucağında oturuyordu ve herkes mutluydu. İyi ücret ödenen kadınlar mutluydu, adamlar mutluydu, birbirleriyle uğraşmayı bırakıp bunun yerine içkiye ve kadınlara odaklanınca tüm salon neşe ve keyifle çınlıyordu.

Gece ilerlerken Godfrey bazı MacGil ve McCloud'ların arkadaş olup birlikte devriyeye çıkma planlarını duymuştu. Bu tam olarak kız kardeşinin onu başarması için gönderdiği türden bir bağdı, Godfrey bunu başardığı için kendiyle gurur duyuyordu. Süreçten kendisi de çok keyif almıştı, yanakları çok fazla bira tükettiği için kırmızıydı. Bu McCloud birasında fark ettiği bir şey vardı; Yüksek Topraklar'ın bu tarafında bira çok daha güçlüydü ve doğrudan kafaya etki

ediyordu.

Godfrey bir orduyu güçlendirmenin, insanları bir araya getirmenin ve yönetmenin farklı yolları olduğunu biliyordu. Siyaset bunlardan biriydi, yönetim bir diğeri; kanunların yürürlüğü ise bir başkası. Fakat bunlardan hiç biri bu adamların kalbini kazanamazdı Godfrey, tüm kusurlarına rağmen halka nasıl erişebileceğini biliyordu. Kendisi de halktan biriydi. Kraliyet ailesinin asaletine sahip olsa da kalbi her zaman topluluklardan yanaydı. Belirli bir bilgeliği vardı, bu sokaklardan edindiği ve parlak gümüşlerle kuşanan şövalyelerin asla sahip olmadığı bir özellikti. Fakat Godfrey, halka inmenin de belirli avantajları olduğunu fark etti. Bu ona insanlık hakkında farklı bir bakış açısı sağlıyordu ve bazen insanları tam olarak anlamak için her iki bakış açısına ihtiyaç vardı. Ne de olsa Kralların yaptığı en büyük hata halktan olan insanlarla bağlarını koparmış olmalarıydı.

"Bu McCloud'lar nasıl içeceklerini biliyorlar," dedi Akorth.

"İnsanı hayal kırıklığına uğratmıyorlar," diye ekledi Fulton,

önlerindeki masaya iki maşrapa daha verilirken.

"Bu içki çok sert," dedi Akorth, yüksek sesle geğirir

"Evimizi hiç özlemiyorum desem yeridir," diye ekle

Godfrey kaburgalarından dürtüldüğünü hissetti, dc baktığında McCloud adamlarının abartarak sallandı çok yüksek sesle güldüklerini, kadınlarla eğlenirkeı sarhoş olduklarını gördü. McCloud'ların, MacGil'leı biraz daha kaba olduklarını fark etti. MacGiHer ser adamlardı ama McCloud'lar— onlarla ilgili bir şeyle medeniyetten biraz uzaklardı. Uzman bakışlarla od incelerken Godfrey, McCloud'ların kadınları çok sil tuttuklarını, maşrapalarını çok sert tokuşturduklaı birbirlerini kabaca dirsekledikleri fark etti. Bu ad ilgili bir şey onlarla geçirdiği tüm günlere rağmen (rahatsız ediyordu. Bir şekilde bu insanlara tam olaı güvenmiyordu. Onlarla ne kadar fazla zaman geçiri klanın neden birbirlerinden ayrıldıklarını o kadar i anlamaya başlıyordu. İki topluluğun gerçekten biri birleşemeyeceklerini merak etti.

İçki alemi zirve yaparken daha fazla sayıda maşrap konuyordu, öncekine kıyasla iki katıydı. McCloud'k normalde askerlerin bu raddeye geldiklerinde yapt yavaşlamıyorlar aksine, daha fazla hatta haddindeı içiyorlardı. Godfrey,

kendine rağmen biraz gerilmiî

"Bu adamların bu kadar içeceklerini tahmin eder rr diye sordu Godfrey, Akorth'a.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu Fulton.

Fakat Godfrey, önünü göremeyecek kadar sarhoş o] McCloud'lardan biri, asker arkadaşlarına çarpıp on düşürürken diken üstünde bu sahneyi izledi.

Bir anlığına herkes duraksadı ve odadakiler yere di grubuna baktılar.

Askerler yerinde kalkıp çığlık atarak gülmeye ve eğ başlayınca, alemin devam etmesi Godfrey'i rahatlat

"Yeterince içtiler mi diyorsun?" diye sordu Godfre) bunların kötü bir fikir olup olmadığını merak etme başlamıştı.

Akorth ona boş boş baktı.

"Yeterince mi?" diye sordu. "Öyle bir şey mi var?"

Godfrey, kelimeleri yuvarladığını ve zihninin istedi açık olmadığını kendi de fark etti. Yine de odada bi değiştiğini, sanki bir şeylerin olması gerektiğinden olduğunu sezmeye başladı. Hepsi biraz fazla gelmiş odadakilerin hepsi kendine hakim olma hissini yitil

"Ona dokunma!" diyerek bağırdı biri aniden. "O beı

Sesinin tonu, karanlık ve tehlikeliydi, havayı kesere Godfrey'in dönüp bakmasına sebep oldu.

sararak geriye doğru çekmişti.

"Şenindi. Artık benim! Git başkasını bul!"

MacGil'in ifadesi karardı ve kılıcını çekti. Odayı deL ses duyulduğunda herkes dönüp oraya baktı.

"O benim dedim!" diye bağırdı.

Suratı kırmızı, saçları terden dolaşmıştı, bu ölümci dikkat kesilen tüm oda izlemeye koyuldu.

Her şey aniden durdu ve oda sessizliğe gömüldü, sa iki tarafında adamlar donmuş bu sahneyi izliyorlar iri yarı McCİoud, yüzünü ekşitip kadını aldı ve kabc hareketle yana savurdu. Kadın kalabalığa doğru uçt tökezledi ve düştü.

Kadın, McCİoud'un umrunda değildi, tek isteğinin 1 ziyade kan akıtmak olduğu artık hepsi tarafından a anlaşılıyordu.

McCİoud da kendi kılıcını çekerek karşılık verdi.

"Onun hayatına karşılık seninki!" dedi McCİoud.

Etraftaki askerler geri çekilerek, dövüşmeleri için 1 alan açtılar. Godfrey herkesin gerildiğini görebiliyo Herkesi içine alan bir savaşa dönmeden önce bunu durdurması gerektiğini biliyordu.

Godfrey masanın üstüne zıpladı, maşrapa biraları 1<

"Adamlarım!" diye bağırdı, kelimeleri kayıyordu. Odaklanmaya ve zihnini açmaya çalıştı, çok samimi şu anki kadar sarhoş olduğundan dolayı pişman ol

"Burada hepimiz aynıyız!" diye bağırdı. "Hepimiz t halkız! Tek bir ordu! Dövüşmeye gerek yok. Tadına yeterli sayıda kadın var! Hiç biriniz ciddi değilsiniz

Godfrey, MacGil'e döndü, adam orada dudak büker* tutuyordu.

"Özür dilerse kabul ederim," dedi MacGil.

McCloud, aklı karışmış halde orada dururken anid* yumuşadı ve yüzünde kocaman bir gülümseme beli

"O zaman özür dilerim!" dedi McCloud, sol elini uz;

Godfrey yana çekildi, MacGil tedbirle yaklaştıktan î el sıkıştılar.

Bu esnada, McCloud aniden MacGil'in elini tutarak doğru çekti, kılıcını havaya dikip adamı tam göğsür bıçakladı.

"Özür dilerim," diye ekledi, "seni daha önce öldürn için MacGil alçağı!"

MacGil cansız bedeniyle yere düştü, yere kan dökül Ölmüştü.

edemiyordu. MacGil'i savunmasız kalmaya cesaret vere anlaşmalarına aracılık eden kendisiydi. Bu McCİoud tarafından ihanete uğramış, tüm adamları önünde kandırılmıştı.

Godfrey düzgün düşünemiyordu, çok içmişti, aniden iç bir şey oldu.

Tek bir hareketle, Godfrey eğilerek ölü MacGil'in kılıcır öne çıkarak, McCloud'u kalbinden şişledi.

McCİoud, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona bakı sonra kılıç hala göğsüne saplıyken yere cansız halde yıkılıverdi.

Godfrey, kanlı ellerine baktı, az önce ne yapmış olduğu inanamıyordu. Hayatında ilk defa bir adamı bu kadar yakından öldürmüştü. İçinde böyle bir içgüdünün varlı habersizdi.

Godfrey onu öldürmeyi planlamamıştı; bunu detaylı düşünmemişti bile. Sadece derinliklerinden bir tarafı ı gelmiş ve adaletsizliğe karşı intikam talep etmişti.

Salonda aniden kargaşa başladı. Adamlar her taraftan birbirlerine öfkeyle saldırıyorlardı. Kılıçlar çekilirken ç sesler odayı doldurdu ve Godfrey bir kılıç darbesi kafas inmek üzereyken Akorth sayesinde aralarından çekildi; hissetti.

Bir başka asker - Godfrey kim olduğunu veya nedenini hatırlamıyordu — onu tuttu ve biraların sıralı olduğu m fırlattı. Godfrey'in son hatırladığı ahşap masada boyda] kaydığı, her bir bira maşrapasına kafasını çarparak yer

J.. t>_____1___1__1_____J__1___1,

edemiyordu. MacGil'i savunmasız kalmaya cesaret vere anlaşmalarına aracılık eden kendisiydi. Bu McCİoud tarafından ihanete uğramış, tüm adamları önünde kandırılmıştı.

Godfrey düzgün düşünemiyordu, çok içmişti, aniden iç bir şey oldu.

Tek bir hareketle, Godfrey eğilerek ölü MacGil'in kılıcır öne çıkarak, McCloud'u

kalbinden şişledi.

McCİoud, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona bakı sonra kılıç hala göğsüne saplıyken yere cansız halde yıkılıverdi.

Godfrey, kanlı ellerine baktı, az önce ne yapmış olduğu inanamıyordu. Hayatında ilk defa bir adamı bu kadar yakından öldürmüştü. İçinde böyle bir içgüdünün varlı habersizdi.

Godfrey onu öldürmeyi planlamamıştı; bunu detaylı düşünmemişti bile. Sadece derinliklerinden bir tarafı ı gelmiş ve adaletsizliğe karşı intikam talep etmişti.

Salonda aniden kargaşa başladı. Adamlar her taraftan birbirlerine öfkeyle saldırıyorlardı. Kılıçlar çekilirken ç sesler odayı doldurdu ve Godfrey bir kılıç darbesi kafas inmek üzereyken Akorth sayesinde aralarından çekildi; hissetti.

Bir başka asker - Godfrey kim olduğunu veya nedenini hatırlamıyordu — onu tuttu ve biraların sıralı olduğu m fırlattı. Godfrey'in son hatırladığı ahşap masada boyda] kaydığı, her bir bira maşrapasına kafasını çarparak yer

J.. r>_____1___1__1_____J__

ALTINCI BÖLÜM

Hizmetliler kapıları açınca Gwendolyn, tekerlekli sî kollarında Guwayne'i tutarak, kendini hazırladı. Tb annesinin hasta yatağına doğru itti. Kraliçe'nin mu içeri girerlerken selama durdular. Gwen karanlık o< girdiklerinde bebeğini daha sıkı tuttu. Oda sessizdi, havasızdı. Duvarlarda titrek meşale ışıkları vardı. I ölümü hissediyordu.

Guwayne diye düşündü. Guwayne, Guwayne.

Bu ismi zihninin içinde söyledi, kendi kendine tekr ölüm döşeğindeki annesi dışında her hangi bir şey odaklanmaya çalışıyordu. Bunu düşünürken isim o rahatlıyor, sıcaklıkla dolduruyordu. Guwayne. Muc: Bu bebeği ifade edebileceğinden çok seviyordu.

Gwen, annesi ölmeden bebeğini görmesini istedi. A: onunla gurur duymasını, onun hayır duasını almak Kabul etmeliydi. Sıkıntılı geçmişlerine rağmen, Gw ölmeden önce aralarında barış ve uzlaşı istiyordu, hassas bir durumdaydı ve annesiyle kısa süredir da] hissettiği gerçeği aklını daha çok kaybetmesine ned oluyordu.

Kapılar arkasından kapanırken kalbinin sıkıştığını Odaya baktı ve annesinin yanında duran onlarca hi: gördü. Eski muhafızlardan hatırladığı, eskiden babc emrinde olan insanlardı. Oda insan kaynıyordu. Bu sevrivdi. Annesinin vanı basında elbette, sonuna kc

Thor, Gwendolyn'i annesinin yanına doğru iterken, kalkıp annesine eğilerek onu kucaklamak istedi. Fa] hala ağrıyordu, bu haliyle kıpırdayamıyordu.

Bunun yerine, tek eliyle uzandı ve annesinin bileğıı Teni soğuktu.

Orada baygın yatan annesi o sırada tek gözünü yave Şaşırmış ve Gwen'i gördüğü için memnun ölmüşte ederek iki gözünü birden araladı ve konuşmak için

Kelimeleri sıralamaya çalıştı ama sadece bir nefes g Gwen onu anlayamadı.

Annesi boğazını temizledi ve Hafold'a eliyle işaret <

Hafold hemen eğildi ve kulağını Kraliçe'nin ağzına

"Evet, leydim?" diye sordu Hafold.

“"Herkesi dışarı çıkart. Kızımla ve Thorgrin'le yaln istiyorum."

Hafold, Gwen'e kısa bir bakış attı, içerleyerek cevaj "Nasıl isterseniz, leydim." dedi.

Hafold herkesi hemen toparladı ve kapıya kadar ge< geri gelip Kraliçe'nin yanındaki yerini aldı.

"Yalnız," diye tekrarladı Kraliçe, Hafold'un bildiği l

Hafold yatağa baktı, şaşırmıştı sonra Gwen'e kıskaı

Gwen Thor'la beraber oturuyor, herkes çıktığı için rahatlam hissediyordu. Ölüm havada kalın bir battaniye gibi asılı duruyordu, annesi onunla daha fazla kalamayacaktı.

Annesi, Gwen'in ellerini tuttu, Gwen de onlarınkini sıktı. Annesi gülümsedi, yanağından bir gözyaşı döküldü.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi annesi. Sözler bir fısıltı gi çıkmıştı, zar zor duyuluyordu.

Gwen yeniden ağlamaklı hissetti, güçlü olmak, annesinin hatırına gözyaşlarına hakim olmak için elinden geleni yaptı Fakat kendine hakim olamıyordu, gözyaşları aniden boşald: hiç durmadan ağlamaya başladı.

"Anne," dedi. "Üzgünüm. Çok üzgünüm. Her şey için."

Gwen, hayatı boyunca daha yakın olamadıkları için üzüntü seline kapılmıştı. İkisi birbirlerini hiç bir zaman gerçekten anlayamamıştı. Kişilikleri hep çatışmıştı, olayları hiç aynı yerden görememişlerdi. Gwen ilişkileri için üzgündü, bunu: sorumlusu kendisi olmasa bile. Geriye dönüp baktığında her şeyi daha farklı yapmak için söyleyebileceği veya yapabilece bir şeyler olmasını diledi. Fakat hayatlarıyla ilgili her şeyde iki ayrı uçta yer alıyorlardı. Görünüşe göre ikisinin de sarf edeceği her hangi bir çaba bunu değiştirmeyecek gibiydi.
Aa aileye mensup, anne-kız ilişkisiyle hapsolmuş birbirlerinde çok farklı iki

insandı onlar. Gwen asla onun istediği kızı olamadı, Kraliçe de Gwen'in arzuladığı anne değildi. Gwen kaderlerinin neden bir yazıldığını merak etti.

Kraliçe kafasını salladı, Gwen anladığını görebiliyordu.

"Ben de üzgünüm," diye cevapladı. "Sen sıra dışı bir kız çocuğuydun. Sıra dışı bir Kraliçesin. Benim olduğumdan dal

büyük bir Kraliçe ve babanın olabildiğinden çok da] hükümdarsın. Burada olsa seninle gurur duyardı. B iyi bir anneyi hak ediyordun."

Gwen gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

"Sen iyi bir anneydin."

Annesi kafasını salladı.

"Ben iyi bir Kraliçe, sadık bir eştim. Ama iyi bir anr Sana karşı değildim en azından. Sanırım sende çok kendimi gördüm ve bu beni korkuttu."

Gwen elini sıktı, ağlıyordu, birlikte geçirebilecekler daha fazla zamanları olmasını, hayatlarında bunun konuşmayı daha önce yapmış olmayı diledi. Şimdi Kraliçe olmuşken, ikisi de daha yaşlıyken ve artık t varken Gwen annesinin yanında olmasını istedi. On danışabilmeyi istiyordu. Fakat kaderin cilvesine ba yanında en çok istediği zamanda o artık etrafında olamayacaktı.

"Anne, çocuğumla tanışmanı istiyorum. Oğlum Gu\

Kraliçenin gözleri şaşkınlık içinde açıldı, kafasını y kaldırıp aşağı baktığında Gwen'in kollarındaki Guw kez gördü.

Kraliçe nefesini tuttu, biraz daha doğruldu ve hıçkı boğuldu.

gezdirirken hıçkırıkları arttı.

Annesi yavaşça dönüp Thor'a baktı.

"Çok iyi bir baba olacaksın," dedi. "Eski kocam seni Neden olduğunu şimdi anlıyorum. Senin hakkında yanılmışım. Beni bağışla. Gwendolyn'le birlikte old mutluyum."

Thor ciddiyetle kafasını salladı, uzanıp Kraliçe ona uzanırken omuzlarını tuttu.

"Bağışlanacak bir şey yok," dedi.

Kraliçe döndü ve Gwendolyn'e baktı, gözlerindeki i sertleşti; Gwen gözlerinde bir değişim gördü, eski I geri döndüğünü fark etti.

"Şimdiye kadar çok sayıda mücadele verdin," dedi; "Hepsinin çetelesini tuttum. Her yerde bana çalışaı var. Senin için korkuyorum."

Gwendolyn ellerini okşadı.

"Anne, şimdi bunları dert etme. Devlet işleriyle uğ: vakti değil."

Annesi kafasını salladı.

"Her zaman devlet işleri vaktidir. Hele şimdi çok d Cenazeler, sakın unutma, devlet işidir. Aile etkinli!: değildir, siyasi olaylardır." "Fazla zamanım yok, o yüzden beni iyi dinle," dedi, zayıf geliyordu. "Bunları kalbine yaz. Duymak isten

Gwen öne yaklaştı ve ciddiyetle kafasını salladı.

"Ne dersen, anne."

"Tirus'a güvenme. Sana ihanet edecek. Onun halkır güvenme. MacGiller, bizler gibi değil. Sadece isimle Bunu sakın unutma."

Annesinin hırıltısı duyuldu, nefes almaya çalıştı.

"McCloudlar’a da güvenme. Barış sağlayacağına ina

Annesi hırıldadı ve Gwen bunu düşündü, sözlerindi derin anlamı yakalamayı denedi.

"Silahlarını ve savunmalarını daha çok kuvvetlendi bir yanılsama olduğunu ne kadar iyi kavrarsan, o k; huzur sağlarsın."

Annesi yeniden hırıldadı, uzun sürdü, gözlerini kap yapmak için annesinin ne kadar çok çaba sarf ettiği Gwen'in kalbi acıyordu.

Bir taraftan bunların sadece uzun zamandır yorgur ölmekte olan bir Kraliçenin

sözleri olduğunu düşül diğer taraftan bunların hikmet dolu olduğunu
kabı kendini alamıyordu, belki de bu kabul etmek istemi bilgelikti.

istiyorum. 0 benim kızım. İlk doğanım."

Gwendolyn nefes aldı, şaşırmıştı.

“O korkunç şeyler yaptı, sürgünü hak ediyor. Fakai lütuf için izin ver, bir defalığına. Beni toprağa göm< orada olmasını istiyorum. Ölüm döşeğindeki bir an isteğini geri çevirme.”

Gwendolyn ikiye bölünmüştü, iç geçirdi. Annesini ı etmek istiyordu fakat tüm yaptıklarından sonra Luı geri dönmesine izin vermek istemiyordu.

“Bana söz ver,” dedi annesi, Gwen’in ellerini sıkıca “Bana söz ver.”

Sonunda hayır diyemeyeceğini fark edince Gwendo kafasını salladı.

“Sana söz veriyorum, Anne.”

Annesi içini çekti ve memnun bir şekilde kafasını s da yastığa yaslandı.

“Anne,” dedi Gwen, boğazını temizleyerek. “Çocuğ hayır duanı almak istiyorum.”

Annesi gözlerini güçlükle açıp ona baktı, sonra kapı yavaşça başını salladı.

“O bebek zaten her çocuğun isteyeceği duaları aldı duam onunla olsun ama inan buna ihtiyacı yok. Gö

Annesi uzun süre hırıldadı, Gwen tam her şeyi söyl artık ayrılabileceğini düşünürken, annesi gözlerini daha açtı.

“Babanın sana ne öğrettiğini unutma,” dedi, sesi o zayıftı ki zar zor konuşuyordu. “Bazen bir krallık e savaştayken huzurludur.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Steffen peşinde Kraliçe muhafızlarından onlarcasıyla tozlu yoldan aşağı dörtnala inerek, günlerdir olduğu gibi Kraliyet Sarayı’ndan doğuya yol alıyordu.

Kraliçe’nin bu görevi ona bahşetmiş olmasından dolayı gurur duymuştu ve bunu başarıyla yerine getirmek için altın, gümüş ve saray sikkesi yüklü; mısır, bakliyat, buğday, çeşit çeşit erzak ve her türlü inşa malzemesiyle dolu olan kraliyet arabalarının oluşturduğu konvoyla kasabadan kasabaya geçiyordu. Kraliçe, Halka’nın en küçük köylerine yardım götürmekte ve oraların yeniden kurulmasını sağlamakta kararlıydı. Steffen bu görevi yerine getirmek için en uygun kişiydi.

Steffen şimdiden birçok kasabayı dolaşmış, vagonlardaki erzakları Kraliçe adına en çok ihtiyaç duyan köylere ve ailelere dikkatle ve eksiksiz olarak dağıtmıştı. Erzakları yardıma muhtaçlara dağıtıp, Kraliyet Hükümdarlığındaki köylerin yeniden inşasına yardım etmek için tayin edilen insan gücünü ayarladığında yüzlerindeki sevinci görünce gurur duymuştu. Gwendolyn’in adına, her seferinde bir köye giderek Kraliçe’nin Halka’yı yeniden inşa edecek güçte olduğuna dair güveni perçinlemeye yardım ediyordu. Hayatında ilk kez insanlar görünüşüne önem vermiyorlar ve ona sıradan bir insan gibi saygıyla davranıyorlardı. Bu duyguya bayılmıştı. İnsanlar da bu Kraliçe’nin yönetiminde unutamadıklarını fark ediyorlardı. Steffen, Gwendolyn’e olan sevgilerini ve bağlılıklarını yaymaya yardımcı olmanın bir parçası olduğu için heyecan duyuyordu. İstediği her şeye sahipti.

Kaderin işine bakın ki, Kraliçe’nin Steffen’ı yönlendirdiği 61 / 349

güzergahta onca yıldan sonra göreceği kendi kasah büyüdüğü yer vardı. Steffen, listenin bir sonraki du kendi kasabası olduğunu fark ettiğinde korku duyd karnına bir ağrı saplandığını hissetti. Geri dönmeyi bu ayağından kaçınmayı istedi.

Tabii bunu yapamayacağını biliyordu. Görevini yeri getireceğine dair Gwendolyn’e söz vermişti ve mev onuruydu. Kabuslarına hiç tükenmeden konu olan 1 geri dönmeyi bile gerektirse görevini yerine getirec Burası büyürken tanıdığı bütün insanları, ona işkeı etmekten, görünüşüyle dalga geçmekten zevk alan barındırıyordu. Kendinden güçlü bir şekilde utanm sebep olmuş insanları. Oradan ayrılırken bir daha a dönmeyeceğine, ailesini artık hiç görmeyeceğine ye etmişti. Şimdi ise görevi yolunu buraya düşürerek, ne olursa olsun Kraliçe adına onlara yardım etmesi] gerektirmişti. Kader bazen çok zalimdi.

Steffen bir tepeye tırmandı ve köyünün ilk görüntü hakim oldu. Karnı bir garipti. Burayı görür görmez küçümsemeye başladığını hissediyordu. Sanki kıvrı içine

çekiliyordu, bu nefret ettiği bir histi. Kendini zamandır özellikle de yeni görevi, mahiyeti ve Kral: bizzat hesap vermesi göz önüne alınınca hayatta hi kadar iyi hissediyordu, Fakat şimdi bu yeri görünce insanların eskiden onu nasıl algıladıkları yeniden z üşüştü ve bu duygulardan iğreniyordu.

O insanlar hala burada mıydı? diye merak etti. Her olduğu kadar zalimler miydi? Öyle olmadığını umdı

göreve ve rütbeye ailesinden ve hatta köyünden kimse ulaşamamıştı. Kraliçe'nin en yüksek rütbeli danışmanlarından ve merkezi kraliyet konseyinin üyelerinden biriydi. Ne başardığını duyunca çok şaşıracaklardı. Nihayet onun hakkında yanıldıklarını, kesinlikle değersiz biri olmadığını kabul etmeleri gerekecekti.

Steffen en azından bu şekilde olmasını umdu. Belki sonunda ailesi ona hayranlık duyar ve halkı arasında kendini bir şekilde kanıtlamış olurdu.

Steffen ve kraliyet konvoyu küçük kasabanın kapılarına doğru ilerlerken, Steffen onları durdurdu.

Döndü ve Kraliçe'nin kraliyet muhafızlarından onlarcasım oluşturan ve onları yönlendirmelerini bekleyen bu adamlara baktı.

"Beni burada bekleyin," diye seslendi Steffen. "Kasaba kapılarının ardında kalın. Halkımdan kimsenin henüz size görmesini istemiyorum. Onlarla tek başıma konuşmalıyım."

"Evet, Kumandanımız," diye cevapladılar.

Steffen atından aşağı inip kalan yolu tek başına yürüyerek kasabaya girmek istedi. Ailesinin kraliyet atını ya da mahiyetini görmesini istemiyordu. Olduğu haliyle, görevini veya rütbesini görmeden ne tepki vereceklerini merak etti. Hatta yeni kıyafetlerindeki kraliyet nişanlarını da çıkarttı ve eyerinde bıraktı.

Steffen kapıları geçip, hatırında kaldığı gibi vahşi kopek kokan, tavukların yollarda koşuşturduğu, yaşlı kadın ve çocukların da onları kovaladığı küçük ve çirkin kasabaya girdi. Sıra sıra dizili kulübeleri geçti. Azı taştandı, çoğu samandan

yapılmaydı. Burada sokaklar fakir görünüyordu, çu hayvan artıklarıyla kirlenmişti.

Hiç bir şey değişmemişti. Tüm bu yıllardan sonra c bir şey yoktu.

Steffen nihayet sokağın sonuna ulaşarak sola döndı babasının evini gördüğünde karnı kasıldı. Hep görü duruyordu, tavanı eğimli, kapısı yamuk tahtadan ki kulübe. Arkadaki baraka Steffen'a uyuması için veri yerdi. Görüntüsü bile onu dümdüz etmek istemesin oldu.

Steffen açık duran kapının önüne giderek girişte dı içeri baktı.

Tüm ailesini orada görünce nefesi kesildi: babası, aı erkek ve kız kardeşleri, hepsi bu küçük kulübeye h< olduğu gibi doluşmuştu. Her zaman olduğu gibi rm etrafında toplanmışlar ufak tefek şeyler için atışıy birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Tabii hiç Steffen'la bı gülmemişlerdi. Sadece, ona gülmüşlerdi.

Hepsi yaşlanmıştı ama onun dışında aynılardı. Hep meraklı gözlerle izledi. Bu insanlardan gerçekten t< görecek miydi?

Onu ilk fark eden annesi oldu. Dönüp onu görünce ı kesildi ve tabak elinden düşerek yerde parçalandı.

Sonra babası ardından da geri kalan herkes döndü, gördükleri için şok geçiriyorlardı. Hepsinin yüzüne "Demek," dedi babası kaşlarını çatık; yavaşça eller mendiline silip, masanın etrafından ona doğru gelr "nihayetinde geri döndün."

Steffen, babasının mendili bir düğüm haline getirip onu kırbaçladığını hatırladı.

"Ne oldu?" diye ekledi babası, yüzünde alay acı bir "Büyük şehirde yapamadın mı?"

"Bizden çok daha üstün olduğunu düşünüyordu, ş köpek gibi koşarak eve gelene bakın hele!" dedi eri kardeşlerinden biri.

"Bir köpek gibi!" diye tekrarladı kız kardeşlerinde

Steffen burnundan soluyor zor nefes alıyordu ama hakim olmaya, onların seviyesine düşmemeye kene Ne de olsa bu insanlar taşralıydı, önyargılarına

mal ve bu da küçük bir kasabada hapsolmanın bir sonuç kendini dünyaya açmış ve daha çok şey öğrenmişti

Kardeşleri aslında odadaki herkes- küçük kulübede güldüler.

Ona gülmeyen, koca gözleriyle ona bakan tek kişi a Belki de aralarından bir tek onun vicdan sahibi olal düşündü. Bir ihtimal onu gördüğüne sevinmiş olab

Fakat sadece kafasını yavaşça sallamakla yetindi o <

“Ah, Steffen,” dedi, “buraya geri gelmemeliydin. Bı çok yakanlar oldu.

“Hiç bir zaman değildi,” dedi babası. “O bir canava ne arıyorsun, çocuk? Daha fazla kavga etmeye mi g<

Steffen cevap vermedi. Onda konuşma yeteneği, ha cevaplık, çabuk düşünme yeteneği yoktu ve böylesi bir durumda bunları ortaya koyması da zaten müm değildi. Öylesine heyecanlıydı ki kelimeler ağzındaı çıkmıyordu. Hepsine söylemek istediği o kadar çok olmasına rağmen kelimeler ağzından çıkmıyordu.

O nedenle orada öylece, içi kaynarken sessizce dun

“Dilini mi yuttun?” diye dalga geçti babası. “Öyleyi yolumdan. Vaktimi harcıyorsun. Bugün büyük güni mahvetmene izin vermeyeceğim.”

Babası, Steffen’ı iterek yolu açtı ve bir hışımla yanı geçerek dışarı çıktı ve iki yana baktı. Tüm aile, hayj içinde şikayet ederek içereye girene kadar onu bek izledi.

“Daha gelmemişler mi?” diye sordu annesi umutla Kafasını salladı.

“Nerede olabileceklerini bilmiyorum,” dedi babası.

Sonra dönüp öfkeyle kıpkırmızı olmuş suratıyla St(baktı.

anlayışın var ki tam da şu anda buradasın? Kraliçeı kendi kumandanı köyümüze yemek ve malzeme da her an burada olabilir. Ona minnetimizi sunma zan Sen de kapıda durmuşsun,” diye küçümsedi babası, “yolumuzu kapıyorsun. Seni gördüğü anda, evimizi Evin ucubelerle dolu olduğunu düşünecek.”

Erkek ve kız kardeşleri kahkahaya boğuldular.

“Ucubeler evi!” diye tekrarladı biri.

Steffen kendi de kıpkırmızı kesilerek orada durup 1 yüzüne kaşlarını çatarak bakıyordu.

Cevap veremeyecek kadar nutku tutulmuş olan Ste yavaşça arkasını döndü başını salladı ve kapıdan di

Sokakta yürürken adamlarına işaret verdi.

Birden bire parıldayan onlarca kraliyet vagonu köy ilerlerken göründü.

“Geliyorlar!” diye bağırdı Steffen’m babası.

Steffen’m tüm ailesi, orada duran Steffen’ı geçerek dizilip kraliyet muhafızlarının arabalarına bakakak

Kraliyet muhafızlarını tamamı dönüp Steffen’a bak

“Lordum,” dedi içlerinden biri, “dağıtımı burada n yoksa devam mı edelim?” bir şok yaşarken Steffen’a baktılar. Bir Steffen’a bii mıhafızına tamamen tutulmuş bir şekilde, sanki gc şeyi anlamlandıramıyor gibi bakakaldılar.

Steffen yavaşça yürüdü, kraliyet atma bindi ve tüm diğerlerinin önünde altın ve gümüş eyerinin üstün oturarak ailesine baktı.

“Lordum?” diye tekrarladı babası. “Bu bir çeşit saçı mı? Sen? Kraliyet kumandanı?”

Steffen sadece oturup babasına doğru baktı ve kafa:

“Doğrudur, Baba,” diye cevapladı Steffen. “Ben kra kumandanıyım.”

“Olamaz,” dedi babası. “Olamaz. Senin gibi bir yare Kraliçe’nin muhafızı olarak seçilebilir?”

Aniden iki kraliyet muhafızı atlarından inip, kılıçla çekerek Steffen’ın babasına doğru hamlelerini yapt Kılıçlarının ucunu boğazına dayayıp korkuyla gözle gibi açmasına sebep olacak şekilde sertçe bastırdıla

“Kraliçenin adamlarını aşağılamak, bizzat Kraliçe^ aşağılamaktır,” diye küçümseyerek Steffen’ın baba: konuştu adamlardan biri.

Babası yutkundu, dehşete düşmüştü.

“Lordum, bu adamı tutuklayalım mı?” diye sordu c Steffen’a.

“Steffen!” Annesi öne doğru gelip yalvararak baca! sarıldı. “Lütfen! Babanı tutuklama! Ve lütfen malze bize. Onlara ihtiyacımız var!”

“Bize bunu borçlusun! diye üsteledi babası. “Hayat sana verdiklerimden sonra bunu bize borçlusun!”

“Lütfen!” diye yalvardı annesi. “Hiç bir fikrimiz yo olduğunla ilgili hiç bir fikrimiz yoktu. Lütfen babar verme!”

Dizlerinin üstüne çöküp ağlamaya başladı.

Steffen yalancı, düzenbaz ve onursuz bu insanlara, boyunca ona zalimlikten başka muamele etmeyen l insanlara bakarak kafasını salladı. Artık Steffen’ın c olduğunu fark edince ondan bir şeyler istiyorlardı.

Steffen bir cevabı bile hak etmediklerini düşündü.

Başka bir şeyi daha fark etti: tüm hayatı boyunca a tacı etmişti. Sanki harika olan, mükemmel olan, ba onlarmış gibi, olmayı istediği kişilermiş gibi görüy onları. Ama şimdi aksinin doğru olduğunu anladı. 1 yetiştirilme süreci koca bir yanılsamaydı. Bunlar sa zavallı insanlardı. Görüntüsüne rağmen hepsinden İlk kez olarak bunu fark etti.

Aşağıda kılıçların boğazına doğrultulduğu babasına yanı zarar görmesini istiyordu. Fakat diğer yanı sor fark etti: intikamı da hak etmiyordu bu insanlar. Bı

Adamlarına döndü.

“Bu köydekiler kendi kendilerine idare edebilirler,

Atını topukladı ve hepsi köyden atlarını sürerken k bulutu kalktı, Steffen bu yere bir daha asla dönmen verdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hizmetliler antik meşe kapıları ardına kadar açtıklarında Reece,Yukarı Adalar'm şiddetli rüzgar ve yağmuru altında korkunç havadan sırılsıklam olarak Srog'un yaşadığı kapa] kaleye doğru aceleyle geçiş yaptı. Kapılar arkasından kapa kapanmaz artık yağmur altında olmadığı için hafifledi, saç yüzündeki suları silerken ona sarılmak için koşturan Srog gördü.

Reece de onu kucakladı. Bu harika savaşçı ve lider, Silesia'; mükemmel yöneten, Reece'in babasına ve ondan daha fazl kız kardeşine her daim sadık bu adama karşı her zaman sıcacık duygular beslemişti. Srog'un uzun sakalı, geniş omuzları ve dost canlısı gülümsemesini görünce babasının eski muhafızın anıları yeniden canlandı.

Srog geriye gitti ve tombul elini Reece'in omzuna koydu.

"Yaşlandıkça babana daha çok benziyorsun," dedi samimiyetle.

Reece gülümsedi.

"Umarım bu iyi bir şeydir."

"Öyle tabii," diye cevapladı Srog. "Daha iyi bir adam olama Onun için ateşlerde yürürdüm."

Srog döndü ve girişe doğru Reece'i buyur etti, yollarını kal çevirdiklerinde tüm adamları peşlerinden onları takip ediyordu.

"Bu bedbaht yerde gördüğüme en çok memnun olduğum y 71/349

seninki," dedi Srog. "Seni gönderdiği için kız karde minnettarım."

"Görünüşe bakılırsa ziyaret için kötü bir gün seçmi Reece, bir kaç adım ötede yağmurun bardaktan boş yağdığı pencereyi geçerken.

Srog sırıttı.

"Burada her gün kötü," diye cevapladı. "Yine de bir değişebilir. Yukarı Adalar'ın tek bir günde dört me yaşadığı söylenir — ben de bunu bizzat gördüm."

Reece dışarıdaki küçük, boş kale avlusuna baktı, bii taştan antik binaya vardı. Gri renkleri ve eski görül yağmurun içine karışıyor gibilerdi. Dışarıda birkaç rüzgara karşı başlarını eğerek bir yerden diğerine koşuşturuyorlardı. Bu ada yalnız ve ıssız bir yere b

"İnsanlar nerede?" diye sordu Reece.

Srog iç çekti.

"Yukarı Adalar sakinleri içerilerde yaşar. Kendileri haslardır. Ayrı dururlar. Burası Silesia veya Kraliyel değildir. Burada, dağınık yaşarlar. Şehirlerde bir aı durmazlar. Garip ve toplumdan uzaktırlar. Tıpkı ha inatçı ve katilardır.

Srog, Reece'i bir koridordan geçirdi, köşeyi dönüne Salon'a girdiler.

adamlar koca etleri yiyor, artıklarını köpeklere atıyorlardı. Reece'e bakınca homurdandılar.

Srog, Reece'i ateşin yanma götürdü. Reece alevlerin önüne geçip ellerini ovuştururken sıcaklık için minnettardı.

"Gemin buradan ayrılana kadar çok vaktinin olmadığını biliyorum," dedi Srog. "Ama en azından seni biraz sıcaklık[1] kuru kıyafetlerle gönderebilirim."

Bir hizmetli yaklaşarak Reece'e üstüne tam gelen kuru bir takım kıyafet ve zırh verdi.

Reece, şaşırarak ve minnet duygularıyla Srog'a bakarken, ıslak kıyafetlerini çıkarıp yerine bunları giydi.

Srog gülümsedi. "Dostlarımıza burada iyi davranırız," dedi. "Bu yeri düşünürsek, bunlara ihtiyacın olacağını düşündür

"Teşekkür ederim," dedi Reece, giyer giymez daha sıcak hissederken. "Bunlara hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı." Islak kıyafetlerle denize açılma düşüncesi onu berbat hissettirecekti, ihtiyacı olan tek şey buydu.

Srog siyasetten konuşmaya başladı, uzun bir monolog boyunca Reece kibarca kafasını sallayarak dinliyormuş gibi yaptı. Fakat aslında Reece'in dikkati dağınıktı. Hala Stara'n düşünceleriyle boğuşuyor onu bir türlü

aklından çıkaramıyordu. Karşılaşmalarını düşünmekten kendini alamıyordu ve her aklına geldiğinde kalbi heyecanla yerind çıkacakmış gibi oluyordu.

Bir de berbat bir şekilde topraklarında onu bekleyen korku görevi, Selese'e -ve diğer herkese- düğünün iptal edileceğin söylemesi gerektiğini düşünmeden edemiyordu. Onu incitr

istemiyordu ama başka seçenek bulamıyordu.

"Reece?" diye tekrarladı Srog.

Reece gözlerini kırpıp ona baktı.

"Beni duydun mu?" diye sordu Srog.

"Özür dilerim," dedi Reece. "Ne dedin?"

"Dedim ki kız kardeşin gönderdiğim haberleri aldı herhalde?" diye sordu Srog.

Reece kafasını salladı, odaklanmaya çalıştı.

"Elbette," diye cevap verdi Reece. "Beni de buraya bu nedenle gönderdi. Neler olduğunu ilk ağızdan duyup bakmamı istedi."

Srog iç çekerek alevlere daldı gitti.

"Altı ay vaktidir buradayım," dedi, "ve sana şunu söyleyebilirim ki Yukarı Adalar sakinleri bizler gibi değil. Sadece ismen MacGil'ler. Babanın özelliklerinden yoksunlar. Sadece inatçı değiller üstüne güvenilmezler de. Her gün Kraliçe'nin gemilerini hatta burada yaptığımız her şeyi sabote ediyorlar. Bizi burada istemiyorlar. Ana karanın hiç bir izini burada istemiyorlar - tabii kendileri işgal etmedikleri sürece. Birlikte uyum içinde yaşamak anladığım kadarıyla onların yöntemi değil."

Srog iç geçirdi.

"Burada vakit harcıyoruz. Kız kardeşin buradan çekilip onları kendi kaderine terk etmeli."

Reece kafasını sallayarak dinledi, ateşin önünde ellerini ovuşturup kafasını sallarken birden güneş bulutların ardından çıktı. Karanlık, ıslak hava açık ve güneşli bir yaz gününe döndü. Bir boru sesi duyuldu.

"Gemin!" diye bağırdı Srog. "Acele etmeliyiz. Hava dönmeden açılmalısın. Seni yolcu edeyim."

Srog, Reece'i kalenin kapısından dışarıya geçirdiğinde Reece parlak güneş ışığında gözlerini kısmak zorunda kaldığı için hayrete düştü. Mükemmel bir yaz günü geri gelmişti.

Reece ve Srog, arkalarından gelen Srog'un adamlarıyla yan yana ve aceleyle yürürken, botlarının altındaki taşlar eziliyordu. Tepelerden aşağıya inerken, görünen kıyıya doğru rüzgarlı yolları takip ederek inmeye başladılar. Gri kayaları, yamaçlara tutunarak otları çiğneyen keçilerin gezindiği kayalıklı tepe ve uçurumları geçtiler. Kıyıya yaklaştıklarında, sulardan çanlar yükseliyor kalkan sise karşı gemileri uyarıyordu.

"Uğraştığın sorunları bizzat görebiliyorum," dedi Reece nihayet birlikte yürürken. "Kolay değil işin. Buradaki sorunlarla başkasının yapabileceğinden çok daha uzun süredir idare ediyorsun, bundan eminim. Burada çok iyi iş çıkardın. Bunu kesinlikle Kraliçe'ye anlatacağım."

Srog takdir ederek başını salladı.

"Bunu söylemen beni mutlu etti," dedi.

"Buradaki insanların mutsuzluğunun sebebi nedir?" diye sordu Reece. "Tüm olanlardan sonra özgürler. Onlara zarar vermiyoruz. Tam tersine erzak ve koruma sağlıyoruz."

Srog kafasını salladı.

"Tirus serbest kalana kadar rahat etmeyecekler. Lic tutsak olmasını kendilerine yapılmış gibi bir utanç olarak görüyorlar."

"Fakat ihaneti yüzünden idam edilmeden hapiste y şanslılar."

Srog kafasını salladı.

"Doğru. Ama bu insanlar durumu anlamıyor."

"Onu özgür bırakırsak?" dedi Reece. "Buraya huzur Srog kafasını salladı.

"Sanmam. Sadece başka bir huzursuzluk yaratmak cesaretlendirir."

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Reece.

Srog iç çekti.

"Bu yeri terk etmemiz lazım," dedi. "Mümkün oldu çabuk. Gördüklerim hoşuma gitmiyor. Bir isyanın; olduğunu hissediyorum."

"Fakat adamlarımız ve gemilerimiz sayıca onlardan Srog kafasını salladı.

bir yılan deliğinde yaşıyoruz."

"Ama Matus yaşamıyor," dedi Reece.

"Doğru," diye cevapladı Srog. "Ama sadece o."

Biri daha diye düşündü Reece. Stara. Fakat düşünc< kendine sakladı. Tüm bunları duymak, onu Stara'yı ve mümkün olduğu kadar çabuk bu yerden onu çek isteğiyle doldurdu. Bunu yapacağına yemin etti. An denize açılıp işlerini yoluna koymalıydı. Sonra onu dönebilirdi.

Sahile vardıklarında, Reece önlerindeki gemide ada onu beklediğini gördü.

Önünde durdu ve Srog ona dönerek omuzlarını san kavradı.

"Tüm bunları Gwendolyn'le paylaşacağım," dedi Re "Endişelerini anlatacağım. Fakat bu adalarla ilgili k olduğunu biliyorum. Buraları Halka*nın daha büyü! stratejisi için gerekli parçalar olarak görüyor. En az şimdilik buradaki düzeni korumalısın. Her ne paha olsun. Neye ihtiyacın var? Daha fazla gemi? Daha çc

Srog kafasını salladı.

"Dünyadaki tüm adamları ve gemileri de verseniz,[1] Adalar sakinlerini değiştirmez. Bunu yapabilecek t< kılıçların uçlarıdır." "Bunu biliyorum," diye cevap verdi Srog. "Bu yüzd(adamamızın öleceğinden endişe duyuyorum."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Stara, annesi öldüğünden beri yaşadığı, annesinin en az ac kadar eski, kare şeklindeki taştan kalesinin siperlerine dayandı. Kenara yürüdü, bu dramatik günde nihayet bulutların ardından yüzünü gösteren güneşe şükran duyd Sıra dışı bir netlikte önünde uzanan ufka bakıp uzakta Reece'in gemisinin denize açılmasını seyretti. Gemisinin filodan ayrılıp, her bir dalgayla Reece'i daha uzağa götürmesini, ufukta son anda kaybolana kadar izledi.

İçinde Reece'in olduğunu bilirse tüm gün gemisini izleyebilirdi. Gittiğini görmeye dayanamıyordu. Kalbinin v kendisinin bir yanı sanki adayı terk ediyor gibiydi.

Bu yalnız, korkunç ve terk edilmiş adada geçirdiği tüm yıllardan sonra Stara keyfe boğuluyordu. Reece'le karşılaşması yeniden yaşadığını hissettirmişti. Tüm yıllaı boyunca içinde duran ve onun bile fark etmediği boşluğu doldurmuştu. Artık Reece'in düğünü iptal ederek onun içi döneceğini ve ikisinin evlenip niyahet sonsuza kadar birli! olacaklarını bildiği için Stara dünyadaki her şeyin yoluna gireceğini hissediyordu. Tüm hayatı boyunca dayandığı bu sefalet her şeye değmişti.

Elbette bir tarafı Selese için kötü hissediyordu. Stara, kimsenin duygularını acıtmayı istemezdi. Fakat aynı zama Stara hayatının, geleceğinin, kocasının bu hamleye bağlı olduğunu ve tüm bunların adil olduğunu hissediyordu. Ne olsa, Stara Reece'i kendini bildi bileli, çocukluğundan beri tanıyordu. Reece onun ilk ve tek aşkıydı. Bu yeni kız, Seles Reece'i sadece kısa süredir tanıyor, hatta belki de hiç tanımıyordu. O, Reece'i Stara'nın bildiği gibi bilemezdi.

Stara, Selese'in nihayet bunu aşıp bir başkasını bulabileceğinden emindi. Fakat eğer Stara onu kayl bunu asla aşamazdı. Reece onun hayatı, kaderiydi.] olmaları tüm hayatları boyunca süre gelen kaderler onun ilk erkeğiydi ve ona göre Selese onu elinden a tersi değil. Stara sadece kesinlikle onun hakkı olan alıyordu.

Ne olursa olsun, Stara denese bile başka türlü karaı veremiyordu. Mantıklı tarafı ona yanlışla doğruyu dinleyemiyordu. Tüm hayatı boyunca etrafındaki h kendi mantığı- kuzenlerin birlikte olmalarının yan] olduğunu söylemişti. O zaman bile

dinleyememişti kesinlikle seviyor ve ona tapıyordu. Hep böyle olmı ne derse desin ve ne yaparsa yapsın bunu değiştirei Onunla birlikte olmalıydı. Hayatında başka seçenek

Stara orada durup, geminin ufukta gittikçe küçülm izlerken kalenin terasında başka birinin ayak seslei dönüp baktığında erkek kardeşini gördü. Matus, or hızlıca geldi. Onu gördüğü için Stara her zamanki g memnun olmuştu. Stara ve Matus tüm hayatları bo birbirlerinin en iyi arkadaşı olmuşlardı. Ailenin ve Adalar sakinlerinin geri kalanı tarafından dışlanmı Stara ve Matus, kardeşlerini ve babalarını hor görü Stara, Matus'u kendi gibi diğerlerine göre daha için daha asil görüyordu. Stara'ya göre ailenin diğer üy* sahtekar ve güvenilmezdi. Sanki Matus'la beraber t içinde kendi aileleri vardı.

Stara ve Matus annesinin kalesinde, Tirus'un kalesi yaşayan diğerlerinden ayrı olarak farklı katlarda yi her zaman onu kolluyordu.

İkisi, genelde ana karaya gitmek için Yukarı Adaları diğer MacGil'lere katılma üzerine geçen koyu bir sc dalarlardı. Şimdi nihayet bu fikir bilhassa Yukarı A sakinlerinin Gwendolyn'in filosuna gerçekleştirdik sabotajlardan sonra gerçeğe dönüşebilir gibi gelme Stara burada yaşama düşüncesine daha fazla katlaı

"Kardeşim," diye selamladı onu mutlu bir ifadeyle.

Fakat Matus'un ifadesi hiç olmadığı kadar kasvetliy endişelendiren bir şey olduğunu hemen anladı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Neyin var?"

Kafasını onu tasvip etmeyen bir şekilde salladı.

"Sanırım sen neyin olduğunu biliyorsun, kardeşim, "Kuzenimiz. Reece. İkiniz arasında neler oldu?"

Stara kızardı ve Matus'a sırtını dönerek okyanusa k Reece'in gemisinin uzakta kaybolduğunu görmeyi ı çoktan gitmişti. Bir öfke dalgası benliğini kapladı a görüntüde yer almıyordu Reece.

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevap verdi.

Matus hiç bir zaman kuzeniyle olan ilişkisini onayl ve bu konuda yeterince acı çekmişti. Aralarında tel konusu buydu ve onları ayırma tehdidini savuruyoı Matus'un veya başkalarının ne düşündüğü Stara'nı

Matus, Stara'nın yanına gelerek ona suçlayıcı bir if< "Yakında evlenmek üzere olduğunu biliyorsun, değ sordu.

Stara kafasını sallayarak bu korkunç düşünceyi kaf atmayı istedi.

"Onunla evlenmeyecek," diye cevap verdi.

Matus şaşırmıştı.

"Bunu nereden çıkardın?" diye ısrar etti.

Ona kararlı bir ifadeyle döndü.

"Kendi söyledi. Reece yalan söylemez."

Matus afallayarak Stara'ya baktı. İfadesi karardı.

"Öylese fikrini değiştirmesini sağladın?"

Stara da gözlerini ona dikti, şimdi öfkelenmişti.

"Onu ikna etmeme gerek yoktu," dedi. "Onun istedi Seçtiği bu oldu. Beni seviyor. Hep sevdi. Ben de onu seviyorum."

Matus dudak büktü.

"O zaman bir kızın kalbini paramparça etmek seni] ilgilendirmiyor? Kim olursa olsun?" seviyor.

Matus yumuşamadı.

"Peki ya krallıkla ilgili özenle yapılan planlar? Bunı bir düğün olmadığının farkmdasm değil mi? Bu siy; tiyatro. Kalabalıklar için bir gösteri. Gwendolyn Kr onun da düğünü. Uzak diyarlardaki tüm krallık bur için burada olacak. Reece’in iptali neye sebep olaca] Bunun Kraliçe tarafından hemen kabul göreceğini ı sanıyorsun? Peki MacGil'ler kabul edecek mi? Tüm karıştıracaksın. Onları bize karşı kışkırtacaksın. Tı bu kadar mı değerli?"

Stara dönüp Matus'a soğuk ve taş bakışlarla baktı.

"Aşkımız tüm herkesten daha güçlü. Tüm krallıkta: anlayamazsın. Bizim gibi hiç sevmedin."

Matus kıpkırmızı kesildi. Kafasını salladı, öfkelendi oluyordu.

"Hayatının en büyük hatasını yapıyorsun," dedi. "R öyle. Kendinizle beraber hepinizi alaşağı edeceksin aptalca, çocukça ve bencil bir karar. Çocuksu aşkım bırakmalısınız."

Matus iç çekti, patlamıştı.

"Bir mektup kaleme alıp sonraki kartalla Reece'e göndereceksin. Ona, kararını değiştirdiğini ve her 1 olsun bu kızla evlenmesini söyleyeceksin." "Haddini aşıyorsun," dedi. "Bana akıl veremezsin. $ babam değilsin. Sen benim kardeşimsin. Benimle b: daha bu şekilde konuşursan seninle bir daha asla konuşmam."

Matus ona baktı, afalladığı belli oluyordu. Stara dal onunla hiç bu şekilde konuşmamıştı. Ve söylediğir ciddiydi. Reece'e olan duyguları, erkek kardeşiyle c bağlarından çok daha güçlüydü. Hayatındaki her şe derindi.

Matus hayret etmiş ve canı yanmıştı. Nihayet dönd hışımla terastan ayrıldı.

Stara dönüp, Reece'in gemisinden bir iz görmek un denize baktı. Tabii çoktan gittiğini biliyordu.

Reece diye düşündü. Seni seviyorum. Dik dur. Her ı karşılaşırsan karşılaş, dik dur. Güçlü ol. Düğünü ip Bunu benim için, bizim için yap.

Stara gözlerini kapayıp ellerini kenetledi. Reece'in ilerleyebilme gücü bulması, ona geri dönmesi ve he olsun ikisinin nihayet sonsuza kadar birlikte olmak bildiği tüm tanrılara yalvardı ve dua etti.

ONUNCU BOLUM

Tirus'un iki oğlu Karus ve Falus, taştan döne döne i merdivenlerden çabucak geçerek, babalarının tutul zindana doğru ilerlemeye devam ettiler. Yukarı Adî olma hakkına sahip babalarını görmek için insanlar kadar aşağıya inmelerini gerektiren bu onur kırıcı < nefret ediyorlardı. İntikam için sessizce yemine ett:

Fakat bu sefer, her şeyi değiştirecek haberlerle ber gelmişlerdi. Bu haberler nihayet umut doğurmuştı

Karus ve Falus zindanın girişinde koruma olarak dı Kraliçeye sadakatlerini bildikleri askerlere doğruca Yollarında durdular, kıpkırmızı kesilmişlerdi, baba görmek için izin istemeleri gerekliliğinden dolayı aşağılanmaya katlanmaktan nefret ediyorlardı.

Gwendolyn'in adamları onları inceledi, sanki karar veriyorlardı. Sonunda karşılıklı kafa salladılar ve öı

"Kollarınızı kaldırın," diyerek Karus ve Falus'a emr

Karus ve Falus askerler üstlerini ararken durumdar hoşnutsuz bir biçimde denileni yaptılar.

Sonra demir kapıları yavaşça açıp içeri girmelerine askerler arkalarından kapıyı çarparak kilitlediler.

Karus ve Falus zamanlarının az olduğunu biliyorlar düştüğünden beri haftada bir kez sadece bir kac da

Zindanın uzun koridorundan geçtiler, tüm hücrelei babaları bu antik hapishanede duran tek kişiydi. Ni duvardaki titrek bir meşaleyle zar zor aydınlanan s sonuncu hücreye vardılar. Parmaklıkları tutup, içei babalarını gözleriyle aradılar.

Tirus yavaşça hücrenin karanlık köşesinden çıkara parmaklıklara geldi. Yüzü zayıflamış, sakalı birbiri] karışmış, asık suratla onlara baktı. Gün ışığını bir c göremeyeceğini bilen bir adamın çaresizliğiyle göz] onlara dikti.

Karus ve Falus'un kalbi bu görüntüyle kırıldı. Onu c bırakarak Gwendolyn'den

intikam almak için çok d bileniyorlardı.

"Baba," dedi Falus umutla.

"Sana acil haberlerimiz var," dedi Karus.

Tirus, tonlarındaki umudu fark edip onlara baktı.

"Söyleyin öyleyse hemen," diye kükredi.

Falus boğazını temizledi.

"Kız kardeşimiz görünüşe göre tekrardan kuzeni R yaşıyor. Muhbirlerimiz ikisinin evlenmeyi planladı bildirdi. Reece ana karadaki düğünü erteleyip yerin evlenmeye kararlı."

"Bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi K "Durdurmalı mıyız?" dedi Tirus yavaşça. "Nedenmi

Akılları karıştı, yeniden babalarına baktılar.

"Neden mi?" diye sordu Karus. "Ailemizin Reece'in birleşmesine izin veremeyiz. Kraliçenin eline koz v oluruz. Eğer ailelerimiz birleşirse tüm kontrolü ka;

"Halkımızın sahip olduğu son özgürlüğü de ellerine oluruz," diye ekledi Falus.

"Planlarını uygulamaya koydular bile," diye ekledi' "Onları durdurmak için bir yol bulmalıyız."

Bir cevap beklediler ama Tirus yavaşça başını sallı)

"Sizi gidi aptal çocuklar," dedi yavaşça, sesi karanlı kafasını tekrar tekrar sallıyordu. "Neden bu kadar c çocuklar yetiştirdim? Bunca sene size hiç bir şey öj mi ben? Hala önünüzdekini görüyorsunuz da ötesir veremiyorsunuz."

"Anlamıyoruz, Baba."

Tirus küçümser ifadeyle baktı.

"Ve bu yüzden ben bu konumdayım. Siz de bu yüzd hükümdar değilsiniz. Bu

birleşmeyi engellemek yapabileceğiniz en aptalça şey, adamızın başına ge] şey olur. Eğer Stara'mız Reece'le evlenirse hepimiz iyisi olur."

"En iyisi mi? Nasıl olur?"

Tirus sabırsızca iç çekti.

"Eğer iki aile birleşirse Gwendolyn beni burada tut: tutamaz. Beni serbest bırakmaktan başka bir şansı her şeyi değiştirir. Bizi gücümüzden ayırmaz aksin verir. Gwendolyn'in bizden aldığı ana karada yasal oluruz. Görmüyor musunuz?" diye sordu. "Reece ve çocuğu onların olduğu kadar bizim de çocuğumuz c

"Fakat Baba, bu normal değil. Onlar kuzenler."

Tirus kafasını salladı.

"Siyaset, evladım, normal değildir. Bu birleşme olaı ısrar etti, sesinde kararlılık vardı. "Siz ikiniz de bur için elinizden gelen her şeyi yapacaksınız."

Karus gergin, kararsız bir halde boğazını temizledi.

"Fakat Reece ana karaya doğru yola çıktı bile," dedi geç. Duyduk ki, Reece zaten kararını vermiş."

Tirus uzanıp sanki Karus'un yüzünü yumruklamak demir parmaklıkları yumruklayınca Karus afallayar sıçradı.

"Düşündüğümden daha aptalsın," dedi Tirus. "Birk olması için elinizden geleni yapacaksınız. Bundan d konularda bile adamlar fikir değiştirebilirler. Reec< değiştirdiğinden emin olacaksınız."

Tirus durdu, biraz sakalını sıvazlayarak düşündü. İS vaktinden beridir, gözleri gerçekten görüyor, tartı) plan yapmaya çalışıyordu. İlk kez olarak gözlerinde iyimserlik vardı.

MBu kız, evlenmek üzere olduğu Selese," dedi Tirus "Onun aklına girilmeli. Onu bulacak ve ona kanıt götüreceksiniz. Reece ve Stara'nın aşkının kanıtını, oraya ulaşmadan önce ona ilk ağızdan haberi verec Reece'in başka birine aşık olduğunu bilmesini sağk Bu şekilde, Reece kararını ona ulaşmadan değiştirs şey

için çok geç olacak. Ayrılıklarını garanti altına i

"Fakat aşklarıyla ilgili ne kanıt sunabiliriz?" diye sc

Tirus sakalını sıvazlayarak düşündü. Nihayet aklım söyledi.

"Mektupları hatırlıyor musunuz? Stara gençken bulduklarımızı? Reece'e olan aşkını yazdığı mektuj Reece'in de ona cevapladıkları?"

Karus ve Falus kafalarını salladılar.

"Evet," dedi Falus. "Kartalları yakalamıştık."

Tirus kafasını salladı.

"Kalemde duruyorlar. Onları Selese'e götürün. Yeni yazıldıklarını söyleyin, ikna edin. Yaşlarını asla tah edemez- her şey bitmiş olur."

Tirus, da hatırlayamadığı kadar uzun bir süreden beri ilk ke: gülümsedi.

"Adamız yeniden doğacak."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Thor atının üstünde oturmuş, Lejyon'un yeni arenasında hepsi hevesli çocukların Lejyon alımı için oluşturdukları sıra önünde duruyor, onlara dikkatle bakıyordu.

Thor sonu gelmeyecek gibi görünen onlarca yüze bakıyor, her birini dikkatle inceleyerek üzerindeki sorumluluğun ağırlığını hissediyordu. Halka'nın her tarafından yeni alımlar için çocuklar gelmişti, hepsi de yeni kurulan Lejyon'a katılmaya can atıyordu. Bir sonraki savaşçıların tohumunu atacak kişileri seçme görevi çok korkutucuydu, Halka gelecek senelerde kaderini bu adamlara teslim edecekti.

Throgrin'in bir yanı burada olmayı hak etmediğini hissediyordu, geçmiş onca ay vaktinden önce kendisi de Lejyon tarafından alınmayı ummuştu. O günleri düşününce sanki koskoca bir ömrü geride bırakmış gibiydi; hepsi Gwen'le tanışmadan, çocuğu olmadan, bir savaşçıya dönüşmeden önceydi. Şimdi ise burada yeniden oluşturma göreviyle, Halka'yı savunurken öldürülmüş cesur ruhların yerine başkalarını bulması gerekiyordu.

Thor geçtiği çocuklara bakarken, açtığı mezarlığı gördü; öğleden sonra güneşiyle topraktan çıkıp parıldayan tüm mezar taşları ona bir zamanlar bildiği Lejyon'u hatırlatıyodu. Onları buraya, yeni arenanın etrafına gömmek Thor'un fikriydi, böylece hep onlarla birlikte olacaklar, devam etmesi için ona yardım edip, destek olacaklardı.

Lejyon kardeşleri Reece, Conven, Elden ve O'Connor'ın Halka boyunca çeşitli görevlerde olduğunu bildiği için Thor rahat hissediyordu. En azında burada, evine yakın kalıp göreve odaklanabilen biri vardı. Aynı zamanda Lejyon Lideri de olmuştu, dolayısıyla yeniden kurma işi neredeyse doğal akışında gerçekleşiyordu.

Thor önünde duran çocuklara baktı, bazıları için umutluydu ama diğerleri için aynı şey geçerli değildi. Onlara yaklaşırken, dikkatini çekmek için ellerinden geleni yapıyorlardı; bazılarının savaşçı olmadığını, diğerlerinin ise çok daha fazla çalışması gerektiğini hemen anlayabiliyordu. Hepsinin gözlerinde, endişe ve sonrasına ve bilinmeyene duyulan korkudan vardı.

"Erkekler!" diye bağırdı. "Yaşınızın önemi olmaksızın hepiniz erkek oldunuz. Silahlarınızı alıp vatanınızı korumak için kardeşlerinizle beraber hayatınızı riske attığınız gün erkek olursunuz. Eğer Lejyon'a katılırsanız, onurunuz ve kahramanlık için savaşacaksınız. Sizi yaşınız değil, bu erkek yapar. Anlaşıldı mı?"

"EVET EFENDİM!" diye hepsi bir ağızdan bağırdı.

"Yaşları benden iki kat büyük olan adamlarla savaşırken yanımda öldüler," diye devam etti Thor. "Daha yaşlı olmak onları benden daha fazla erkek yapmadı. Daha iyi birer savaşçı da. Erkekçe görev alarak adam, kendinizi geliştirerek daha iyi savaşçılar olursunuz."

"EVET EFENDİM!"

Thor atını sıra boyunca yavaşça, aşağı ve yukarı yönlendirerek, gelen çocukların gözlerine bakıp onları gözlemliyor, tartıyordu.

"Lejyon'da edineceğiniz yer kutsaldır. Halka'da bundan daha büyük bir onur bahşedilemez. Kimseye devredilemez. Bu daha çok bir konumdur. Şifredir. Kardeşliğin şifresidir. Bir kez

girdiniz mi kendinizi savunmak için yaşamayı bira] kardeşlerinizi korumak için yaşamaya başlarsınız.'

"EVET EFENDİM!"

Thor atından indi. Yavaşça yürüyüp döndü ve önür araziye, yeni yapılan arenaya baktı.

"İşte, orada bir dizi hedef var. Önünüzde, yerde mı: duruyor. Her birinize bir mızrak. Hedefi vurmak içi şansınız var. Bana kendinizi gösterin," dedi Thor, y yürüyüp izleyerek.

Çocuklar öne doğru atıldılar, her biri yerde duran mızraklardan birini aldı. Heyecanla mızrakları fırla hepsi de yaklaşık yirmi beş metre ötede duran hed vuran kişi olmayı istiyorlardı.

Thor tekniklerini profesyonel bir gözle izledi. Hem hepsinin ıskaladığını görünce pek de şaşırmadı.

Sadece bir avuç çocuk hedefi tutturdu. Hiç biri de h ikiden vuramadı.

Thor yavaşça kafasını salladı. Bu uzun ve sancılı bii olacaktı, bunu biliyordu. Diğerlerinin yerine geçece yetenekteki çocukları hiç bulup bulamayacağını me ediyordu. Kendinin ve diğer kardeşlerinin ilk günl nasıl olduklarını kendine hatırlattı.

"Mızraklarınızı alın, geri gelin ve tekrar deneyin." görüntüyü izlerken, arkasından gelen bir ses onu ş; "Thorgrin."

Thor baktı ve zar zor tanıyabildiği bir çocuğun yüzi ona umutla bakan bir çocuktu.

"Beni hatırladın mı?"

Thor gözlerini kısıp yüze ait ismi hatırlamaya çalış

"Seni hatırlıyorum," dedi çocuk. "Benim hayatımı 1 Beni unutmuş olabilirsin ama ben seni asla unutma

Thor gözlerini kıstı, hatırlamaya başladı.

"Neredeydi?" diye sordu Thor.

"Zindanda tanışmıştık," dedi çocuk. "Kral MacGil'i öldürmekle suçlanıyordun. Ben de hırsızlıkla suçlaı Beni kolumun kesilmesinden kurtarmıştın. Bu asla unutamayacağım bir nezaket."

Thor bir anda hepsini hatırladı.

"Merek!" dedi Thor. "Hırsız!"

Merek kafasını salladı ve gülümsedi. Elini uzatınca'

"Bu iyiliğini geri ödemek için geldim," dedi Merek. alım yaptığını duydum ve gönüllü olarak geldim."

Merek ona gülümsedi.

"Lejyon için daha iyi bir yetenek bulabilir misin? N< bir savaşı kazanmak adamlardan silahlarını, cesart çalmak değil midir? Bir hırsız çevik ve cesurdur, dij gidemeyeceği yerlere gider, kurnaz ve korkusuzdur diğerlerinin istediklerini alır. O izin almaz. Tereddi Bunlar bir zaferin özellikleri değil midir?"

Thor dikkatle inceledi ve söylediklerini düşündü.

"Söylediklerinde doğruluk payı var," dedi Thor. "H; vereyim. Bunu da uzun boylu düşünmüşsün fakat 1 kaçırıyorsun. Aslında bir hırsızda eksik olan en öne onurdur. Bir savaşçının ruhu ve kalbi ise onurla çaı Hırsızın onuru yoktur."

Thor iç çekti.

"Buradaki en iyi savaşçı olabilirsin," dedi Thor. "Ar onurumuza en ufak bir leke sürmene izin veremem

Thor arkasını döndü ama Merek elini omzuna koy d

"Lütfen," dedi Merek. "Bana bir şans ver. Yöntemle onursuz olduğunun farkındayım. Ancak ailem için: zamanlardı ve onları desteklemek için başka şansıı Tabii ki bunun için beni suçlayamazsın. Bir kulede < aşağıya bakıp hiç bir şeyi olmayan insanları izlerke bahsetmek kolaydır. Kimse bana bir hayat bahşetm olduklarımı hep elde etmek zorunda kaldım." "Bana da kimse bir hayat

bahşetmedi," diye karşılı "Yine de kimseden çalmadım."

Merek çaresizce yutkundu.

"Bu nedenle senden affını diliyorum," dedi Merek. yolumu değiştireceğime ant içiyorum."

Thor ona baktı.

"Doğru," dedi Merek. "Eğer beni Lejyon'una kabul e daha kimseden bir şey çalmayacağıma yemin ediyo Buraya çalmaya gelmedim. Buraya daha bir hayat is için geldim. Eski hayatımı geride bırakarak daha iyi olmak istiyorum."

Thor ona bakıp durumu tarttı. Kendinin de bir zam etse de etmese de burada bir yer edinmek için yalv< hatırladı.

"Çok kararlısın," dedi Thor. "Samimi de görünüyor; Sanırım herkesin hata yaptığı ve ikinci bir şansı ha konusunda haklısın," diyerek kafasını salladı. "Sam vereceğim. Deneyebilirsin. Kötüye kullanırsan, seni tekmeleyerek göndereceğimden emin olabilirsin."

Merek kocaman gülümsedi ve Thor'un omzunu siki

"Teşekkür ederim!" dedi. "Teşekkür ederim, teşek] ederim!"

Thor da ona gülümsedi.

Merek, sevinçle çocukların grubuna dalarak bir mızrak alı

Merek atan son kişi oldu ve mızrağı havada süzülüp hede tam on ikiden vururken Thor ilgiyle izledi.

Tam isabet.

Diğer tüm çocuklar şaşırarak baktılar ve Thor da merakk baktı. O da şok olmuştu. Etkilenmişti de.

"Tekrar!" diye bağırdı Thor, şans eseri olup olmadığını ve diğer çocukların daha yakına atıp atamayacaklarını meral etti.

Çocuklar mızraklarını yeniden almak için koştuklarında Lejyon'un dış

kapılarından yürüyen yalnız bir çocuğun or geldiğini gördü. Thor bu çocuğu da hatırladı, yüzü ve kıyafetleri kir pasak içindeydi, nereden olduğunu çıkartaı

Çocuk ona baktı.

"Beni davet ettiğin için Lejyon’unu denemeye geldim."

Thor çocuğu inceledi, daha gençti, diğerlerinden küçüktı onu nerden tanıdığını çıkartmaya çalıştı.

"Davet mi ettim?" diye sordu Thor.

"Deneyebileceğimi söylemiştin. Hatırladın mı? İmparatorlukla. Babamın kulübesinde. Grubunu canavar ormanından kurtarmıştım. Seni bulmak için okyanusu aç Çok genç olduğumu biliyorum. Küçüğüm. Ama bırak da diğerleriyle beraber deneyeyim."

Thor dönüp baktı, afalladı, hatırlamaya başladı.

"Ario?" diye sordu Thor.

Ario kafasını salladı.

Thor şok olmuştu, bu çocuğun buraya gelebilmek için bir dünya yolu kat ettiğine inanamıyordu. Sırf bu bile, Thor'a her şeyden fazlasını anlatıyordu. Bu çocuğu İmparatorluksan hatırlıyordu, çevik ve korkusuzdu. Ormandaki her sesi taklit edebiliyordu. Onları Gathor canavarından kurtardığını hatırladı. O olmasaydı hepsi ölmüş olurlardı.

Fakat aynı zamanda Ario hem çok küçük hem çok genç duruyordu.

Thor çocukların kalabalık grubuna bir bakış attı, mızraklarını son bir turla yeniden fırlatmışlardı. Hepsi bu sefer biraz daha yaklaşmıştı, daha fazlası hedefi vurnuştu ve Thor biraz daha umutlu hissetti.

"Yaylar ve oklar!" diye bağırdı Thor.

Tüm çocuklar dönüp yerde yaylardan ve oklardan oluşan uzun sıraya koştular ve uzaktaki hedefleri vurmak için nişan aldılar.

Hepsi sırayla okları attı ve çoğu hedefi şaşırırken Thor kafasını salladı.

Thor hala orada duran Ario'ya baktı.

"Hatırlıyorum," dedi. "Sana hayatlarımızı borçluyuz. Fakat çok genç ve küçüksün. Canının yanmasından korkuyorum. Biraz daha büyüyünce gelmeni söylemiştim- ve henüz

büyümemişsin. Okyanusu geçtiğin için üzgünüm ar yandığını görmek istemem."

Ario dudak büktü.

"Buradaki diğer tüm çocuklardan daha yetenekliyii kararlı bir şekilde bağırdı.

Thor gülümsedi.

"Öyle misin?"

Thor kafasıyla yayı işaret etti.

"Hedefini diğerlerinden daha doğru tutturacaksın, Ario da ona gülümsedi.

"Bana bir şans ver."

Thor içini çekti.

"Tamam," dedi teslim olarak. "Bir şans."

Ario öne atıldı; bir yay aldı, oku yerleştirip atışını 3 atarken tereddüt bile etmedi.

Thor, ok havada süzülüp hedefi geçtiğinde, çocuğu en uzak hedefe atış yapıp tam isabetle vurduğunu £

Thor çocuğa ağzı açık halde bakakaldı. Böylesi isab* daha önce hiç görmemişti.

Çocuk omzunu silkti.

"Ormanda atış yapmayı öğreniyorsun. Bir hayat bi< Diğer çocuklar için bu alıştırma meselesi ama benir hayatta kalma meselesi."

Thor onaylayarak kafasını salladı.

"Beni haksız çıkarttın," dedi. "Diğerlerine katılabili

Ario kocaman gülümsedi.

"Teşekkür ederim efendim," dedi sevinçle. "Sizi ha kırıklığına uğratmayacağım!"

Ario koştu ve diğerlerine katıldı.

"Oklarınızı alıp tekrar atışınızı yapın!" diye kükred hepsi harekete geçti.

"Thorgrin!"

Thor döndü, sesi tanıdı, Erec ve Kendrick'in zırhlar samimi bir şekilde ona baktıklarını gördü.

"Lejyon işlerini bir süreliğine bırakabilir misin?" di sordular. "İşlerimiz var. Bize katıl. Seninle konuşm gereken önemli bir konu var."

Thor konunun ne olduğunu merak etti, daha önce 1 kenara çekmemişlerdi.

dönebilirsin.'

Thor çocuklara döndü.

"Erkekler, atışa devam!" diye kükredi. "Ben dönene durmayın."

Thor döndü, Kendrick ve Erec'le yürümeye başladı, üzerinde en çok saygı duyduğu bu iki adamın onu r götürdüğünü merak ederken kalbi hızlıca çarpıyorc

ON İKİNCİ BÖLÜM

Erec ve Kendrick ormandaki dolambaçlı yolda Thor'a lide ederken, onu nereye götürdüklerini merak etti. Thor, Kendrick ve Erec'in Gümüş'le ilgili kendi işleriyle meşgul olduklarını biliyordu ve bir şeylerin ters gidip gitmediğin şekilde onun yardımına ihtiyaç duyup duymadıklarını rm etti.

Genellikle konuşkan olan Kendrick, Thor'a tek kelime etmiyordu ki bu da hep beraber yürürken işin gizemini arttırıyordu. O ve Erec nereye gittiklerini

söylememişlere hiç böyle davranmazlardı. Zamanla Thor onları tanımıştı: ve Kendrick, Thor'u kardeşleri gibi görürler ona saygıyla davranırlardı. Bunun neyle ilgili olduğunu anlamıyordu. I bir uyarı mı olacaktı? Lejyon'u yeniden oluştururken bir] mı etmişti? Bir başkasını mı seçmeye karar vermişlerdi?

Kendrick nihayet boğazını temizledi.

"Kardeşimle evlenmeden önce," dedi Kendrick sonunda, Thor'un yanında yürürken, "çok önemli bir şeyi yapmam lazım. Kardeşim sende mevkisine denk bir adam gördü. S< de değerine uygun bir rütbe almanın vakti geldi."

Thor şaşkınlıkla baktı, anlamıyordu.

Önlerinde bir orman göründü ve Thor Gümüş'ün onlarca üyesini orada görünce şaşırdı. Öğleden sonra güneşleri altında parlayan zırhlarıyla onu karşılamak için bekliyorl Hepsinin yüzü ifadesizdi ve Thor'un tüm bunları anlama i derinleşti. Ne olabilirdi? Andronicus babası olduğu için oı

kızmışlar mıydı?

Thor'un kafa karışıklığını gittikçe arttıran bir man: Kraliçe'nin yüksek konsey üyelerinden bazılarının < Aberthol duruyordu. Hepsinden daha şaşırtıcı olaı Argon'un tam ortada durarak yoğun bakışlarla ve £ parlayarak asasını tutarken Thor'a bakıyor olmasıy

Thor bir çeşit mahkeme önünde olup olmadığını m

Erec ve Kendrick yanma gelirken Thor, "Yanlış bir yaptım?" diye sordu.

Kendrick kafasını salladı.

"Tam aksine," diye cevapladı. "Sen Kraliyet Sarayı'ı günden beri gerçek ve asil bir savaşçı oldun. Vatanı hiç düşünmeden korudun. İmparatorluk'a karşı sa[1] bize ejderhaları getirdin. Kalkanı yeniden yükseltti Kılıcını geri getirdin. Hepsini bir çok ay vakti boyur

Erec öne çıkıp Thor'un omzuna elini koydu.

"Thorgrin, tüm bunlara uygun bir unvan ve rütbeyi olmanın zamanı çoktan geldi. Artık sadece bir çocu Sadece bir Lejyon üyesi değilsin."

Erec onu inceledi ve Thor neler olduğunu merak ed kalbinin hızla attığını hissetti.

"Thorgrin," dedi Kendrick. "Artık rütbelerimize kal vaktin geldi. Halka'nın en seçkin savaş kuvvetlerini

Thor orada durup onlara bakarken doğru düzgün düşünemiyordu, söyledikleri kulaklarında çınlıyor* Beklediği bu değildi. Hatta bunun olmasını asla tah: edemezdi. Bu, Kralın sağ kollarına, asillerin oğullar efsanevi ve ölümsüz savaşçılara ayrılan bir onurdu, hizmet eden en büyük savaşçılar içindi. Bu bir çok: sadece hayalini kurduğu, Thor'un hayalini bile kun ömrü boyunca asla sahip olamayacağını düşündüğü onurdu.

Orada onlara bakıp dururken, kelimeler boğazında düğümlendi. Ne diyeceğini bilmiyordu.

"Gümüş?" diye tekrarladı Thor. "Ben mi?"

Erec ve Kendrick gülümseyip kafalarını salladılar.

Gölün arkasında yer alan bu ormanlık alanda duraı olmasaydı, Thor tüm bunların şaka olduğunu düşü

Fakat yüzlerindeki ciddi ifadeden bunun bir şaka o anlıyordu.

Thor tüm bu adamlara baktı ve kendini daha önce 1 kadar kabul gördüğünü ve onur duyduğunu hissetn büyük adamlardan biri olmak, rütbelerine katılmak zırhlarını, nişanlarını, silahlarını kuşanmak, Gümü üyesi olarak kabul görmekten daha büyük bir ayrıç; varlığını düşünemiyordu.

"Bu onuru kabul ediyor musun?" diye sordu Kendri

Kendrick diğerleriyle beraber yana çekildi, hepsi yoldan çekilirken Thor arkalarında parlayan kızıl gölü gördü. Bu, küçük mistik bir göldü, üstünde hafif bir sis yükseliyordu, Thor anında tanıdı: Kutsal Göl. Burası seçkinler için ormanın derinliklerinde saklanmış büyülü bir yerdi, tanrılara dua etmek ve kendilerini dönüştürmek için insanlar buraya gelirdi.

Argon gölün kenarına adım attı.

"Gel," diye çağırdı Thor'u.

Thor ona yavaşça yürürken, suyun kenarına kadar gelebilmesi için erkekler yolu açtılar. Argon uzandı ve avucunu Thor'un alnına götürerek gözlerini kapattı.

Argon gözlerini kapatıp odaklanırken, Thor yoğun bir enerji, yanan bir ateşin Argon'un avucundan vücuduna doğru yayıldığını hissetti.

Argon kadim bir melodiyi mırıldanmaya başladı, sesi sade ve gürdü, yaz öğleden sonrası yaşanan sessizliği kesiyordu.

"Yedi şafağın ışıkları, günbatısı rüzgarlarının lütfüne dayanarak..."

Argon'un mırıltısı düzensiz bir şekilde durup yeniden başlarken, Thor kendini törende kaybolurken hissetti. Argon artık Thor'un hiç anlayamadığı kadim ve tükenmiş bir dile geçiş yaptı; fakat tonlamasını anlayabiliyordu, Halka'nın resmi ve törensel dilinin bir parçası olduğunu fark etti. Krallar ve kutsal olaylarda kullanılan kadim dildi.

Argon tekrar tekrar mırıldandı ve Thor Argon'un avuçk ucunda eridiğini, sanki beynini ona teslim ederek, dönü bir başkası olmaya başladığını hissetti.

Nihayet Argon durakladı ve yavaşça avucunu çekti.

Thor yavaşça gözlerini açtı ve dünya yoğun ve parlak bi ışıkla doldu. Argon'un orada durup aşağı baktığını görd

"Halka'nın Batı Krallığı'nm Thorgrin'i," diye beyanına b Argon. "Sana Halka'nın en büyük onuru bağışlanıyor. H Kralın katılmış olduğu bir topluluğun üyesi olarak atanıyorsun. Kutsal bir kardeşliğe katılmana, tüm zama: savaşçısı unvanını almana izin veriliyor. Bu hayatın ve £ hayatların boyunca asla geri alınamayacak bir onurdur, sana soruyorum: bu onuru kabul ediyor musun?"

"Ediyorum," diye cevap verdi Thor.

"Gümüş'ün prensiplerini benimsemeye, güçsüzleri koru fakirleri taçlandırmaya, ailen, halkın ve dert sahibi her için hayatından vazgeçmeye yemin ediyor musun?"

"Ediyorum," diye cevapladı Thor.

"Silah arkadaşlarını korumaya, onlar için hayatından vazgeçmeye yemin ediyor musun?"

"Ediyorum."

"Kardeşlerine gelen her şeyi kendine gelmiş bileceğine ediyor musun?

"Ediyorum."

Argon duraksadı, sessizliği sindirerek gözlerini kap Nihayet kafasını salladı.

"Beni takip et," dedi.

Argon döndü, Thor hayretler içinde Argon suya doj yürürken onu izledi. Thor gördüklerine inanamıyoı Argon'un ayakları yüzeye değerken, gölün üstünde batmadan sanki yerde yürüyormuş gibi yürüyordu.

Thorgrin o ilerlerken izlemeye devam etti sonra bii atarak onu takip etti. Suya girdi, Argon'un yaptığı £ süzülemiyordu ve su bu yaz günü için olağan dışı b soğuktu. İleriye doğru yürümeye devam ederken, d titriyordu. Nihayet göğsüne kadar suyun içine bata: Argon'un yanında durdu.

Argon asasına uzanarak ucunu Thor'un kafasına do onu nazikçe aşağı itti.

"Kendini suya daldır, Thorgrin," diye emretti, "son Gümüş'ün üyesi olarak yüksel. Lord olarak Yüksel, olarak Yüksel."

Thor Argon'un alnını suyun içine ittiğini hissetti ve oldu.

Suyun altına indi ve bir an sonra tamamen suyun a. duruyordu; tüm vücudu serinliği hissediyordu. Arg onu aşağıda tutarken bir kaç saniye su altında kald

Argon asasını kaldırdı ve Thor nefes almak için suy çıktı. Sular gözlerine damlarken derin nefes alarak durdu.

Su yüzüne çıktığında güneş gölün üstünden doğdu artık üşümüyordu. Döndü ve arkasında, yüzlerinde bir ifadeyle kıyıda duran silah arkadaşlarına baktı-doğmuş gibi hissetti.

Sonunda Thor olması gerektiği yere ait hissediyord Hepsi yumruklarını havaya kaldırdılar. "THORHRIN!" diye bağırdılar. "THORGRIN!"

Törenin hala etkisi altında olan Thor, kraliyetin zır Brendan'ın küçük taştan atölyesinde çalışmasını i; verilen yeni ve kuru kıyafetleri giymiş, şöminede k ateşin yanında ısınıyordu. Odada onunla beraber ol ve Kendrick törenden sonra Thor'u buraya getirmiî de ustanın işini hep birlikte izliyorlardı.

Brendan, elli yaşlarında, kısa, tıknaz, gururlu, koca kel kafalı, uzun koyu renk sakallı ocağının önünde] oturmuş, işini sanki tek çocuğu buymuş gibi dikkal bir adamdı. Orada otururken, zırhın her bir parçası bunların neye yaradığını ve nasıl yapıldıklarını det; açıkladı. Aynı anda onlarca küçük parça üzerinde ç; yukarıda tutarak tekrar tekrar inceliyor, Thor'un ü

güzel ve en şatafatlı zırha son dokunuşlarını gerçekleştiriyordu. Şöminenin yanında parıldarken Thor bunun kendi için yapıldığına inanmakta zorlanıyordu. Brendan, bir çekiçle vurarak taş üzerinde doğru bir açıyla zırhı düzleştirirken, ses odanın içerisinde çınladı.

"Gümüş üyeleri insanlığın gördüğü en güzel zırhları giymelidir," diye açıkladı Erec, Thor'un yanında oturup alevlerin yanında çalışan ustayı izlerken.

"Sıradan bir zırh kafi gelmez. En güçlüsü, bin kere daha kuvvetlendirilmiş, bulunabilecek tüm zırhlardan daha sağla olmalı."

"Ayrıca daha da hafif," diye ekledi Kendrick.

"Daha parlak oluşundan bahsetmeye gerek yok," diye ekled: Brendan, dönüp alnındaki teri silerken onlara gülümsedi. "Zırh sadece en iyisi olmamalı aynı zamanda çok güzel görünmeli. Dış görüntüsü Gümüş için bir gurur kaynağıdır.'

"Görüntünle gurur duy," dedi Kendrick, "kendinle de gurur duyarsın."

Thor zırh şekillenirken, onu giymek için can atarak hareket duruyordu.

"Bu metal gümüşle kaplanmadan önce" diye devam etti, "çc özel bir yerden gelir. Arıtma süreci yıllar sürer. "

Usta nihayet ortaya çıkardığı işten memnun bir halde, uzan ve zırhı Thor'un omzuna yerleştirdikten sonra omzu ve ko] üzerinden yine ölçüler alarak daha

ince ayarları tamamlarm başladı.

"Omuz zırhı," diye açıkladı Brendan, gözleriyle ölç("omuzlarını korur. Ayrıca eklemlerini de korumalı< zırh hareket edip nefes almana izin verir. Aynı zam hassas noktalarını korur."

Brendan omuz zırhını aşağı indirerek koydu, yumı aracı eline alarak cilalamaya başladı. O kadar hızlıy Thor'a sihir gibi geldi. Oda, bu işle ilgili sesler ve ya ve gümüş cilanın kokusuyla doluydu. Thor, usta çal onu hayranlıkla izledi.

Kısa zaman sonra Brendan döndü ve göğüs zırhını[r] göğsüne tuttu. Yerleştirdi ve hemen Thor'u arkasır dolanarak kolunun altına uzandı, sıkıca etrafından Sonra omuz zırhını omzuna geçirerek sıkı sıkı bağk

"Şimdi nasıl?" diye sordu.

Thor bileğini bir çok defa kıvırdı, kolunu aşağı, yuk sağa hareket ettirdi, şaşakalmıştı. Bu kadar güçlü £ denli hafif bir zırhı hayatında hiç giymemişti. Hare ederken kolları sanki suda zıplayan bir balık gibi ış parlıyordu. Sadece üstünde olmasıyla bile farklı his Yenilmez hissetti.

"Mükemmel," dedi Thorgrin.

"Elbette," dedi Brendan göz kırpıp gülümseyerek, " her zaman mükemmel yaparım."

Brendan tüm takımı toplayıp Thor'un önüne koydv "Bir şövalye, ilk zırh takımını aldığında babasının c giydirmesi gelenektir," dedi Kendrick Thor'a. "Fakc burada olmadığı için Erec ve ben bunu senin için ya Eğer bize bu onuru bahşedersen tabii."

Thor minnet duygusuyla dolmuştu.

"Bundan daha büyük bir onur olamaz," diye cevap[1]

Erec ve Kendrick, Thor'un zırh parçalarını bir aray« ona giydirmeye, her defasında bir parçasını bağlam başladılar. Bunu yaparken, Thor yeniden yaratıldığ Sadece zırh tarafından değil ona babası gibi davran adam tarafından da desteklendiğini hissetti. Onu kz gerçek bir babanın eksikliğini telafi ediyorlardı.

"Eğer yaşıyor olsaydı bile," dedi Thor, "sahip olduğ babayla, bu durumda benimle olmasını istemezdim bakıma," dedi fark ederek, "benim babam yok."

Kendrick kafasını salladı.

"Anlıyorum," dedi. "Benim annem yok- en azından Hayatım boyunca krallık hükümdarlığının piçi olar bilindim. Ebeveynlerinden biri eksik olunca -hatta < kötüsü, anlayamadığın veya sevmediğin birine sahi içinde bir boşluk hissediyorsun.

Kendrick iç geçirdi.

"Ama gençken bana anlatılan, tüm hayatım boyunc

Thor ona merakla baktı, Kendrick'in düşündüğünü kaldırarak ciddiyete büründüğünü görebiliyordu.

"Ebeveynlerimizi seçme şansına sahibiz," dedi.

Thor şaşırmış halde ona baktı.

"Seçebilir miyiz?" diye sordu Thor.

"Bizler biyolojik ebeveynlere sahibiz fakat içten, m; olarak," dedi Kendrick bir parmağını Thor'un kafas götürerek, "zihninde ebeveynlerini seçebilirsin. Bal seçebilirsin. Hayranlık ve saygı duyduğu birini seçe Sadece tek bir babaya sahip olman gerekmiyor. Ken çok baba seçebilirsin. Sanki bir konseydelermiş gib zihninde bir masanın etrafına toplayabilirsin. Kralı gibi. Hepsi bir arada yeni baban olabilirler. Hayran saygı duydukların. Sana hayran olan ve saygı duyar gibi olmak istediklerin.

Thor bunu düşündü.

“Sahip olmadığın veya sevmediğin babanı her düşündüğünde,” diye ekledi Kendrick,”yerine bu a< düşün. Onları zihninde net olarak resmet. Onlar sei babanmış gibi düşün. Gerçek baban. Zamanla, gerçi haline gelecekler. Sana biyolojik babandan daha gei görünecekler. Sonra biyolojik babanın o kadar da ö: olmadığını fark edeceksin. Senin üzerinde bir otori olmadığını anlayacaksın. Nihayetinde bu adamlarır üzerinde bir otoriteleri olmadığını, kendi otoriteni seçtiğini göreceksin.

hayranlık ve saygı duyduğu insanları yerleştirdi. Kendrick'i koydu ve Erec'i. Argon'u, Kral MacGil'i ve Aberthol'ü. Tanıdığı ve birlikte savaştığı bazı mükemmel savaşçıları yerleştirdi.

Thor gözlerini kapadı ve zihninde bu adamların hepsi masanın etrafına doluştu, yavaşça hepsini babası olarak görmeye başladı. Hepsi hiç sahip olmadığı babasının parçalarından oluştu. Bir an sonra, bir babası varmış gibi hissetti. Yeni bir baba. Kendrick haklıydı.

Thor'un zırhını sağlamlaştırma işini bitirdiler ve Thor ona özel zırhın bu kadar iyi hissettirdiğine, ne kadar hafif olduğuna ve vücuduna oturup tüm vücut hatlarıyla nasıl bu denli uyumlu olduğuna inanamadı. Uzun bir aynanın karşısında kendi görüntüsüne baktı ve şok oldu. Karşısındaki adamı tanıyamadı. Artık bir çocuk görmüyordu. Bir adam olmuştu. Gümüş'ün bir üyesi vardı aynada. Harika bir savaşçı ve şövalye. Nefesi kesildi ve kendi hakkında çok daha farklı hissetmesine sebep oldu.

Thor işlemeli, keskin açılarla kesilmiş miğferini taktı, burnu doğru yere oturduğunda hayatında gördüğü en güzel miğferin bu olduğunu düşündü. Takar takmaz, korku veren bir adam gördü karşısında.

Thor miğferi çıkarıp ellerinde tuttu ve ondan yayılan gücü hissetti.

"Hiç bir zırh takımı bunsuz tamamlanmış sayılmaz," dedi Kendrick.

Thor, gözlerini indirince Erec'in eline bir hançer yerleştirdiğini gördü, güzel, işlemeli bu hançer KralTn işaretini taşıyordu.

"MacGil ailesi işaretini taşıyor. Yakında kardeşimle evleneceksin. Artık kraliyet ailesinin bir ferdisin. Kardeşi Bunu hak ettin."

Thor, hançeri tutarken gözlerinin yerinden fırladığını his ağırlığını duyumsarken bunu tuttuğu için, bu harika adan hayatında sahip olduğu için onur duydu. Hayatında istedi daha başka bir şey olamazdı.

Kapıyı açtı ve zırh ustasının antik salonundan aşağı geçti, Thor'un yeni mahmuzları ilerlerken şıngırdıyordu ve bu adamlar arasında kendini tam bir adam gibi hissediyordu nereye götürdüklerini merak ederken iki hizmetli kocam; bir çift kapıyı ardına kadar açtı ve Thor büyük bir salona buyur edildi.

Gördükleri karşısında şok olmuştu: içeride Gümüş'ün tüı üyeleri, hepsi zırhlarını kuşanmış onu karşılamayı bekle] yüzlerce adam, içinde olduğu yeni zırhıyla ona büyük sayı duyarak bakıyorlardı. Krallığın yüce savaşçılarının taman Thor'u kendi rütbelerine almayı bekliyorlardı.

Hepsi bir ağızdan "Thorgrinson!" diye bağırıp onur duyar kılıçlarını havaya kaldırdılar.

"Thorgrinson!" "MacGil ailesi işaretini taşıyor. Yakında kardeşimle evleneceksin. Artık kraliyet ailesinin bir ferdisin. Kardeşi Bunu hak ettin."

Thor, hançeri tutarken gözlerinin yerinden fırladığını his ağırlığını duyumsarken bunu tuttuğu için, bu harika adan hayatında sahip olduğu için onur duydu. Hayatında istedi daha başka bir şey olamazdı.

Kapıyı açtı ve zırh ustasının antik salonundan aşağı geçti, Thor'un yeni mahmuzları ilerlerken şıngırdıyordu ve bu adamlar arasında kendini tam bir adam gibi hissediyordu nereye götürdüklerini merak ederken iki hizmetli kocam; bir çift kapıyı ardına kadar açtı ve Thor büyük bir salona buyur edildi.

Gördükleri karşısında şok olmuştu: içeride Gümüş'ün tüı üyeleri, hepsi zırhlarını kuşanmış onu karşılamayı bekle] yüzlerce adam, içinde olduğu yeni zırhıyla ona büyük sayı duyarak bakıyorlardı. Krallığın yüce savaşçılarının taman Thor'u kendi rütbelerine almayı bekliyorlardı.

Hepsi bir ağızdan "Thorgrinson!" diye bağırıp onur duyar kılıçlarını havaya kaldırdılar.

"Thorgrinson!"

ÖN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Romulus yeni konsey adamları ve onlarca generalinin desteğiyle çakıllı yoldan aşağı, İmparatorluk başkentinin dolaylarından kıraç arazi boyunca ilerliyordu. Yürürken düşünüyordu, zihni İmparatorluk içinde çıkan isyanlarla ilgili gelen gün boyunca haberlerle meşguldü. Andronicus ve Romulus'un yükseliş haberleri yayılmaya devam ediyordu, tüm eyaletler bunu özgürlükleri için bir şans olarak görüyorlardı. Kendi kumandanlarından bazıları, kendi taburu bile isyan

çıkarmıştı. Romulus onları ezmek için İmparatorluk'un her köşesinden askerlerini çağırtmıştı. İşe yarıyor gibiydi ancak her gün isyanlarla ilgili yeni haberler geliyordu. Romulus tüm bu istikrarsızlığa son vermek ve İmparatorluk hakimiyetini yeninden güvenceye almak için kararlı bir hamlede bulunması gerektiğini biliyordu. Bunu yapamazsa İmparatorluğun parçalanacağından endişe ediyordu.

İsyanlar Romulus'u çok da endişelendirmiyordu. Ordusu kalabalıktı ve ona sadıklardı. Zaman içinde hepsinin hakkından acımasızca gelerek gücünü sağlamlaştıracağından emindi. Onu çok daha fazla endişelendiren ejderhalarla ilgili haberlerdi. Kılıcın çalınmasından sonra intikamın peşine düştükleri, İmparatorluk'un her köşesine ulaşarak kasabaları ve şehirleri ateşe verip intikamlarının peşinden yol aldıkları söyleniyordu. Korkunç öfkeleri, babasının zamanından bu yana kimsenin görmediği şekilde uyanmıştı ve her geçen gün artarak yayılıyordu. Bunlarla birlikte onları durdurmaya çalışan insanların feryatları da yayılmıştı. Eğer kısa süre içinde bir şeyler yapmazsa ejderhaların başkente dayanacağını ve ona şimdilik sadık olanların bile isyan edeceğini biliyordu.

Romulus son bir kaç ay vaktinden beri, ejderhalara karşı koyabilecek sihri bulmaları için adamlarını İmparatorluğun en ücra köşelerine göndermişti. Sayısız yanlış ipucunun peşinden karanlık bataklıkları, çıkmaz yolları ve ormanları gezmiş ona çeşitli büyüler, sihirler ve silahlar veren büyücüleri sabırla dinlemişti.

Fakat şimdi yeni bir ipucu edinmişti, Romulus yürürken yüzünü ekşitti, işte takip ettiği bu ipucu kıraç, terk edilmiş araziler boyunca ilerlemesini gerektirmişti. Çok umutlu değildi, muhtemelen bu da şarlatanlardan bir başkasıydı. Çabucak ve sabırsız şekilde yürüyüp dolambaçlı yoldan dikenli arazinin içine yol aldı, şimdiden morali bozuktu. Bu büyücü de sahtekarsa, Romulus onu kendi elleriyle öldürmeye kararlıydı.

Nihayet Romulus bir bayıra çıktı ve önünde kireçtaşından yapılma bir mağara buldu, içinden ürkütücü yeşilimtırak bir ışık yayılıyordu.

Önünde duraladı, bir şeyler onu rahatsız ediyordu. Bu yer diğerlerinden daha farklı hissettirmişti kollarındaki tüyler diken diken oldu. Danışmanı yanma geldi.

"Burası, Üstün Kumandanım," diye bildirdi. "Büyücü içeride yaşıyor."

Romulus ona dik dik baktı.

“Eğer bu da zamanımı harcarsa sadece onu değil, onunla beraber seni de öldüreceğim.”

Danışmanı yutkundu.

“Bir çoğu onunla ilgili yeminler ettiler, Kumandanım.

Romulus adamlarını doğrudan mağaraya yönlendirerek ilerledi. Parlak yeşil duvarlar sadece önünü görmeye yetecek kadar parıltı yayıyordu ve Romulus mağaranın giderek daha derinlerine ilerliyordu. Duvarlarından inlemelere, çığlıklara benzeyen sesler yükseliyordu, sanki hapsolmuş ruhlara aitlerdi. Hiç bir şeyden korkusu olmayan Romulus bile kararını yeniden gözden geçirme ihtiyacı duymuştu. Hava ağır ve nemliydi, uzaktan gelen kötü bir koku havada yayılıyordu.

Romulus kötü bir şey olacağına dair yoğun hislere boğuldu ve karanlık içinde daha ileri giderken sabrı azalmaya başladı.

“Eğer zamanımı harcıyorsan,” dedi Romulus danışmanına dönerek, kıpkırmızı halde dönmeye hazırlanıyor, bunun da başka bir çıkmaz yol olup olmadığını merak ediyordu.

Danışmanı yutkundu.

“Yemin ederim vaktinizi harcamıyorum, Kumandanım. Bana dendi ki”

Aniden Romulus durdu, arkasından da tüm adamları; bir kaç adım ötede birinin varlığını hissetti. Kötü koku dayanılmazdı.

“Yakma gelin,” dedi karanlık pürüzlü bir ses mağaranın diğer yanından. Sanki şeytanın kendisi konuşuyordu.

Romulus karanlığa göz attı ve mağara aniden sanki önlerinde bir yangın çıkmış gibi yuvarlak bir ateşle aydınlandı. Çıkan ışık uzak köşede oturan, bacakları olmayan, başparmakları yerde duran, başlıksız kırmızı bir pelerin giymiş, kel kafası yumrularla kaplı bir adamı aydınlattı. Dar elleri de yumrularla

kaplıydı, yüzü yuvarlak ve şişti, gözlerinde yarıklar vardı. Gözlerini açıp

Romulus’a bakarken siyah gözleri cam gibi parlıyordu.

“Aradığın bende,” diye ekledi adam.

Romulus öne, ateş halkasının kenarına doğru bir kaç adım attı ve alevler arasından büyücüye baktı.

Bu yaratığa bakarken Romulus içinde farklı bir şeyler hissetti, bir heyecan dalgası bedenini sardı. Belki de ilk kez bu büyücünün gerçek olduğunu hissetti.

“Ejderhaları durduracak bir yol biliyor musun?” diye sordu Romulus.

Büyücü kafasını salladı.

“Hayır,” diye cevap verdi, “bende çok daha güçlü bir şey var.”

“Bundan daha güçlü ne olabilir?” diye sordu Romulus.

Büyücü ona baktı, gözleri alevler arkasında parlarken şeytani ve korkutucu görünüyordu.

Romulus içinden titredi.

“Onları kontrol edecek bir yol.”

Romulus duyduklarının doğruluğundan emin olamadan dik dik ona baktı, anlamaya çalışıyordu. Onunla ilgili gerçek bir şey hissediyordu. Gerçek şeytanlık.

“Onları kontrol etmek mi?” diye sordu.

“Bir ay vakti boyunca,” diye cevap verdi büyücü, “< senin olacak. Onları dilediğin gibi kontrol edebilirsı Dilediğin yere yönlendirebilirsin. Kendi kişisel ordı împaratorluk’u sonsuza dek değiştirecek bir fırsat, yap. Hayattaki en güçlü adam olacaksın.”

Romulus gözlerini kıstı, kalbi merakla atıyordu. Bö; doğru olabilir miydi? diye merak etti.

“Eğer bunların hepsi doğruysa,” diye sordu Romulı karşılığında ne isteyeceksin?”

Büyücü korkunç ve nahoş bir kahkaha patlattı, san maymunun sesi çıktı.

“Ne mi isteyeceğim, ruhunu tabii ki,” dedi. “Başka istemem.”

“Ruhumu mu?” diye sordu Romulus.

Büyücü kafasını salladı.

“Ölümünle beraber ruhun benim olacak. Dilediğim yapabileceğim şekilde benim. Ben ruh toplarım, bu hobim”.

Romulus gözlerini kıstı, kollarındaki tüyler diken d “Peki, bu ruhlarla ne yapıyorsun?” diye sordu. Büyücü bu sorudan hoşlanmamıştı, dudaklarını bü

Romulus yaratığa bakmaya devam ederken bunun r olduğunu anlamaya çalıştı. Bu mağarada asılı durai bir ürperti hissediyordu, bir yanı dönüp kaçmak İst

“Efendim, bunu yapmayın,” dedi Romulus’un dam: yeri hemen terk edelim.”

Fakat Romulus kafasını sallayarak büyücüye bakma etti. Onun gerçek olduğunu hissediyordu. İhtiyacı c olduğunu duyumsuyordu. Bu kadar kolay vazgeçen

Ejderhaları kontrol etme. Romulus bu güçle neler yapabileceğini bir düşündü. Tüm isyanları bastırırc sonsuza kadar sağlamlaştırırdı. İmparatorluk’u kor ederdi. Hatta Halka’nın kontrolünü sağlardı. Dünya gelmiş tüm adamlar içinde en güçlüsü olurdu. Düşi herkesten daha güçlü. Sadece tek bir ay vakti olsa b ruhunu vermeye değerdi. Sonuçta zaten cehennem Öldüğü zaman ruhuna ne olacağı kimin umurunda}

“Ne yapmam gerekiyor?” diye sordu Romulus.

Büyücü gülümsedi.

“Aşağı bak. Alev halkasına. Yansıyan suya. Tek yap gereken bu.”

“Bu kadar mı?” diye sordu Romulus inanmamış bıı Bu kadar kolay olamazdı.

Romulus aşağı baktı, yavaşça alevlerin ışığında ker “Güzel,” diye hırladı büyücü. “Şimdi kollarını yamı

Romulus dikkatle ve yavaşça dediğini yaptı.

“Şimdi düş. Yansıyan su havuzunun üstüne yüzükc

“Düşmek mi?” diye sordu Romulus.

Hayatında ilk kez, korkmuştu.

“Suya çarpınca dönüşeceksin. Ejderhaların Efendis kalkacaksın.”

Romulus tüm vücudunun titredipğini ve bunun ger olduğunu hissetti. Orada kolları yanında dururken yüzükoyun kendini bırakarak sadece bir kaç adım d sığ havuza çarpmak için kendini hazırladı. Yüzünüı sertçe buluşacağını düşünüyordu.

Romulus alevleri geçip de suya çarpınca suyun içine geçtiğini fark ederek şok oldu. Bunun imkansız old biliyordu, su sadece bir kaç adım derindi fakat yine içne dalmıştı ve gittikçe derinlere gidiyor, tüm vüc altında kalıyordu. Tüm vücuduna bir çeşit güç tara nüfuz edildiğini hissetti sanki binlerce iğne etini de altında çığlık attı ama hiç ses çıkmadı.

Aniden Romulus kalktı ve sudan çıkarak mağaraya tarafından sular damlıyordu.

Ayaklarının üstünde şok olmuş bir halde durdu, ar gibi hissediyordu.

Romulus geriye gidip kükredi, damarlarında dolaşa gücü hissederken çıkan kükreme yeri yarıp mağara duvarlarından sekti.

Bu sesle beraber, çok uzaklarda ejderhaların onu bı kükremeleriyle ona cevap verdiklerini duyuyordu, dilediğini yapmaya hazır olduklarını biliyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Thor, Guwayne’i kollarında tutarak Gwen’in yanı b< yürürken, ikisi tören alayına katılan binlercesini da tepesine yönlendiriyorlardı. Krohn ayaklarının dibi arkalarında Gwen’e sadık kişilerin, iyi dileklerini il oluşturduğu bitmek bilmeyen sıra içinde hepsi beb geçişini temsil eden kutsal ritüele, kabul törenine t etmenin heyecanı içerisindelerdi. Guwayne savaşçı mensubu olarak kraliyet ailesine doğduğu için Argc mistik töreni yönetecek olan kişiydi. Tören Kral’ın gerçekleştirilecekti.

Genellikle bir bebeğin kabul törenine sadık bir avu< gelirdi ama Gwen ve Thor insanlar tarafından o der seviliyorlardı ve bebekleri için o kadar heyecan du> ki arkalarındaki kalabalık hiç durmadan artıyordu, kendinden geçiyordu. Tüm kasvetlerin sonunda nil insanların kutlamak için bir sebepleri, hem de gerç sebepleri vardı. Tahta geçecek bir varis doğmuştu c Gwendolyn’in, ondan önce gelenler arasında en sev Kraliçe’nin oğluydu. Gwendolyn için hissettikleri ti artık oğluna da yönlendirebileceklerdi.

Thor da halk arasında eş derecede seviliyordu- bir < kurtarıcıları, sahip oldukları savaşçıların en iyisi, ş bir efsane olma yolundaki liderleri olarak görüyorL Thorgrin ve Gwendolyn’in birleşmelerinin ürünü o çocuğun dünyaya gelmesiyle halk onu kendi çocuğı benimsiyordu. Hepsi Thor ve Gwen’i sanki çok heve büvükanne ve büvükbabaları eibi hevecanla izlivorı

Kabul töreni salt bir törenden fazlasıydı, bu aynı za kutsal bir vakit, harika işaretlerin meydana geldiği krallığın çocuğun kabulünü gösteren işaret veya ak dikkat kesildiği bir dönemdi. Guwayne’in uğurlu d< şimdiden efsane olarak çok uzaklara yayılmış, çocr gelişiyle ortaya çıkan işaretler ve alametlerle berat bu çocuğu sadece bir insandan fazlası olarak görme başlamıştı. Şimdiden bu çocuğun kaderiyle ilgili t almış başını gitmişti ve bu insanlar çocuğun kabul her hangi bir alametin gerçekleşip gerçekleşmeyec görmeye kesinlikle meraklıydılar.

Thor'un kalbi de heyecan ve beklentiyle atıyordu. C kollarında battaniyeye sarılı bir şekilde göğsüne ya tutarken içine yayılan bir sıcaklık ve kuvvet hissedi Thor oğluyla arasında inanılmaz güçte bir bağ hisse bunu anlatmasına imkan yoktu. Thor oğlunun yüzü baktığında Guwayne gözlerini açıp Thor'unkilerle t Thor

oğluyla arasında başka bir zaman ve diyara ai bağlantı hissetti. Bir çocuğu vardı. Bir oğlu. Buna h; inanamıyordu. Ona karşı duyduğu aşkla benliği ka\ ona karşı anlatabileceğinden daha fazla koruma iç£ hissediyordu.

Thor, doğumdan sonra hala iyileşmeye çalışan ve y yavaşça yürüyen Gwendolyn'e karşı da korumacı hissediyordu. Yapabildikleri kadar, ona ayak uydur, yürüyüp, rahat nefes alabilmesi için zaman zaman duraklıyorlardı. Thor onun iyi olduğunu, yeniden a kalktığını gördüğü için mutluydu. Onun için sadece doğumuyla ilgili değil aynı zamanda annesinin ölür ama aynı zamanda ümit verici zamanlardı; tüm bu ı Gwendolyn'i bir duygu fırtınasının ortasında bırakı

Gwen annesinin yanı başındayken Thor, ikisinin iL izlemişti, ne kadar yoğun zamanlar geçtiğini hatırl annesini aklına getirdi. Gwen'in ölüm döşeğindeki Thor'a hayatın ne kadar değerli olduğunu yeniden anımsatarak kendi annesini acilen görmesi gerekti| hissettirdi. Ya annesi, onu karşılama şansı bulamaç giderse diye endişeyle düşündü.

Bunu kesinlikle kendi başına yaşayamazdı, içinde t ve suçluluk hissi oluşurdu ki bunlarla yaşayabilece; bile edemiyordu. Ayrıca kaderinin eksik kaldığı his: Thor bir kez daha en kısa zamanda gidip annesini a kesin karar verdi. Artık çocuğu olduğuna göre bunı gelmişti. Ama tabii ki önce Gwen'le evlenmek için t kalmalıydı, öncesinde buradan ayrılamazdı. Tören 1 bitmez yola çıkmaya karar verdi. Başka şansı yoktı Guwayne'i çaresizce seviyordu, onlar için yeniden c hayatının sonuna kadar yanlarında kalacaktı. Fakat kaderini tamamlaması gerekiyordu. Nedenini bilme Halka'nın geleceğinin tehlike altında olduğunu hiss

"Seninle gurur duyuyorum," diyerek ona doğru fisi Gwen, yüzünde bir gülümsemeyle, elini nazikçe bile üstüne koydu.

"Ne için aşkım?" diye sordu Thor şaşırarak.

"Gümüş," dedi. "Duydum. Sör Thorgrinson," diye e gülümsemesi yüzüne yayılırken.

tören ve zırhla ilgili görüntüler yeniden beynine üşüştü. İçten artık bir adam gibi hissediyordu. Daha güçlüydü. Varlığı daha sağlamdı.

Dağın etrafında yol alıp döne döne daha yukarı ilerlerken gördüğü manzara karşısında afalladı, Ateş Vadisi'nden bakınca manzara nefes kesiciydi. Burası

Kraliyet Sarayı'nın hemen batısında, garip ve akıldan çıkmayan bir yerdi, antik ve kuru volkanların vadisiydi. Onlarcası topraktan yükseliyordu ve binlerce yıldır olduğu gibi hiç biri faal değildi. Kraliyet Sarayı'nın üstünde yükselirken bir zamanlar neler olduğunun kadim hatırlatıcısı olarak duruyordu. Burası doğal olarak şehre bir koruma sağlıyordu bu nedenle daha en başından Kraliyet Sarayı buraya kurulmuştu.

Thor giderek yükseğe çıkarken kurumuş volkanların zirvelerini görüyordu, bunları daha önce hiç görme şansı olmamıştı. O kadar güzellerdi ki insanın ağzı açık kalıyordu. Havada hafif bir koku vardı, sanki daha önceden kalma sülfürün toprağa sızmasıydı kokunun kaynağı. Dağ zirvesine yaklaşırlarken Thor'un botları altındaki kuru toprak ve çakıllarla ayağı kayıyordu, tepeye tırmanırken kuvvetli esinti artarak yaz gününe rağmen serin bir rüzgarı taşıyordu.

Thor aşağı bakınca, yazın cömertliğinin tüm Kraliyet topraklarına yayıldığını, buğday tarlalarındaki başakların rüzgarla salındıklarım, orkide vadilerini ve inanılmayacak derecedeki bolluğu gördü. Ölü Ateş Vadisi'ndeki manzara aksi yöndeydi, burası toprakların bereketi gün gelir yok olur düşüncesini kesin bir şekilde hatırlatıyordu.

"O burada," dedi yanında yürüyen Gwen.

Thor baktı ve zirvede Argon'u gördü. Beyaz pelerini ve başlığıyla asasını tutarak hepsine yukarıdan ifadesiz bir

biçimde sanki sürüsünü bekleyen bir çoban gibi bal Thor'un içi rahatlama hissiyle doldu. Argon olmada gerçekleşemezdi ve Argon'un gelip gelmeyeceğini 1 bilmiyordu.

Kadim volkanın en tepesine çıktılar, Thor ve Gwen Argon'un yanında yerlerini aldılar. Üçü dönüp volk ortasına doğru baktılar. Toprak yirmi adımlık yumı eğime sahipti, burası gevşek toprak ve kayalıktan o sonra da yukarıya çıkarak yaklaşık elli metra çapın üzerinde buz mavisi bir gölün yer aldığı platoyla ay geliyordu. Suyun kenarına geldiklerinde Thor arka] tepeye çıkan binlerce kişinin ayak sesini duydu, he peşlerinden gölün kıyısına doğru ilerliyorlardı.

Orada dururken, Argon Thor'a döndü, her iki elini ı çocuğa baktı.

Thor çocuğa sıkı sıkı tutunurken buldu kendini, git değildi, kolunda nazik bir

dokunuş hissettiğinde dc Gwen'i gördü, kafasını salladı.

"Sorun değil," dedi. "Onu bırak."

Thor isteksizce uzanıp Guwayne'i Argon'un kollara

Bunu yaptığı anda sessiz gökyüzü Guwayne'in çığlıl haykırışlarıyla doldu. Çıkan sesten dolayı Thor'un 1 Gwen kollarında olmayınca Thor içinde bir boşluk, duyumsadı.

Argon, Guwayne'i sıkı tuttu ve ağlaması yavaşça du "Yedi ceddimiz adına, kadim sütunlarımız adına, ış ve gri topraklar adına, dört rüzgar ve büyük ayrılık ezeli ve ebedi tüm tanrıları bu çocuğu kutsamaları i çağırıyorum. Ona babasının gücünü, annesinin ruhi bahşedin. MacGil'lerin kraliyet soyunu devam ettir sağlayın. Hepimize halkımız için büyük bir savaşçı bir lider bağışlayın."

Topluluk tezahüratlarıyla onayladı, Argon dönüp sı çömeldi. Bebeği sırt üstü yatırarak suyun içine batıı

Gwen nefesini tutup içgüdüsel olarak onu korumak atıldı fakat Thor onu bileğinden yakaladı. Şimdi gü sırası Thor'daydı.

Argon bebeği sudan çıkardı ve Guwayne çığlık attı, yeniden ve sonra üçüncü kez bebeği suya batırdı.

Argon nihayet bebeği kafasının üstünde göğe doğrı herkes bir dizi yerde, kafasını öne eğdi. Guwayne çı bu sırada yerin aniden sarsılmasını hisseden Thor a temelden titrerken ve hepsi tökezlerken herkes koı merakla birbirine baktı. Gwen, Thor’un bileğini yal<

"Neler oluyor?" diye sordu. "Bebekten dolayı mı?"

Birden bire etraflarında muazzam patlamalar oluşt

Thor yukarı baktığında etraflarındaki tüm volkanla patlamaya, havaya doğru püskürmeye başladığını g gününün göğü hafif dumanlarla doluyor, eriyik ate:

kalmıştı. Havaya eriyik ateş püskürten onlarca volkan, yüz yıllardır faal olmayan volkanlar. Hepsi çok hayırlı bir zamanda meydana gelmişti ve Thor bunun güçlü bir anlamı olduğunu biliyordu. Herkes korku ve hayretle birbirine baktı. Argon

bile dönüp çocuğa hayranlık ve dehşet içinde bakıyordu.

Bu çocuk kimdi?

Thor bilmiyordu. Ama varlığının her zerresiyle, çocuğunun bildiği her şeyden daha kuvvetli olduğunun farkındaydı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Alistair, küçük kalenin terasında durdu, ellerini antik, taştan tırabzanlarda gezdirirken, bu parlak harikulade yaz gününde Halka'nın kırsal kesimine baktı. Durduğu bu yer sadece sıralı tepelerle çevriliydi, gözlerini uzağa dikince uzun ıhlamur yeşili tarlaların ve menekşe çimenlerin rüzgarda salındıklarım, güneş altında parladıklarını sanki yaşadıklarına şükreder gibi hışırdadıklarını gördü. Hava mükemmeldi, iki güneş de parıldıyordu, Alistair geriye yaslanıp derin bir nefes alarak tüm havayı içine çekti.

Alistair bir kerelik olsun kendini rahatlamış, mutlu ve bu yeryüzünde yuvasında hissediyordu. Nihayet, hayatında aşkı tatmış, onu seven bir adamı ve aynı zamanda kardeşini bulmuştu.Yakında evlenecekti. Argon gerçekten kim olduğunu anlaması için ona yardım ediyordu. Hayatında ilk kez Alistar garip bir insan olmadığını, aslında bir hilkat garibesi olmadığını hissetmeye başlamıştı. Onu farklı yapan şeyin aynı zamanda onu özel yaptığıı da anlıyordu. Güçlerinin onun normal ve doğal bir yanını oluşturduğunu fark ediyordu. Artık utanmak zorunda olmadığı bu yanıyla barışmıştı. Daha güçlü hissediyordu, özellikle de Dipdünya'ya yaptığı yolculuktan, İmparatorluk'a karşı verdikleri savaştan ve ne kadar güçlü olduğunu gördükten sonra.

Thor babasını öldürdüğünden bu yana, Alistair dünya üzerinde muazzam bir huzur hissediyordu. Herkesin özellikle de Erec'in, babasının bir canavar olduğunu sırrını bilmesinden dolayı rahatlamıştı. Bunu öğrenip onu terk etmesinden çok korkuyordu. Onu suçlamayazdı da. Fakat Erec ona sadık bir biçimde yanında durmuştu. Bir kez olsun onu suçlamamış veya onu farklı bir şekilde görmemişti. Tüm olanlardan sonra insanların ailelerinden ibaret olmadığında ısrarcı olmuştu. Hayatında ilk kez bunu Alistair de fark ediyordu.

Alistar buraya Erec'i ziyarete gelebilmek için tüm düğün hazırlıklarına ara vermiş, Erec uzun ay vakitlerinden beri uğraştığı Gümüş'le ilgili yeniden yapılandırma ve sağlamlaştırma işleriyle boğuşurken Kraliyet

topraklarından buraya atla yarım gün harcayarak gelmişti. Tırabzanlardan ileriye bakınca zırhları güneş altında parlayan onlarca Gümüş üyesini görmüştü, Erec her zaman olduğu gibi tam ortalarında duruyor, inşa ve sağlamlaştırma işleriyle ilgili adamları yönlendiriyordu. Diğer şövalyeler, eğitim alanında doğaçlama çalışıyor, antrenmanlarla meşgul olarak yeteneklerini hazırda tutmak için birbirleriyle dövüşüyorlardı.

Alistair ileride bu küçük kasabadan geçen dört ana yolu gördü, bunların stratejik olarak ne kadar doğru yapıldıklarını fark etti. Ülkenin tam ortasında yer alıyorlardı ve Erec buradaki görevinin yani kasaba halkını güvende tutmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Erec yolları tamir etmeleri, kapıları yükseltmeleri, hendekleri derinleştirmeleri ve Andronicus'un sebep olduğu zararı tamir etmeleri, ihtiyaç duydukları taşları döşemeleri için bu kırsal boyunca adamlarını farklı noktalara yerleştirmişti. Bu yerden geriye bir şeyler kalması gerçekten hayret vericiydi. Halka'daki diğer şehirlerde yüzyıllardır var olan kaleler bile düzeltilemeyecek şekilde zarar görmüşlerdi.

Alistar uzaktan gelen bir at sesi duyunca döndü ve ufukta yalnız başına kaleye doğru ilerleyen bir sürücü gördü. Yolda tozu dumana katarak ilerliyordu. Doğrudan Erec'e gidip önünde çömelerek ona bir mektup vermesini izledi. Bu kadar acele etmesine gerek olan önemli haberin ne olduğunu merak etti.

Erec mektubu okurken uzun süre hareketsiz kaldı, döndü ve kaleye doğru yürüdü. Düşüncelerinde ka] gibiydi, kaşları çatılmıştı; haber her ne ise, Alistair vücut dilinden çok da iyi bir şey olmadığını anladı.

Alistair yuvarlak merdivenlerden sessiz bir hışırtı} seslerini duydu, sonra kalenin terasında elinde mel yüzünde ümitsiz bir ifadeyle Erec göründü.

"Ne oldu, lordum?" diye sordu Alistair hemen ona < giderek.

Erec kafasını eğdi. Alistair, gözlerinin yaşlandığını görebiliyordu.

"Babam," dedi acıyla. "Çok hastaymış."

Alistair Erec'e karşı merhamet hissetti, eğilip ona s sarıldı. Erec de onu kucakladı. Babası veya halkı hal konuşmamıştı ve onlar hakkında Alistair fazla bir 1 sahip değildi. Tek bildiği Erec'in Güney Adaları'nda geldiğiydi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

Erec düşünceli bir halde gözlerini ufka dikti.

"Ona gitmem gerekli," dedi. "Ölmeden önce mutlak görmeliyim."

Alistair'in gözleri büyüdü.

Ciddiyetle kafasını salladı.

"Bu uzun bir yolculuk, leydim," dedi. "Çetin ve acın Geçmeye izin verdiklerinden çok aldığı canlarla ün] Denizi'nden geçmeliyim. Burada kalman senin için güvenli. Sana geri döneceğim."

Alistair içinde bir kararlılık dalgasının dolandığını] kafasını salladı.

"Senden bir daha asla ayrılmam," dedi. "Kendime y ve bu sözü tutmak niyetindeyim. Bedeli ne olursa o seninle geleceğim."

Erec, Alistair'in kararlığını görmüş, bundan etkilen

"Fakat Gwendolyn'in düğünü," diye cevapladı. "Nec sizsiniz."

Alistiar iç çekti.

"Eğer şimdi gitmek zorundaysan," diye cevapladı,' seninle gitmeliyim, Gwendolyn anlayacaktır."

Erec ona sarıldı ve Alistair de ona sıkıca karşılık vei merak etti. Yolculukları nasıl geçecekti? Güney Ada bir yerdi? Ailesi nasıldı? Onu sevecekler miydi? Kat edecekler miydi? Babası ölmeden önce ona yetişebi miydi?

Ve hepsinden önemlisi bu düğünü nasıl etkileyecek Erteleyecekler miydi?

Bir sebeple, içini karartan bir hisle dönemeyeceklerini hissetti.

*

Alistair Kraliyet Sarayı boyunca atını sürdü, Gwendolyn’e henüz veda etmişti ve kalbi hala acıyordu. Gwen anlayışla karşılasa da Gwen’e özellikle tam düğün öncesinde bu haberleri verirken kendini korkunç hissetmişti. Fakat ona göre başka şansı yoktu. Erec kocası olacaktı ve ondan yeniden ayrılma düşüncesine katlanamıyordu. Gwen anlayışlı ve metindi, Alistair’in üstüne gitmemişti. Fakat

derinlerde bir yerde Alistair, Gwen’in incindiğini ve düğününde onu istediğini biliyordu. Alistair işlerin farklı olmasını isterdi ama yaşadığı hayat ona bunu getirmişti.

Alistair Saray’dan atını sürerek çıkarken, Erec’e dönmeden önce son bir kez kardeşini görmeye ve ona haber vererek gideceğini söylemeye kararlıydı. Buna kendini hazırlamaya çalıştı Alistair içinden her şey sonra erdiğinde döneceğine, Halkaya yeniden gelmenin bir yolunu bulmaya ve Gwendolyn, Thor ve tüm halkıyla yeniden birlikte olmaya yemin etti. Nihayetinde o ve Gwendolyn birlikte Dipdünya’da çok şey atlatmışlardı ve Gwen onu öz kız kardeşi, hiç sahip olamadığı ablası gibi görüyordu. Alistair, Gwen’e karşı çok korumacıydı. Gwen’in doğan çocuğunu duyduktan sonra ona başka bir bağlılık hissediyordu.

Alistar bir yeğeni olduğuna inanamıyordu. Onu tuttuğunda, içine bir enerjinin yayıldığını, aralarında, daha önce deneyimlediği tüm bağlardan daha güçlü bir bağın oluştuğunu hissetti. Erkek kardeşinin çocuğuydu. Hayal etmesi çok zordu. Onu tutarken hiç kuşkusuz ikisinin hayatları boyunca çok

Alistair Lejyon eğitim alanına giden yeni yapılmış taş kapılardan atım sürüp, arazide sıralanan yeni Lejyon üyelerini geçerek gıpta edilen Lejyon'un bir yerinde erkek kardeşinin dikkatini çekebilmeyi umuyordu. Kardeşini buldu ve avludan geçerek tam önünde atından indi.

Thor gelişini hissetmiş olmalıydı çünkü daha ona yaklaşmadan dönüp bakışlarını yakaladı; açık gri gözleri sabah güneşinde parıldarken asil ve gururlu duruyorlardı, Lejyon’un tüm umutlu savaşçıları gözlerinin içine bakıyorlardı. Kardeşi kesinlikle bir liderdi, bazıları ondan yaşça büyük olan tüm bu çocuklar ona sanki tanrıymış gibi imrenerek bakıyorlardı. Alistair bunun nedenini anlıyordu. O sadece yetenekli bir savaşçı değildi aynı zamanda etrafında onu saran mistik, neredeyse bir ışık gibi parlayan enerjisi dışarı yayılıyordu. Ayrıca üzerinde fani bir hava vardı, sanki bu denli parlak yanan bu adam kayan bir yıldız gibi fazla yaşamayacaktı. Düşüncesinden dolayı irkildi ve bunu kafasından atmaya çalıştı.

Alistair ona doğru yürürken birden boğulur gibi oldu. Bir resim, engelleyemediği bir şey gördü. Bir görüntüydü: kardeşinin ölüsünü gördü. Genç yaşta. Ölüm ve zafer etrafını sarmalıyordu.

Alistair Thor’un önünde durdu, tam ona sarılmak üzereyken gülümsemesi somurtmaya döndü, ağlamamak için kendini zar zor tuttu. Son bir kaç ay vaktidir çok yakınlaşmışlardı ve Thor onun gerçek ailesi olmuştu. Onu henüz bulmuşken kaybetme fikri kaldırabileceğinden çok daha fazlasıydı.

“Ne oldu, kız kardeşim?” diye sordu Thor, şaşırarak ona bakıp.

Alistair sadece kafasını salladı ve dilini tuttu. Hemen öne eğilip ona sarıldı, Thor da onu kucakladı. Omzunun üzerinden hemencecik gözyaşlarını sildi ve gülümsemeye zorladı kendini.

Geri çekildi.

“Bir şey yok kardeşim,” dedi.

Thor şüpheci bir şekilde ve endişeyle onu izledi.

“Ama seni rahatsız eden bir şey var,” dedi.

“Sana veda etmeye geldim,” diye cevapladı.

Thor ona baktı yüzünde hayal kırıklığı ve şaşkınlık vardı.

“Erec Güney Adaları’na gidiyor,” dedi, “ ben de ona katılmalıyım. Üzgünüm. Düğününüzde burada olamayacağım.”

Thor anlayışla kafasını salladı.

“Olman gereken yer Erec’in yanı,” dedi. “Halka’nın en güçlü savaşçısı o — yine de sana ihtiyacı var. Sen daha güçlüsün. Onu koru.”

“Senin gibi,” diye cevap verdi.

Thor utançtan kızardı.

“Ben küçük bir köyden çıkan bir çocuktan fazlası değilim,” diye alçak gönüllülükle cevap verdi.

“Sen ondan çok çok daha fazlasısın.”

Thor iç çekti ve uzaklara dalıp antrenman yapan adamları izledi.

“Ben de yakında gideceğim,” dedi.

Alistair, onun etrafında sıklıkla yaşadığı gibi, Thor’un zihninden görüntülere ulaştı.

“Gidip annemizi arayacaksın,” dedi, bir sorudan ziyade sanki olacak şeyi belirtmişti.

Thor ona baktı şaşırmıştı.

“Nasıl bildin?” diye sordu.

Alistair omzunu silkti.

“Seni kitap gibi okuyabiliyorum,” dedi. “Nedenini bilmiyorum. Sanki senin görebildiklerini görüyorum.”

“Başka ne görüyorsun?” diye sordu Thor heyecanlanmış ve gözlerini kısmıştı. “Annemi bulabilecek miyim?”

Alistair aniden Thor’un geleceğiyle ilgili bir görüntü gördü. Onu gerçekten bulabileceğini gördü. Fakat sonra görüntü karanlıkla engellendi, sanki kaderler tarafından özellikle maskelenmişti. Thor’u büyük, güçlerinin ötesinde bir savaş içinde gördü. Etraflarında karanlık gördü ve çabucak gözlerini kapayarak kafasını salladı, görüntüden kurtulmak istiyordu. Çok karanlık ve çok korkutucuydu.

Thor’u korkutmak istemedi, dik durmaya kendini zorladı. Düşüncesi bile içinde ürpermesine sebep oldu ama bunu ona göstermedi.

“Onu bulacaksın,” diye cevap verdi.

Thor ona baktı, ikna olmamıştı.

“Fakat yine de... tereddüt ediyorsun,” dedi.

Alistair kafasını sallayıp gözlerini başka yana çevirdi.

“En son Annemizden konuştuğumuzda,” dedi, “Onun olan bir şeyin bende olduğunu sana söylemiştim. Bunu senin alman daha uygun olur. Onu bir daha

görebileceğimden emin değilim.”

Alistair cebine uzandı ve bir nesne çıkardı.

“Bileğini uzat,” dedi.

Thor dediğini yaptı ve baktığında Alistair'in on beş santimetre genişliğinde altın bir bilekliği tutup bileğine yerleştirdiğini gördü. Thor’un kolunu yarısına kadar kapladı, parlıyor ve ışık altında renk değiştiriyordu.

Thor hayretle bilekliği inceledi, Alistair Thor’un bakakaldığını görebiliyordu.

“Ruhbanlar Diyarı korku dolu bir yerdir,” dedi. “Büyük güçlerin mekanıdır. Aynı zamanda büyük tehlikelere gebedir. Buna benden daha çok ihtiyaç duyacaksın.”

“Nedir bu?” diye sordu, pürüzsüz altın yüzeyinde bir parmağını gezdirirken.

Alistair omzunu silkti.

“Bu Annemin bana bıraktığı tek şey. Ne olduğunu işe yaradığını bilmiyorum. Ama gideceğin yerde bu ihtiyacın olacağından eminim.”

Thor yüzünden okunan bir minnet ifadesiyle eğilip sıkıca kucakladı, o da Thor’a sarıldı.

“Güvende ol,” dedi Thor.

“Anneme sevgilerimi ilet,” dedi Alistair. “Ona onu i söyle. Bir gün ben de onunla buluşmayı umuyorum

ON ALTINCI BÖLÜM

Hizmetliler çiftli kapıyı açtılar ve Reece, annesinin hasta yatağının bulunduğu odaya yalnız girerken kendini hazırlamaya çalıştı. Sadece titrek bir meşaleyle aydınlatılmış loş odaya girdiğinde karnına bir yumru oturdu.
Hemşireler annesinin yatak başına eğilmiş, alnına merhem uyguluyorlardı. Hafold ona en yakın duran kişiydi. Reece tüm yolculuğu boyunca buraya vaktinde yetişemeyeceğinden endişelendi, o ölmeden önce burada olduğu için minnettardı. Gemisi kıyıya yanaşır yanaşmaz, Selese’e düğünle ilgili haberi vermeden bile önce ilk buraya uğramıştı.

Annesinin ölecek olduğunu düşünmek Reece'i mahvediyordu. Tüm çocukları arasında en küçük olan Reece, her zaman annesine en yakın olmuştu. Birbirleriyle sırlarını paylaşırlardı ve annesi diğer çocukları arasında Reece'e en nazik ve yumuşak şekilde davranırdı. Babasının zaman zaman kapıldığı öfke nöbetlerine karşı ona korunak olurdu ve her zaman herşeyin en iyisine sahip olmasını güvencelerdi. Öleceğini düşününce, bir yanının da onunla beraber ölüyor olduğunu hissetti. Düğünü için hayatta kalmasından daha çok istediği bir şey yoktu.

Bu düğün konusu Reece'in aklını karıştırıyordu. Eve yaptığı tüm yolculuk boyunca zihni Stara ile, karşılaştıkları zamanla ve ona hissettiği aşka ilgili düşüncelerle meşgul olmuştu. Yolculuk boyunca onu karısı yapmaya, Selese'e haberi vermek için kararlı olmaya niyetlenmişti.

Fakat şimdi yeniden eve gelip Kraliyet Sarayı'na girince, hummalı düğün hazırlıklarını görünce tereddüte düşmüştü.

Görülmeye değerdi. Kraliyet Sarayı hiç olmadığı ka< görünüyordu ve tüm dünya bu düğünü bekliyordu, olayların merkezinde olacaktı. Sadece Selese'i değil kardeşini ve Thorgrin'i hayal kırıklığına uğratacak herkesin hazırlanmak için bu kadar uğraştığı bu öz mahvedecekti. Bu büyük olayı bekleyen binlerce in: hayal kırıklığına uğratacaktı.

Bunu nasıl yapabilirdi? Bu insanlara nasıl ihanet ed En önemlisi de Selese'e nasıl ihanet edebilirdi? Sele inciteceği düşüncesi içinde inanılmaz bir acıya seb(oluyordu. Ona herkesten çok nazik ve sadık olan Se Tutkularını, kalbini takip etmekle doğru mu yapıyc bencil davranıp etrafındaki herkese ihanet mi ediy<

Reece şu an ne yapacağı konusunda tamamen karaı Kendini bir hain, dünya üzerinde yaşayan en zalim hissediyordu.

Tabi ki Stara dışında.

Reece onu düşününce sanki dünyasını yıkayıp geçe bir aşk dalgasının onu temizlediğini hissetti. Bu on eden, bildiği ve sevdiği herkese ve her şeye meydar okumasına yetecek kadar güçlü hissettiği bir aşktı.

Reece, annesinin yatağına yaklaşırken bu düşüncel kurtulup ona odaklanmak için kendini zorladı. Göz elini bileğine koydu ve Hafold'a işaret etti, Hafold

t hizmetkarları toplayarak odadan çıkarttı.

Reece ve annesi yalnızlardı ve Reece tüm hayatı boı

Konu ne kadar acil olursa olsun, kalbi tüm bunlarla acı çekiyor olursa olsun annesini şu anda, son vakit üzmek istemiyordu. Ayrıca Selese'e evlenme teklif < hayır duası ve izniyle birlikte ona kraliyet yüzüğün Nasıl olur da bir başkasıyla evlenmek istediğini söy

Reece iki elinin arasına annesinin güçsüz elini aldı, elinin arkasına götürürken gözünden bir yaş süzük fırtınası altında boğuluyordu.

Annesi yatakta biraz doğrulup ona baktı, sonra dur öksürdü, çıkan ses göğsünden yansıyordu. Daha ön< duymadığı bir öksürük, yaşlı bir kadının öksürüğü) Reece'i dehşete düşürdü ve annesinin elini daha sil

"Anne, üzgünüm/' dedi. "Daha önce burada olamaı üzgünüm."

"Çok önemli işlerin için yoldaydın," dedi. "Kraliçe Ne de olsa Yukarı Adalar da oldukça önemli."

Annesi, Reece'in çok iyi bildiği bir bakışla ona bakt:

"Duyduğuma göre işlerden daha fazlası da olmuş,' ekledi.

Reece afallayarak annesine baktı. Nasıl biliyordu? B okyanusun ötesinden bile ve şu haliyle. Onu hafife Ondan bir şey kaçmazdı. Bilmesi gerekirdi, tüm ha] boyunca annesinin her şeyden haberi olurdu. Kral! köşesinde muhbirleri vardı ve bir şeyi yapmadan ö zaman babasından bile önce annesi bilirdi. Hiç bir ^

Kraliçe başını sallamakla yetindi.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye sordu memnuniyetsiz. Reece kızardı, utanmıştı.

"Sana yüzüğümü verdim," diye ekledi annesi. "Bab verdiği yüzüğü. Onur yüzüğü. Birine ihanet etmeye verdiğin sözü simgeleyen yüzük. Sebebi her ne olur Sonsuzluğa kadar geçerli yüzük, Selese'e vermen iç: takdim ettiğim yüzük; sen de bununla alay ettin."

Kraliçe, Reece’e kaşlarını çatarak bakınca Reece kei aşağılanmış hissederek hemen gözlerini kaçırdı, or bakamıyordu. Zihnindeki karışıklık artmıştı ve kes bir şeyden emin olamıyordu.

“Üzgünüm, Anne,” dedi. “Seni hayal kırıklığına uğ: istememiştim. Stara’ya aşık olmayı planlamadım. C aramıyordum bile.”

“Fakat yine de onu görünce geri dönmedin. Bu yap seçimdi. Bu şekilde hareket ettin. Yalnız bir kadını edebilirsin. Ama diğerlerinin canını ne kadar yakac düşün.”

Annesi kafasını salladı.

“Artık bu sadece seninle ilgili değil,” diye ekledi. “1 anlayacaksın, şehvet çoğunlukla aşkla karıştırılır; 1 çocukçadır. Yaşın ilerledikçe, aradığın o aşkın, ger< tamamen bağlılıktan ve sorumluluktan ibaret oldu* hatta daha fazlası hep bizi izler. Kendini kandırma sağlanan bir kitle kraliyet ailesinin hükümdarlığını ettirmesi demektir. Hayatın özel değil. İnsanlar sen Kraliyet ailesinin onuruna halel getirecek bir şey y« Söz verdin, diğer her şeyi görmezden gelip sözünü getireceksin. Bunu yapmazsan nasıl olacak? Asil so} bunun için ne bedel ödeyecek?”

Reece’in alnında soğuk terler birikmişti uzanıp elir sildi. Annesinin her zamanki gibi içini delen bu söz düşünürken ağzı kuruyordu.

“Üzgünüm, Anne,” dedi tekrar. “Tüm hayatım boy onurum için yaşadım. Kimseye onursuzluk etme ni değilim.”

“Niyetin tam olarak bu,” diye itiraz etti.

“Selese’in onuruna zarar vermek niyetinde değilin ısrar etti. “Fakat Stara’yı seviyorum. Bu hisleri görr gelmek yanlış olmaz mı?”

“Hisler geçicidir,” diye azarladı. “Eylemler kalıcıdı bir insan olsaydın tutkularının peşinden gidebilird değilsin. Bir Kral’ın oğlusun. Hislerinin peşinden gi lüksüne sahip değilsin. Doğrusu neyse, senden bekli onu yapacaksın. Sözünü verdiğin, sana inanan kişi) etmeyeceksin.”

Kraliçe içini çekti.

Stara’nın canı yanacak doğru. Ama o bir tek kişi. Kı bedelini bu şekilde ödeyeceksin. Onurun farklı türl Savaş sırasında dile pelesenk olan onur en kolayıdı yaşamda bunun arkasından gitmek, işte bu zordur, savaş alanında gösterdiğin gibi özel hayatında da g zorundasın. Biri diğerinden daha önemli değildir. E karısına ihanet etmiş tek bir onurlu savaşçı göster, hiçten daha fazlası değildir benim gözümde.”

Annesinin ses tonu Reece’in bugüne kadar şahit olduklarından en sertiydi ve ölüm döşeğinde can ç< artık ne vakti ne de kaybedecek bir şeyi kalmış bir vermesi gereken acil bir mesajdı. Reece bu tonla da karşılaşmamıştı.

En kötüsü de haklı olmasıydı. Başını öne eğmiş bu 1 haricinde her hangi bir yerde olmayı dilerdi. Kucağ düşmüş bu ikilemi hiç yaşamamış olmayı dilerdi. I kadar kısa sürede nasıl bu kadar karmaşık hale gelı

“Artık çocuk değilsin,” dedi. “Adam oldun. Bu nedı diğer adamlardan öğreniyorsun. Kadınlardan değil, gerçek onurun ne olduğunun sadece yarısını anlam anlamına geliyor. Bunu bir kadının gözünden öğrei geldi de geçiyor. Ancak o zaman gerçek bir adam ol

Reece tüm yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti, hiç bu kadar utanmamıştı.

“Haklısın,” dedi sonunda sesi kırılarak, kelimeler a zorla çıkıyordu. “Hareketlerim asil adımızı lekeleye söz verdim ve onu tutmalıyım. Bedeli her ne olursa

tüm bunları geri alabilseydi. Yukarı Adalar’ı hiç ziy etmemiş olmayı istedi.

Reece annesinin elini sıktığını hissettiğinde, kuvvet ve ona baktı, gözlerinde yaşlar vardı. Ona doğru gülümsediğini görünce şaşırdı- işte bu hep bildiği: annesiydi.

“Seninle gurur duyuyrum oğlum,” dedi. “Baban da olsa o da duyardı. Beni dinledin ve şimdi doğrusun yapacaksın. Şimdi git ve Selese’i karın yap. Onur yü kullan ve lütfen Stara’nın ismini aklından çıkar. Yu hep bela açar başa hep öyle olmuştur.”

Reece gülümsedi, annesine karşı sevgi seliyle doldu zamanda onu, en iyi danışmanını, her şeyden çok £ insanı çok yakında kaybedeceği için mahvoluyordu

Öne eğilip onu sıkıca sardı ve onu kaybetme düşüm boğuşurken omuzlarının üstünden gözyaşlarına bc Annesi uzanıp onu kucakladı, zayıf kolları onu sard

“En çok seni seviyorum Reece,” dedi. “Tüm çocukla arasında en çok seni sevdim.”

Reece duyguların altında ezilerek ağladı, ne yapma; gerektiğini biliyordu. Selese’e bir an daha kaybetım onu ne kadar çok sevdiğini söylemeliydi. Onu istedi karısı olacağını ona anlatmalıydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Selese hastalar evinden çıkarak önlüğünü çıkarttı, ı günün görevlerini tamamlamanın verdiği rahatlıkL bir gülümseme vardı. Güzel bir öğleden sonuydu, il parıldıyor, rüzgar saçlarına esiyordu; derin bir nefe Çiçek tarlalarına doğru yıllardır hissetmediği bir m doluyor, düğünü ile ilgili her dakikanın hayalini ku

Karnında kelebekler uçuşuyordu. Reece'le, hayatın: evlenmesine sadece günler kalmıştı ve bundan baş düşünemiyordu. Tüm sabah, hastalarla ilgilenirken gelecek düğünü hayal etmiş, saatler akıp gitmişti. I beraber dünya evine girerlerken Gwendolyn ve The düğünüyle keyfi katlanacak bu törene şahitlik edec davetliyi gözlerinin önüne getirdi. Daha da önemlis onu öptüğünü ona sarıldığını ve hayatlarının geri k birlikte yemin ettiklerini hayal etti. Bekledikleri bu ay vakitlerinden sonra nihayet Reece'in karısı olaca bilmenin ve onları bundan sonra hiç bir şeyin ayıramayacağının verdiği hisle kendinden geçti.

Bu, Selese'in istediği tek şeydi. Reece, onu gördüğü itibaren kalbini çalmıştı, onunla resmi olarak evler ise hayatının en güzel günü ve yeni hayatının başla olacaktı. Bazı yönlerden, hayatının ona rastladığı gı başladığını hissediyordu.

Selese hızlıca yürüyüp, acele ederek tarlalardan gec

bekliyor oluyordu ve bunların hiç birine geç kalmak istemiyordu.

Tanımadığı bir ses "Selese!" diye seslendi.

Selese yabancı bu sese hazırlıksız yakalanmış, tarladan ona doğru gelen tanımadığı bir adamı görünce şaşırmıştı. Bir başka yere ait zırh giyiyordu ve Yukarı Adalar MacGiPlerinin kılığı olduğunu anlaması için biraz süre gerekti. Onun neden aceleyle buraya geldiğini ve adını nereden bildiğini merak etti.

"Siz Selese'siniz, doğru mu?" diye sordu; yaklaşırken atından indi, nefes nefeseydi.

Yüzündeki ciddi ifadeyi görünce Selese’in kalbi hızlandı. Reece’in yakın zamanda Yukarı Adalar’a seyahat ettiğini biliyordu- endişeyle dönüşünü bekliyordu- ve şimdi aniden ortaya çıkan bu adamın kötü bir haber getirip getirmediğini merak etti. Belki hastalanmıştı, yaralanmıştı hatta belki de başına kötü bir iş gelmişti.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu panikle ve aceleyle.

“İsmim Falus. Ben Yukarı Adalar MacGiller’inden Tirus’un hayatta kalan oğullarından en büyüğüyüm. Korkarım size kötü haberler getirdim.”

Sesindeki ciddi tondan dolayı Selese’in kalbi yerinden çıkacaktı. Ellerinin titrediğini hissediyordu.

“Kötü haberler mi?” diye tekrarladı.

Oracıkta donakalıp durdu, kendini Reece’in başına gelen kötü şeyle ilgili duyacağı habere hazırlamaya çalıştı.

Öne atılıp adamın bileğini tuttu.

“Bana söylemek zorundasınızo iyi mi?” diye yalvardı.

Falus kafasını sallayınca rahatlayarak içini çekti.

“Reece iyi. Getirdiğim haber bu değil.”

Aklı karışmıştı. Ona getirebileceği başka ne gibi bir hal olabilirdi?

Falus bir mektup uzatıp eline yerleştirdi. Selese mektul baktı, şaşırmıştı.

“Bu haberi verdiğim için üzgünüm ama bizler, Yukarı Adalar’ın MacGil ailesi onurumuzla ilgili konuları çok c alırız ve bunu sizin de hemen bilme hakkınız olduğunu düşündük. Sevdiğiniz adam, Reece, size ihanet etmek ü Bir başkasına aşık.”

Selese bu kelimeler üzerine tüm vücudunun donduğum hissetti, afallayarak ona baktı, ne demek istediğini anla çalışıyordu. Zaman ve yer kavramı yitip gitmişti sanki korkunç bir kabus hemen gözlerinin önünde cereyan ediyordu.

Konuşamadığını hissetti.

“Kız kardeşim, Stara,” diye devam etti, “Reece’in kuzeı Reece’e aşık. Reece de ona. Bu gönül ilişkileri henüz çocuklarken başladı. Siz tanışmadan yıllar önce. Yukar Adalar’ı son ziyaretinde Reece, Selese’i buldu ve aşkı Ü2 yemin ederek onunla evlenmeye ant içti. Gizlice.” “Tuttuğunuz mektup aşklarının kanıtıdır. Stara ve Reece’in karşılıklı yazışmaları bu mektupta, ikisi de aşklarını dile getiriyor. Reece’in el yazısını muhakkak ki tanıyacaksınız.”

Selese’in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki sesi kulaklarında çınlıyordu. Titreyen elleriyle mektupları açtı, bunun korkunç bir yalan, dehşet verici bir hata olmasını diledi.

Fakat okumaya başlar başlamaz Reece’in el yazısını hemen tanıdı. Stara’ya olan aşkını ilan ettiği kelimeleri okurken kusacak gibi oldu. Mektup eski ve yıpranmış gibiydi fakat bir şekilde bunun farkına varmadı sadece Reece’in kelimelerine odaklanabildi.

Tüm dünyasının ikiye bölündüğünü hissetti.

Bu nasıl olabilirdi? Reece gibi son derece gururlu, onurlu, asil ve sadık biri böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Ona nasıl bu şekilde ihanet ederdi? Ona nasıl yalan söylerdi? Nasıl bir başkasını severdi?

Başı döndü, anlamaya çalışıyordu. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Bir dakika önce, onunla evlenmeye hazırlanıyordu. Benliğinin her zerresiyle sevdiği, tüm hayatı boyunca onun olacağına ve kesinlikle aşkının karşılıklı olduğuna inandığı adamdı söz konusu olan. Bu kadar yanılmış olabilir miydi? Reece’in yalancı biri olabileceğini hiç düşünmemişti. Aptallık mı etmişti?

“Bu kötü haberi size verdiğim için üzgünüm,” dedi Falus. “Ama bunu ilk bizden duymanızın iyi olacağını düşündük. Reece her iki krallık önünde de size küçük düşürdü.”

Selese gözyaşlarına boğuldu. Bu kaldırabileceğinden 151/349

fazlasıydı. Bir cevap vermek, Falus’a onu yalnız bırakmasını söyleyip oracıkta ölmeyi istiyordu.

Fakat kelimeler boğazında düğümleniyordu, adam çoktan dönmüş, sanki Azrail

gibi kara atma binip topuklayarak gözden kaybolmaya başlamıştı. Orayı terk ederek ufukta kaybolmuştu. Çiçek tarlaları arasından geçerken artık renkleri seçemiyordu, hepsi diken tarlası gibi görünüyordu.

Selese elindeki mektuplara baktı, hıçkırıklara boğulurken ıslandılar ve mürekkepleri bozuldu. Uzanıp hepsini bin parçaya bölmeye başladı.

“HAYIR!” diye çığlık attı.

Yırttığı her bir parçayla hayatının paramparça olduğunu hissediyordu. Hayal ettiği, bildiğini sandığı her şey bu kağıt parçalarıyla beraber hiçliğe bölünüyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kendrick, Halka’nın Batı Geçidi’ni birleştiren köprünün önünde durup, köprüyü eskiden olduğu gibi sağlamlaştırıp yeniden inşa etmek için uğraşan çok sayıda Gümüş mensubunu denetliyor onlara nezaret ediyordu. Atme, Brandt gibi meşhur adamları da ona katılmıştı, Kendrick kayaları yuvarlarken adamlara yardım ediyor, yeni taşları yerlerine oturtup tırabzanları tamir etmelerinde onlara rehberlik ediyordu. Bu köprü Kalkan indiğinden beri çok zarar görmüş ve Vahşi Diyar’dan çok sayıda yaratık İmparatorluğun işgali sırasında Halkaya geçme fırsatı bulmuştu.

Kendrick öne bakmak için bir anlığına durdu, kanyonun kendi yanındaki tarafta, çimenlere yayılmış bu canavarların sayısız cesedini gördü. Onlara bakarken, adamlarından bazıları onları aldı ve kanyonun kenarında havaya kaldırdı. Son bir kaç ay vaktinden beri sürekli bir köye dehşet salan alelade bir yaratığın olduğu haberleri geliyordu. Tüm ay vakitleri boyunca, Kendrick ve Gümüş’ün onları avlaması, Kalkan inmişken buraya kaçan tüm yaratıkları öldürme çabalarının ardından haberler durmuştu. Kendrick, Halka’nın her zamankinden daha güvenli bir yer olmasını sağlamakta kararlıydı. Andronicus’un verdiği zararları her gün sırayla tamir ediyorlardı.

Kendrick yeniden adamlarıyla birlikte olduğu, Halkayı kuvvetlendirmek üzere Gümüş’e geri döndüğü için heyecanlıydı. Bu yapmak için doğduğunu hissettiği şeydi. Gwendolyn’in ona Erec’le beraber Gümüş’e liderlik ederek Halkayı daha güçlü ve daha güvenli bir yer haline getirme görevini vermesinden heyecan duymuştu. Erec Halka boyunca

yer alan stratejik noktalardaki kaleleri yeniden inşa etme için güneydoğuya yol almış, yanında Gümüş üyelerinin yarısını götürmüştü. Kendrick ise kanyonu sağlamlaştım için adamlaın geri kalanını almıştı.

Kendrick dönüp kanyona doğru baktı ve diğer tarafta Vat Diyar'dan gelen çok sayıda yaratığın pusuda bekleyip adaı izlediğini gördü. Kalkan yukarıdayken yaratıklar buraya geçmeye cesaret edemiyorlardı. Yine de inatla orada duruyorlardı, Vahşi Diyar bu yaratıklarla kaynıyordu. He] ne zaman olursa yeniden buraya geçmek için fırsat kolluyordu. Kendrick bunun olmasına asla izin vermeme} kararlıydı.

"O taşı daha yukarı kaldırın!" diye bağırdı Kendrick şövalyelere, onlar da nispeten daha büyük bir kayayı kald yerine yerleştirdiler.

Kendrick araziyi inceledi ve önlerinde daha çok fazla işin olduğunu gördü. Güven altına almaları gereken sayısız kö tamir edilmeyi bekleyen duvarlar, yeniden inşa edilmesi gereken köprüler ve koruma altına alınması gereken geçil vardı. Gümüş şövalyelerini belirli konumlara stratejik ol; dağıtarak, varlıklarını kanunsuzların bilmesini sağlamalı Kraliyet Hükümdarlığının gücünü halka hatırlatmalıydı. İnsanlar korunduklarını ve güvende olduklarını hissetmelilerdi. Kendrick bir şekilde Halka'nın yine işgal tehlikesiyle karşı karşıya kalma olasılığına kadar hazırlık olmalıydı.

"Lordum," dedi bir ses.

Kendrick dönünce, ulaklardan birinin nefes nefese ona dc gelip önünde diz çöktüğünü gördü. Onu gördüğüne çok şaşırmıştı, kaç ay vaktinden beri onu hiç görmemişti ve <

görevlendirdiği son sefer aklına geldi. Kendrick onı diyarlara Halkayı boydan boya tarayarak Kendrick[1] karşılaşmadığı öz annesi hakkında kimsenin bilgisi olmadığını öğrenmesi için görevlendirmişti. Bu art Kendrick'e işkence gibi geliyordu, içinde onu tanın dünyaya kimden geldiğini bilmek için bitmek bilme bir tutku vardı. Bu dünyada bir piç olduğu düşünce nefret ediyordu. Kral MacGil'in babası olduğunu bil kafi gelmiyordu.

Bu ulağı görünce, Kendrick'in kalbi heyecanla dolm Haber mi getirmişti acaba?

Kendrick her zaman annesinin kendi soyuna uygun başka diyarlardan bir prenses olmasını umar ve ha; Belki de bu ona neden hiç dönmediğini açıklayabile sebep

olurdu. Belki aralarında onları ayıran koca bi vardı. Hepsinden önemlisi hala hayatta olduğunu u Onu bir kez olsa bile görebilmeyi, en azından onu n ettiğini sorabilmek için istiyordu. Neden onu hiç ar Var olduğunu bile biliyor muydu?

Nefes nefese kalan ulak karşısında dururken Kendr yerinden çıkacak gibi oldu. Yüzündeki bakışlardan verecek haberleri olduğu belliydi.

“Lordum,” dedi ulak nefesini tutarak, “Sanırım onı

Ulak uzanıp eline bir madalyonun yarısını koyarkeı Kendrick’in boğazı kurudu. Avcunun içindeki bron; madalyona bakıp onu yukarı, ışığa tuttu ve yavaşça bildi bileli taktığı kolyeyi yarım bir bronz madalyo eşleştiklerini görünce afalladı. Ortasında bir delik[1] delikler aynı hizaya gelince bir ipin geçebileceği ve olarak kullanılabilecek kadar boşluk bırakıyordu.

Eşi yoktu. Onu tutarken elleri titredi, tüm hayatı b< bugünün hayalini kurmuştu.

“Bunu nereden buldun?” diye sordu Kendrick zar 2 konuşarak.

“Halka’mn kuzey tarafındaki küçük bir köyde lordı dükkanda. Onlardan satın aldım. Bana bunu bir kad sattığını söylediler.”

“Bir kadın mı?” diye sordu Kendrick. “Satmış mı?’

O kadın annesi miydi acaba diye merak etti. Bunu, (arasındaki tek bağı nasıl olur da satardı? Yıllar önc< olmuştu bu?

Ulak kafasını salladı.

“Bir kaç ay vakti önce,” dedi. “Bana nereden geldi| söylediler. İsmi de Alisa’ymış.”

Kendrick şaşkınlıktan ağzını kapayamıyordu.

“Anneniz yaşıyor lordum.”

Kendrick ufka doğru bakarken elinin gevşediğini, i< madalyonun yandığını hissetti.

istiyordu, bir anlığına ulağı bu göreve gönderdiği için pişman olmuştu.

Fakat üstünde ne kadar çok düşünürse elinden başka bir şey gelmeyeceğini de o kadar iyi biliyordu. İçinde gittikçe yükselen ve kavurucu bir merak uyandı. Annesi. Yaşıyordu. Nasıl biriydi? Ona benziyor muydu? Oğlunu göreceği için mutlu olacak mıydı?

Kendrick ufka baktı ve başka seçeneğinin olmadığını biliyordu.

Onu bulmak zorundaydı.

CHAPTER NINETEEN

Halka'nm Batı Krallığındaki Yüksek Topraklar nihayet Luanda'nın sağında görünmüştü, Kraliyet TopraklarTna girerlerken neşe içinde nefes nefese Bronson'la beraber ata biniyordu. Tekrar eve dönmek içini rahatlıyordu. Evini, büyüdüğü yeri ve tüm insanların halkının- dışarıda dolanarak, annesinin cenazesine gitmek için kalabalıklar oluşturduklarını görünce bir rahatlama dalgasıyla doldu. Nihayet evindeydi.

Luanda, Kraliyet Topraklarının yeniden inşa edilerek kavuştuğu, hiç olmadığı kadar muhteşem ve ihtişamlı görüntüsüne bakakaldı. Ne kadar uzun süredir uzakta olduğunu fark etti. Bitmek bilmeyen ay vakitleri boyunca sıradan bir insan gibi sürgün edilmiş, şehre girişi yasaklanmıştı. Kız kardeşinin ona bunu yaptığına inanamıyordu.

Fakat şimdi hakkı teslim edilmiş, annesinin cenazesi için kız kardeşi tarafından buraya çağırılmıştı. Gwendolyn'in kalbinin değiştiği, hatalı olduğunu gördüğü ve evine geri dönmesine müsaade ederek kararını değiştirdiği aşikardı.

Bronson'ın arkasında ata binerken, belini kavramıştı. İkisi Kraliyet Topraklarının yamacından, bu acılı olaya rağmen yenilenmiş hissederek iniyorlardı. Yakın zamanda Luanda, Kraliyet Sarayı'nın kapılarından yeniden girecek ve bu medeni şehre nihayet yeniden dönmüş olacaktı. Belki Gwendolyn'in onu geri çağırmasının başka sebepleri vardı belki tüm McCloud'ları öldürüp binayı ateşe vererek isyanı bastırmada ettiği yardımlarla ne kadar muhteşem bir iş yaptığı haberi buraya kadar gelmişti. Yüksek Topraklar'a yakın olan MacGiPler arasında Luanda artık bir kahraman olarak görülüyordu. Belki Gwen de bunu fark etmişti ve geri dönüşüyle ilgili yoğun isteklere daha fazla direnememişti.

O geceden, isyanı hiç merhamet göstermeden bastırmasından bu yana hiç bir

McCloud sorun çıkarmamıştı. MacGiPler artık McCloud şehrinde hiç olmadıkları kadar üstünlük kurmuşlardı.

Artık gittikçe artan sayıda MacGiPin ona gerçek liderleri gözüyle baktıklarını biliyordu. Bronson tereddüt etmiş, zayıflık göstermişti; Luanda ise gereken gücü ve kararlılığı gösterebilen tek kişi olmuştu. Dinamikler yer değiştirmiş ve onlara şehri yöneten karı-koca gözüyle bakmaya başlamışlardı. Bu resimde Luanda kararlı oyuncuydu. Bronson'm bununla ilgili sorunu yok gibi görünüyordu, durumun ağırlığı altında ezilmişti ve güç kullanmaya meyleden bir adam hiç olmamıştı. Luanda ise ikinci kez düşünmemişti bile.

Bronson, o geceki zalim eylemleri için ona ne teşekkür ne tezahürat etmişti ancak azarlamamıştı da. Belki de hala şoktaydı veya içten içe yaptığı şey için Bronson da ona hayranlık duyuyordu.

Luanda o geceyi düşündüğünde, Bronson'a ne kadar çok şey borçlu olduğunu fark etti. Nihayetinde, Bronson onu korumak için öne atılmamış olsaydı şu an hayatta olamazdı. Kapılardan geçerken Bronson'm belini daha sıla sardı. Birlikte büyüyerek geçirdikleri zaman içinde Luanda, Broson'ın dünyada gerçekten sevdiği tek kişi olduğunu daha iyi anlıyordu. O güvenebileceği tek kişiydi ve sahip olduğu tüm zaaflarına rağmen önem verdiği ve saygı duyduğu tek insandı. Ona hayatını borçluydu. Bu öyle alelade bir konu değildi. Onun

yanında durmaya kararlıydı. Eğer hükmetmesi için olan özellikler merhametsizlik ve gaddarlık ise, bur sağlamak için memnuniyetle yanında olurdu.

Kraliyet Sarayının yüksek kapılarından geçerken, s bürünmüş kalabalığa karıştılar. Atlarından iner ini geri dönen bir kahraman gibi karşılanmayı bekledi vakti ne çok şeyi değiştirebilirdi, daha önce buraya içinde girmişti. Şimdi ise MacGil'ler adına yaptığı 1< eylemlerden sonra buraya Kraliçe tarafından davet ve annesinin cenazesine katılacaktı. Kraliyet ailesi i onurlu yerini bir kez daha alacaktı.

Luanda, sürgün zamanının bittiğini anlamaya başla yüzüne bir gülümseme yayıldı. Tüm kardeşlerinin, sevinçle karşılayacaklarını, onun için tezahürat ede özür dileyeceklerini ve Bronson'la beraber sarayda] onlara geri vereceklerini umdu. Luanda, Gwen'in oı rütbe ve makamın ne olduğunu öğrenmek ve buray yerleşmek için sabırsızlanıyordu. Kraliyet Toprakla daha asla terk

etmeyeceğine ve en önemlisi Yüksek Topraklar’a bir daha dönmeyeceğine yemin etti.

Luanda ve Bronson Kraliyet Sarayı’na doğru kalaba birlikte ilerleyip, bir başka kemeri daha geçerek şe tarafından çıktılar ve cenaze töreni için tepeye yön Attıkları her adımda çanlar çalıyordu.

Nihayet hepsi durdu. Kalabalık öyle yoğundu ki, Lu; hemen önünü, atalarının mezarlarını boynunu uzal zor görüyordu.

Luanda açılan alana durup baktı. Hemen önünde çatısı çimenlerle kaplı atalarının antik mermer mezarlığını gördü. Burası babasının, büyük babasının ve ondan önceki herkesin dinlendiği son yerdi. Hemen önündeki küçük açıklıkta annesinin mermerden oymalı tabutu vardı ve neyse ki kapalıydı.

Yanında Argon, yüzünü kalabalığa dönmüş duruyordu, etrafında yarım daire şeklindeki alanda kardeşleri Kendrick, Godfrey, Reece ve elbette Gwendolyn duruyordu. Luanda, Gwendolyn’in kucağındaki bebeği görünce durumu anladı. Şok olmuştu. Luanda onu en son gördüğünde hamile bile değildi.

Bebeği görmek Luanda yı kıskançlıkla doldurdu. Buralardan öyle habersiz bırakılmıştı ki bebeğin, yeğeninin doğumunu bile ona haber vermemişlerdi. En kötüsü de en küçük kız kardeşi Gwendolyn orada durup bebeğini tutarken, en büyükleri olan Luanda'nın burada çorak halde duruyor olmasıydı. Bu adil değildi. Luanda’nın içinde yepyeni bir içerleme dalgası oluştu, Bronson’la çocuk yapma çabalarını hızlandırmaya karar verdi. Başka hiç bir sebep olmasa bile kız kardeşinden baskın çıkmak için bunu yapmalıydı.

Gwendolyn'in yanında Thorgrin, Godfrey'in yanında Illepra, Kendrick'in yanında Sandara duruyordu. Gwendolyn'nin ayaklarının dibinde Luanda'nın hiç hazzetmediği hayvan Krohn vardı. Luanda yanında Bronson'la açıklığa adımını atıp da sadece aile için ayrılan bu alanda yerini alınca Krohn dönüp ona hırladı.

Bronson orada durdu, sanki aile için ayrılmış bu yere girmeye çekiniyordu ama Luanda elini tutup onu çekti ve ikisi doğruca

tabutun yanına gidip diğerleriyle birlikte yerlerini

Gwendolyn ve kardeşleri dönüp uzun ay vakitlerin görmedikleri Luanda'yla karşılaşınca binlerce kişi< kalabalık sustu; hepsi orada dikilip bu sahneyi

izliyi Yüzlerinde tedbirle birlikte bir şaşkınlık ifadesi vaı kesinlikle görmeyi beklediği sıcak karşılama değild Luanda yine de bunu matemin ortasında olmaların;

Luanda Gwendolyn'e bakınca hamileliğinden bu yaı değişmiş olduğuna hayret etti. Çok daha olgun dur kendi yaşının ötesinde görünüyordu. Alnında ve gc altlarındaki çizgileri gördü- Kraliçe olmanın acısını çıktığını görebiliyordu. Fakat bu acıyı bizzat Luand istemişti.

Luanda Gwen'in yüzünü inceleyerek her hangi bir c pişmanlık işareti aradı ve hiç birini göremeyince al Gwen ona soğuk ve katı bir şekilde bakıyordu, onu ettiği gün de aynı bakışlara sahipti. Bir zamanlar k< bildiği tüm sıcaklık ve şefkat yok olmuştu. Luanda nedenini anlayamıyordu. Neticede, onu buraya çağ] mıydı? Küçük kız kardeşinin büyüdükçe daha zor a olduğunu hissetti.

Onunla burada konuşmak için zaman yoktu. Argon önüne doğru geldi, iki kolunu da yukarı kaldırınca] kafasını indirip gözlerini kapadı.

"Bugün buraya MacGil Krallık ailesinin sevgili bir ü ölümünü kutlamaya geldik," derken sesiyle kükred sessizlik içinde rüzgarla birlikte taşınıyordu. "Ailer

Argon'un sözleriyle Luanda annesi ve ilişkileri hakkında düşünmeye başladı. Her zaman Luanda'nın kendini güvende hissettiği, annesinin onu hep anladığını düşündüğü bir ilişkiydi bu. Fakat Luanda büyüdükçe belki de hepsini yanlış anladığını düşünmeye başlamıştı. Gençken Luanda her zaman ilk doğan olarak annesinin en gözdesi, gururu ve neşesi; büyük hükümdar ve Kraliçe olarak baktığı tek kişi olduğunu sanırdı. Hiç kavga etmemişlerdi.

Diğer taraftan Gwendolyn, annesiyle her zaman en zorlu ilişkiye sahip, en çok çığlık çığlığa kavga ettiği çocuğu olmuştu. Luanda ve annesiyse her zaman anlaşmışlardı. Luanda, McCloud krallığına gelin gittiğinde, annesinin onun kudretli bir kadın olmasını beklediğini farz etmiş ve bu evliliğe itiraz etmemişti çünkü bu evlilikle Luanda hak ettiği güçlü konuma kavuşacaktı. Aynı zamanda, annesinin Gwendolyn'i her hangi bir mertebeye getireceğini düşünmemişti, onun burada, hiç bir kadının güç sahibi olamayacağı Kraliyet Sarayı'nda boş bir hayat geçireceğinden emindi.

Ama şimdi artık yaşı geçince, tüm bu hesapların hepsinin yanlış olduğunu fark ediyordu. Geriye dönüp bakınca her şeyi daha farklı değerlendiriyordu. Artık

ilişkilerinin aslında tam aksi yönde olduğunu görüyordu. Belki en başından beri tıpkı babası gibi annesinin inandığı tek kişi Gwendolyn'di. Belki tüm o bağırış ve çağırışlar çelişkili bir biçimde annesinin Gwen'e daha yakın olduğuna dair işaretlerdi. Belki Luanda'nın karşı koymaması aralarındaki ilişkiye değil de annesinin ona karşı duyduğu hayal kırıklığı ve ilgisizliğe işaret ediyordu ve belki de annesi onu krallığın MacGil tarafından uzak tutmak için evlendirmişti.

Luanda merak etti. Annesinin hep onda olan hırsa gıpta ettiğini var sayardı ama şimdi bu konuyla ilgili geriye bakınca, Gwendolyn için ayırdığı o muhteşem yeri görünce aslında annesinin, Luanda'daki hırstan nefret edip etmediğini düşündü. Luanda tüm kardeşlerine başka bir gözle bakmaya başlamıştı; onların liderleri ve en çok saygı duydukları kişi olmadığını aksine dışlanan ve en az sevileni olduğunu anlıyordu. Bunu fark etmek ve ne kadar korkunç bir yanılsama içinde olduğunu anlamak ona acı verdi. Bunu neden görememişti? Bunca zamandır nasıl bu denli yanılmıştı?

Luanda eski hislerinin yüzeye çıktığını ve yepyeni bir öfke ve gazap dalgası içine çekildiğini hissetti. Annesinin taştan tabutuna bakınca diğer kardeşleri gibi göz yaşı akıtmıyordu. İçinde soğuk bir tarafsızlık vardı.

Belki diye düşündü, yanlış aileye doğmuştu. Onu takdir eden bir ailenin çocuğu olmalıydı. Bunu hak ediyordu. Nihayetinde onunla ilgili bu kadar yanlış olan neydi? Bu denli hırslı olmasında ne gibi bir sıkıntı vardı? Muazzam hırslara sahip bir kraliyet ailesine gelmişti. Olması gereken kişi böyle olmamalı mıydı? Hırsı neden takdir görmüyordu? Etrafındaki herkese model olmaya gayret etmişti fakat yine de bir şekilde başarısız olmuştu.

Argon yavaşça ellerini indirirken, mırıltısını ve sözlerini bitirmişti; kardeşleri öne geldi. Hepsi tek tek uzanarak tabutun kapağına ufak taşlar koydular, bu kadim bir gelenekti.

Luanda öne geldi ve nehir kıyısında bulduğu çok güzel, beyaz bir taşı yavaşça kapağın üstüne bıraktı, bu güzel taşı krallık topraklarına gelene kadar yanında taşımıştı. Kendinden memnundu. Fakat Gwendolyn hemen arkasından gelip kendi taşını yerleştirince, Luanda bunun kocaman, sarı, güneş altında parlayıp ışık saçan gördüğü en güzel taş parçası olduğunu fark edince içinde yepyeni bir gücenme ve kıskançlık duygusu oluştu. Gwendolyn onu her adımda ölümde bile, geride bırakıyordu. Luanda'nın elinde ne vardı? Daha iyi olabileceği bir yer kalmış mıydı? Bunda bile geride mi kalacaktı?

Çok sayıda hizmetli öne gelip tabutu mezara taşıdılar ve kısa süre sonra tabut karanlığa yol aldı, annesinin vücudu artık yoktu.

Luanda nefesini bırakınca aslında ne kadar endişeli olduğunu fark etti. Gwendoly'nle karşılaşmak için döndü, tören bittiğine göre artık tüm kardeşlerinin onu sıcak bir şekilde karşılayacaklarını umuyordu.

Fakat Luanda Gwendolyn'in arkasını dönerek oradan uzaklaşmaya başladığını görünce şok oldu.

MGwendolyn!M diye bağırdı Luanda, tiz sesi havayı kesti.

Gwendolyn diğer kardeşleriyle beraber dönüp ona baktı ve etraflarında kalın, gergin bir sessizlik oluştu.

"Bana söyleyecek hiç bir şeyin yok mu?" diye sordu Luanda, şaşırarak. "Bana evine hoş geldin demeyecek misin?"

"Evine hoş geldin demek mi?" diye tekrarladı Gwen, şaşkındı. "Evinde değilsin. Ayrıca hoş da gelmedin."

Luanda afallayarak orada durdu.

"Neden bahsediyorsun? Beni eve sen geri çağırdın," diye itiraz etti Luanda, dünyasının yavaşça çöktüğünü hissediyordu. Bu korkunç bir şaka mıydı?

Gwendolyn kararlı bir biçimde kafasını salladı.

"Annemizin cenazesi için çağırıldın," diyerek düzel "Annemizin isteği üzerine. Benim değil. Cezan kald değil. Evine, Yüksek Topraklar'da kendi tarafına dö hemen."

Luanda tüm vücudunun öfkeyle kaplandığını, tenin karıncalandığını hissetti. Sanki biri kalbine hançer Gwendolyn'in sözlerini anlayamıyordu ve tüm dün; etrafında dönüyordu. Bu gerçek olabilir miydi?

"Zaten evimdeyim!" diye ısrar etti Luanda, düşünc< kesinlikle toparlayamıyordu, "Yüksek Topraklar'ın tarafına da asla dönmeyeceğim! Asla!"

Tıpkı onun gibi kararlı olan Gwendolyn ona baktı, 1 kesilmişti.

"Bu senin verebileceğin bir karar değil," dedi. "Kan ihanet ettiğin gün senin adına verildi. Bunun karşı] olmalıydı. Merhamet ettim de sürdüm seni."

Luanda ağlamaklı hissetti.

"Ne kadar süre?" diye sordu Luanda. "Geri dönmen verecek misin?"

"Yaşıyorsun," dedi Gwendolyn. "Buna şükret." Luanda kız kardeşini öldürmek istedi.

Gwendolyn küçümseyerek güldü.

"Sen Andronicus'a hepimizi öldürmesini teklif ettiğin gün merhamet göstermiş miydin?"

Luanda dudak büktü.

"O zamanlar farklıydı," diye cevap verdi.

Gwendolyn kafasını salladı.

"Hiç değişmemişsin Luanda. Hep aynı kalacaksın."

Luanda kız kardeşine baktı, bir şekilde canını yakmak istiyordu. Nasıl olacağını bilmiyordu ama gitmeden önce canını çok yakacak bir şeyler söylemeliydi. Sersemleyen Luanda gözlerini indirip Gwendolyn'in bebeğinin üzerinde sabitledi.

"Çocuğunu lanetliyorum!" diye yüksek sesle bağırdı.

Dehşete düşen kalabalık nefesleriyle fısıldadı.

"Onu benim çekmeme zorladığın cezanın aynısıyla acı çekmesi için lanetliyorum! Yaşadığın sürece varlığını yanında hissedeme! Senden alınsın, onunla ayrıl ki bir daha asla varlığının tadını çıkarama!" diye bağırdı Luanda, Guwayne'i işaret ederken; titriyordu.

Gwendolyn kıpkırmızı kesildi, kız kardeşinin üstüne saldıracak gibi duruyordu.

"Bu yaratığı çekin gözümün önünden," dedi Gwendolyn adamlarına dönerek.

Muhafızlar öne atılıp Luanda'yı tuttular ve sürükle; götürdüler.

Luanda "HAYIR! "diye bağırarak yeri tekmeledi, kaL içindeki insanların gözleri üzerine sabitlenirken , ı tarafından kalabalığın gerisine doğru sürükleniyor< Bronson'ın onu muhafızların elinden alma çabası b "Beni oraya gönderemezsin! Her yer olur ama orası bağırmaya devam etti.

Luanda sürüklenirken kalbi kırılıyordu, Yüksek Tof diğer tarafına, ona göre cehennemin eş anlamına k eşlikle götürülecek ve bir daha asla evine dönmesir verilmeyecekti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

İkinci güneş ufukta batmak üzereyken gökyüzünde koca kırmızı bir top şeklini almıştı ve Selese durup bu manzarayı izlerken yüzü gözyaşlarıyla yıkanıyordu. Elinde, bin bir parçaya böldüğü parşömenin artıkları, avucunda kıvırarak tuttuğu mektuplar, Reece'in başkasına olan aşkının kanıtları duruyordu. Parçalara ayırdıktan sonra geri kalanları saklamıştı. Nihayetinde, dünyada Reece'ten ona kalan tek şey bunlardı. Onun el yazısını taşıyordu, her şeye, onu bu kadar incitmiş olmasına rağmen onu hala ifade edebileceğinden çok seviyordu. Buraya, Keder Gölü'ne gelmişti ve Reece'e ait bir şeye tutunmaya ihtiyacı vardı.

Selese kırmızı güneşe baktı ve gözlerini çekmedi, gözlerini acıtana kadar bakmaya devam etti. Artık umurunda değildi. Bunun tanık olacağı son güneş olduğuna karar verdi.

Selese, güneşi yansıtan parlak kırmızı renkli Keder Gölü'nde baktı. Sanki bir alev gölü gibi canlı duruyordu. Son derece durgundu sular, sadece esen rüzgar, hışırdayan ağaçlar vardı ve sanki Selese'in ne yapmak üzere olduğunu bilirmiş gibi yüksek tonda ağlar gibi bir ses çıkarıyordu.

Selese suya ilk adımını atarken durmaksızın ağladı, elinde Reece'in mektubunun parçaları vardı. Onunla geçirdiği tüm zamanları, onu ne kadar hayatta hissettirdiğini, düğünlerini, tüm hayatlarını birlikte geçirmeyi nasıl dört gözle beklediğini hatırladı. Ona olan aşkı o kadar güçlüydü ki bunu zar zor anlıyordu; onun için Halka'yı kat eder, her şeyi yapardı. Fakat eğer onu, onun Reece'i sevdiği kadar sevmiyorsa yaşamak istemezdi.

Aşkları Selese'in hayatına yeni bir amaç vermişti, c hazırlıklarıyla geçen bunca

ay vakti onu arıtmıştı; 1 en iyi zamanları olmuştu. Fakat şimdi, Reece evlilil geri çekeceği için herkes tarafından aşağılanmak, E tarafından alay edilmek üzereydi. Mihrapta onu ya] bırakacağı için tüm krallığın önünde yerin dibine g

Bu Selese'in algısının ötesindeydi. Aşağılanma ya d edilmesi değildi mevzu hatta bunlarla başa çıkabili bunlardan çok daha önemlisi Reece'in onu sevmiyo olmasıydı. Onun Selese'i sevmemesi canını çok yakı Daha kötüsü de başka birini daha fazla seviyor olm

Selese suyun içine bir adım daha attı, ardından bir 1

Kısa süre sonra dizlerine kadar suyun içindeyken e] parşömen parçaları vardı. Su yaz mevsimine rağme acımasızdı, titremeye başladı.

Selese gökte bir kuşun tiz ötüşünü duydu, kafasını kaldırdığında bir şahinin daire çizerek tiz sesler çil gördü. Bunun Thorgrin'in şahini olduğunu güç bek Estopheles. Tiz sesiyle bağırmaya devam ederken si daha ileri adım atmaması için ikna etmeye çalışıyoı

Selese bu çığlıkları duymazdan gelmeye çalıştı. Öni doğru bakıp bir adım daha attığında artık kalçaları] suyun içindeydi.

Selese uzandı, iki yumruğu parçalanmış parşömeni tutarken, parçaları nazikçe gölün durgun suyuna bı

Bir adım daha attı.

Sonra bir tane daha.

Artık göğsüne kadar suyun içindeydi. Durmaksızın duyuyordu, vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Hiç, 1 bu şekilde sona ereceğini düşünmemişti. Bu zamar Reece'siz.

Hayat ona karşı çok nazik olmuştu. Ancak bir de ze tarafını göstermişti.

Selese gökte bir tiz çığlık daha duydu. Döndü ve sın uzanarak, suyun onu kaldırmasıyla gölün ortasına 1 suyun üstünde yol aldı. Tamamen durgun uzanıyor üzerinde süzülerek göğe bakıyordu.

İki güneş neredeyse birbirine dokunurken ortaya n kırmızı şerit çıkarıyordu, bu

gördüğü en güzel gölo görüntüsüydü. Ne kadar süre suyun üstünde süzüld bilmiyordu, nihayet, yavaşça uzuvları iyice soğudu, hissizleşti ve battığını hissetti.

Direnmedi. Yüzü suyun altına tamamen gömülene] suyun üstüne gelmesine izin verdi. Gözlerini kapad gibi soğuk karanlıkta vücudunun yavaşça daha deri Gölü'nün dibine doğru batışını hissetti.

Bir adım daha attı.

Sonra bir tane daha.

Artık göğsüne kadar suyun içindeydi. Durmaksızın duyuyordu, vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Hiç, 1 bu şekilde sona ereceğini düşünmemişti. Bu zamar Reece'siz.

Hayat ona karşı çok nazik olmuştu. Ancak bir de ze tarafını göstermişti.

Selese gökte bir tiz çığlık daha duydu. Döndü ve sın uzanarak, suyun onu kaldırmasıyla gölün ortasına 1 suyun üstünde yol aldı. Tamamen durgun uzanıyor üzerinde süzülerek göğe bakıyordu.

İki güneş neredeyse birbirine dokunurken ortaya n kırmızı şerit çıkarıyordu, bu gördüğü en güzel gök] görüntüsüydü. Ne kadar süre suyun üstünde süzüld bilmiyordu, nihayet, yavaşça uzuvları iyice soğudu, hissizleşti ve battığını hissetti.

Direnmedi. Yüzü suyun altına tamamen gömülene 1 suyun üstüne gelmesine izin verdi. Gözlerini kapad gibi soğuk karanlıkta vücudunun yavaşça daha deri Gölü'nün dibine doğru batışını hissetti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Reece ormanlık yoldan hızla ilerlerken dallar her tarafını çiziyordu ama o bunu umursamıyordu. Keder Gölü'ne doğru hızla giderken kalbi deliler gibi çarpıyordu. Annesini ziyaretinden sonra Reece yaptığının hatalı olduğunu anladı ve Selese'i bulmak için Kraliyet Topraklarına dönüp onu ne kadar çok sevdiğini ve onunla evlenmeyi dört gözle beklediğini söylemeye kesin karar verdi.

Reece, Stara'ya olan aşkının bir anlık delilik olduğuna karar verdi. Hisleri gerçek

olsun olmasın, Stara'yı aklından çıkarması gerektiğini fark etti. Stara'ya karşı hislerini dikkate almaksızın Selese'le olmalıydı. Bu yapılacak en doğru ve onurlu hareket olacaktı. Selese'i de çok ama çok seviyordu. Ona karşı Stara'ya duyduğu tutkuya sahip olmadığını fakat onu da başka bir şekilde sevdiğini fark etti; bazı yönlerden ona olan aşkı o denli güçlü olmasa da bazı yönlerden Stara'ya hissettiklerinden daha güçlüydü.

Reece, Selese'i bulmak için Hastalar Evi'ne geldiğinde Illepra'yla karşılaştı ve Illepra ona korkunç haberi verdi: Tirus'un oğullarından biri Selese'i ziyaret ederek ona bir mektup göstermişti ve o andan itibaren Selese bildiği arkadaşı olmaktan çıkmıştı. Mahvolmuştu. Kendine dönmüş ve ne olduğunu Illepra'yla paylaşmamıştı. Illepra'nın tek bildiği Selese'in Keder Gölü'ne gittiğiydi, bu Illepra'yı şaşırtmıştı.

Illepra, Reece'e mektupların parçalarını verdi; Reece kendi el yazısını tanıdığında kanı dondu ve vücudu soğudu. Mektubun Stara'ya aşkını itiraf ettiği, çocukluk zamanlarından kalma

eski bir mektup olduğunu afallayarak fark etti.

Fakat Selese'in bunu bilemeyeceğini anladı. Yeni ya mektup olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Reece bir anda anladı - dehşet verici tek bir an üsti Tirus özenle hazırladığı bir hainlikle, oğullarından Reece'in Stara'yı sevdiğine Selese'i ikna etmesi için göndermişti. Böylece Reece ve Selese'i ayırıp, Reea Stara'yla evlenmesini sağlayacaktı. Elbette ki kendi Tirus güç istiyordu ve Reece'in Stara'yla olacak biri bunu kesinlikle sağlardı.

Reece, bu mektuplarla beraber Selese'in Stara'yı s< düğünlerini iptal edeceği varsayımını anladığında c aşağılanma hissiyle doldu. Bunun ona nasıl acı vere düşünmek özellikle de bu haberi bir yabancıdan ak düşüncesi onu paramparça etti.

Illepra Keder Gölü'nden bahsedince Reece hemen e aklına getirdi. Dönüp hiç durmadan oraya doğru yc

Lütfen Tanrm diye düşündü koşarken. Lütfen yaşr Bana bir şans ver, ona onu sevdiğimi, onunla evlem Tirus'un gönderdiği mektubun sahte olduğunu ve t bunların bir hatadan ibaret olduğunu anlatmam içi şans ver.

Reece ciğerleri patlayana kadar koştu ve nihayet ik ufukta batarken ormanlık alana, Keder Gölü kıyılar attı. Reece, Selese'in orada olacağını umuyor ve bur dua ediyordu.

ağırlaştı. Selese'in burada olduğunu fark etti. Mekt tutmuştu, yırtmıştı; bunlar iyiye işaret değildi.

Reece panikle ondan bir işaret görebilmek için suy; fakat hiç bir şey göremedi. Ağaçların sırasını taradı işaret bulmak için, gittiğine dair bir ipucu bulabiln çırpınıyordu, yine de ortada hiç bir şey yoktu.

Güneş iyice aşağı inip de alaca karanlık gökyüzüne Reece, karanlığa atıldı; göl kıyısında bir şeyin siluel uzanmış bir bedeni fark etti.

Reece kalbi hızla çarparak adımlarını hızlandırırke: gördüğünün Selese olmasına ve onu iyi halde bulm; etti.

"Selese!" diye bağırdı.

Kıpırdanma olmadı.

Reece bedenin başına koştu, kumda dizlerinin üstü nefes almaya çalıştı. Vücudu döndürdüğünde iyi ol dua ediyordu.

Lütfen Tanrım. Bu Selese olsun. İyi olsun. Sana her veririm. Her şeyimi.

Reece vücudu döndürünce tüm dünyasının karardıj hissetti.

Bu Selese'ti. Gözleri açık. Teni bembeyaz. Cildi buz; soğuktu.

'SELESE!

Reece aşağı uzanıp onu sararken hıçkırıklara boğul vücudunu kendine yaslayıp onu kollarında sımsıkı 1 ileri geri sallanmaya başladı. Sahip olduğu tüm sıca geçirerek, soğuk ve cansız bedenini hayata döndün Bunun için her şeyini verirdi. Aptallık etmişti. Çok Şimdi onu seven bu zavallı kız, kendi aptallığının b ödüyordu.

"Selese," diye tekrar tekrar inledi. "Çok üzgünüm."

Reece onu sardı, sıkı sıkı kucakladı ve kaderin nasıl zalim olduğuna hayret etti. Neden? Neden her şey 1 gelişmişti? Neden buraya bir kaç dakika önce geler Neden açıklama şansına sahip olamamıştı?

Tüm bunlar için artık çok geçti. Selese'i vücuduna c bastırırken, kuma onunla beraber çöktü, tüm vücuc hıçkırıklarıyla sarsılırken bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn Thor'un yanı başında dururken, hizmetkârlarla çevrilmiş Kraliyet Sarayı'ndaki geniş alanda ertesi gece gerçekleşecek düğününün son hazırlıklarını izliyordu. Binlerce meşaleyle aydınlanan meydan neredeyse güne dönmüştü ve bir hizmetkâr ordusu oraya buraya koşuşturup binlerce çiçeği taşıyor, çitleri düzenliyor dahası hatta muhteşem çiçekli bitkileri içeri getiriyorlardı. Diğer çalışanlar sandalyeleri, dekorasyonları hazırlarken başkaları da tören için mihraplardaki son dokunuşları tamamlıyorlardı. Tek değil iki mihrap vardı; biri Gwendolyn ve Thorgrin diğeri de Reece ve Selese içindi. Tüm Halka bu ortak düğün için hazırlanmıştı. Bu Kraliyet Topraklarının gördüğü gelmiş geçmiş en büyük ve en şaşaalı düğün olacaktı, Gwendolyn bunun gerçekleştirmeye kararlıydı.

Gwendolyn, halkının buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kendi de tüm bu şatafatı elbette seviyordu ama halkını memnun etme arzusu bu törenin ve düğünün en iyisi olması çabasının temeliydi. Halkının bazen korunak ve güvenlik diğer zamanlarda ise, keyif ve eğlence ihtiyacı olduğunu biliyordu. İnsanların kafalarını dağıtmaları diğer tüm ihtiyaçları kadar doğaldı ne de olsa. Hayat sadece gıda ve korunaktan ibaret olsa nasıl olurdu? Hayata bir ruh, gerçek bir eğlence gerekliydi. Babası ona her zaman iyi hükümdarların halkın ihtiyaçlarını, en iyi hükümdarların ise arzularını göz ettiklerini söylerdi.

Gwen neredeyse bir şehri alabilecek büyüklükteki tören alanında yavaşça yürüdü; işçilere nezaret ediyor, dekorasyonları düzenleyen hizmetçi ordusunun yaptığı son ayarlamalara yardım ediyor, düğünün olabilecek en iyi tören olması için her şeyi tek tek kontrol ediyordu. Annesinin tüm

bunları görmesi ve onunla beraber bu kutlamaya katılmasını dilerdi. Cenazeden düğüne geçiş zordu ve bir yanı düğünü gerçekleştirme konusunda tereddüt ederken diğer yanı bunun tam da yapmaları gereken şey olduğunu biliyordu.

İnsanların buna ihtiyacı vardı ve annesi de bunun bizzat yapılmasını isterdi.

Gwen bir de Thor'a ve yeni doğan bebeğine duyduğu aşkla yanıp tutuşuyordu. Bu düğünün şimdiye dek gerçekleşmiş en güzel kutlama olmasını istiyordu. Thor bunu hak etmişti. Aşkları bunu hak etmişti. O ve Thor bundan daha azma sahip olamayacak kadar çok şey atlatmışlardı.

Reece de bu düğünün kendisi ve Selese için muhteşem olmasını istiyordu. Ne de olsa Reece onun erkek kardeşi, kraliyet ailesinin bir ferdiydi ve o da krallığın gerçekleştirebileceği en güzelinden de güzel bir düğünü hak ediyordu. Annesi ve babası hayatta olsaydı, onlar da bundan daha azını istemezlerdi. Ve fakat Luanda'nın düğününe katıldıkları gibi bu düğüne nezaret edemeyecekleri için, tüm yük Gwendolyn'in omuzlarındaydı. Sadece bir Kraliçe veya bir gelin gibi değil, aynı zamanda Reece'in kaybettiği ailesi gibi davranmak zorundaydı. Gerçi bunu yapmak, Reece'e ve neredeyse kız kardeşi gibi hissettiği Selese'e duyduğu yakınlık nedeniyle kolaydı.

Hizmetliler, arkasından koşuşturarak Gwen'i takip ediyor, muhteşem gelinliğinin üstüne olması için gerekeni yapıyorlardı. Uzun ay vakitlerinden bu yana kıyafet üzerinde çalışmışlardı ve şimdi son rötuşları gerçekleştiriyorlardı. Kolları, bacakları ve bileklerini saran muhteşem ipek kumaşı ölçerek ayarlama yaparlarken Gwen hareketsiz durmaya çalışıyordu.

Gwendolyn gelinliğe baktı ve çok memnun oldu fakat içten içe 178 / 349

yorgundu. Aynı babasının yaptığı gibi kendisini, düşün olayları tartarken buluyordu. Meydanın ilerisine, Kraln Sarayı'na ve krallığının ötesine bakarak devlet işleri ha kafa yordu. Endişeliydi. Tıpkı iyi bir Kraliçe'nin endişelenmesi gerektiği gibi endişeleniyordu. Buradak şey mükemmel, pırıltılı, göz kamaştırıcı ve hiç olmadı^ güzeldi. Fakat yine de bir şekilde korkunç bir fırtınanır çıkmak üzere olduğunu hissetmekten kendini alamıyor

"Leydim?" diyerek düşüncelerini böldü bir hizmetkâr, fazla beklemeyelim."

Gwen ona baktı ve haklı olduğunu fark etti. Milyonuna Reece ve Selese'in nerede olduklarını merak ederken bi endişe dalgası üstüne geldi. Selese saatler önce burada olmalıydı, Reece'in de Yukarı Adalar'dan geldiğini ve aı vefat etmeden önce onu gördüğünü biliyordu. Reece de burada olmalıydı. Neredeydi? İkisi de bir şekilde bunu unutmuş olabilirler miydi?

Bu Gwen'e pek mümkün gelmedi.

Geç oluyordu ve Gwen provanın devam etmesi gerektiğ bildiğinden hizmetliye kafasını sallayarak onay verdi.

Bir boru sesi duyuldu, Gwen ve Thor sonu gelmez gibi g düğün yolundan birbirlerinin elini ve diğer ellerinde ik yanlarında bulunan tek bir meşaleyi tutuyorlardı. Prov yavaşça yoldan yürüyüp mihraba ilerlerken, arkalarınd hizmetliler peşi sıra onları takip ediyorlardı. Her iki yanlarında, boş binlerce sandalye duruyordu. Gwen yal buranın insan kaynayacağını biliyordu. Karnına kelebel doluştu, hepsi gerçek oluyordu.

atıyordu fakat aynı zamanda gergindi. Bu, hayatının en büyük günü olacaktı dolayısıyla her şeyin sorunsuz hallolmasını istiyordu. Tüm krallık bu düğünü izliyor olacaktı ve halkının her hangi bir alamet için dikkat kesileceğini biliyordu.

Mihraplara ulaştılar ve meşaleleri tutacaklara yerleştirdiler; platforma adımlarını atarken Thor, Gwen'e yardım etti.

Gwen mihraplara bakıp merak etti. Argon neredeydi? Töreni ve gelenekleri yerine getirmek için burada olması gerekirdi. Sadece prova olduğu için mi gelmemişti? Düğünde burada olacak mıydı?

Gwen orada dururken içinde artan kötü bir his vardı. Mihrapta, tüm gece boyunca orada olan diğer iki meşaleyi, Reece'in ve Selese'in meşalelerini gördü; Gwen dönüp karanlığa baktı.

Bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Burada bulunmamak ne kardeşinin ne Selese'in yapacağı bir şeydi. Özellikle Selese, hazırlıkların her bir adımında uzun ay vakitlerinden beri onun yanında olmuştu. Hepsi birlikte evlenmeye hazırlanıyorlardı neticesinde, bunun Selese için ne kadar büyük bir anlamı olduğunu biliyordu.

İkisi acaba bir yerlere mi gitmişlerdi?

Gwen karanlığa göz attı ve karnının yandığını hissetti. Bugün değil, diye düşündü. Her şeyden çok özellikle bugün ters giden hiç bir şey istemiyordu.

Gwen, karanlığa bakıp sıra sıra dizilen meşalelerin arasında bir şeyler görmeye

başladı. Bir kraliyet ulağı ona doğru geliyordu. Onu daha önce hiç bu kadar hızlı koşarken görmemişti, yanında iki hizmetli vardı. Yüzünden gördüğü

kadarıyla getirdiği haber her ne ise, hiç iyi değildi.

Gwendolyn, Thor'un elini tuttu ve basamaklardan inerek yola geçti. Ulağa şaşkın şaşkın bakarken tüm hizmetlileri yolu açtı. Ulak ona doğru koşarak gelip hemen önünde diz çökerken Gwenoldyn göğsünde bir ağırlık hissetti.

Başını aşağı eğdi ve yukarı kaldırıp kan çanağına dönmüş gözleriyle ona baktı.

"Leydim, haberler getirdim," dedi ve sona duraksadı. "Hiç kimsenin vermemesi gereken türden haberler."

Gwen'in kalbi, zihninden geçirdiği sayısız senaryoyla beraber hızla çarpıyordu.

"Hemen çıkar ağzından o zaman," dedi Gwendolyn sinirle.

"Şey..." Ulağın sesi kısıldı, kendini durdurup gözyaşlarını sildi. Derin bir nefes aldı. "Leydim, Selese... Ölü bulundu."

Gwen, Thor'un yanı başında dururken nefessiz kaldı - tüm diğer hizmetlilerinle gibi. Aşağı çömelip göğsünü tuttu, sanki biri onu kalbinden bıçaklamıştı.

"Selese mi?" dedi. "Ne? Neden? Bu mümkün değil."

Gwen etrafındaki düğün hazırlıklarına baktı, yarısı Selese içindi. Bunların hiç biri mantıklı değildi. Hayat doluydu. Hayatta olması gerekirdi.

"Saldırıya mı uğradı?" diye sordu Thor, kılıcının kınını sıkı sıkı tutarken kaşları öfkeyle çatılmıştı.

Fakat ulak Gvvenoldyn'i şaşırtarak üzgünce kafasını salladı. 181 / 349

"Hayır, leydim. Bunu söylemek beni üzse de... Hayatını kendi elleriyle almış."

Gwen yeniden nefessiz kaldı, haber karşısında dehşete düşmüştü. Thor'un elini sıkarken, Thor'da onunkini tuttu. Bunun nasıl olduğunu anlayamıyordu.

"Anlamıyorum," dedi. "Selese... Neden hayatına son versin? Düğünümüz, sadece bir gün sonraydı. Bugün için dünyada her şeyden çok sabırsızlanıyordu."

"Bilmiyorum, leydim," diye devam etti ulak. "Tek bildiğim kardeşinizin yanı başında olduğu. Keder Gölü'nde."

Yakın arkadaşı ölmüştü, hem de düğününden bir gece önce! Hayatının en önemli gününden önceki gece! Bu nasıl olabilirdi?

Gwen başının döndüğünü hissetti, özenle tasarladığı planlarının hepsi alt üst oluyordu.

Dönüp Thor'a baktı ve onun gözleriyle karşılaştı, aynı şekilde ciddi ve şaşkınlardı. En çok keyif vermesi gereken bu gece en çok acı veren matemleri olmuştu.

"Bana ona getirin," diye emretti Gwen; yürümeye başlamıştı bile, arkasından hizmetlileri onu takip ederken ne olduğunu anlamaya kararlıydı.

Thor'la beraber yürürken Gwenoldyn Thor'un elini sıkıyordu, çaresizce ihtiyaç duyduğu teselliyi ancak bu şekilde bulabiliyordu. Ormanlık yoldan Keder Gölü'ne ilerlerken gözlerini kapadı ve tüm bunların bir kabus, korkunç bir hata olmasını diledi. Ancak bir yanı hepsinin gerçek olduğunu hissetmekten başka bir şey yapamıyordu.

Gwen sessizce ağlarken, gözünden süzülen yaşı sildi, bir Kraliçe'nin dirayetini göstermesi gerektiğini biliyordu. İçindeyse fırtınalar kopuyor, haber aklına geldikçe kalbi kırılıyordu. Selese, en yakın arkadaşlarından biri, müstakbel görümcesi, Reece'in hayatının aşkı, düğün ortağı ölmüştü. Üstelik hayatına kendisi son vermişti.

Tüm bunlar nasıl olabilirdi?

Hiç mantıklı değildi. Gwen, Selese'in düğün gününü iple çektiğini biliyordu. Böyle bir şeyi neden yapmış olabilirdi? Selese her zaman neşeyle doluydu, ihtiyacı olan birine yardım eden ilk kişi, vaktini hastalar evinde gönüllü olarak harcayan biriydi.

Gwen iç geçirdi. Tam da tüm karanlık günleri arkalarında bıraktıklarını, kederli vakitlerden neşeli zamanlara geçiş yaptıklarını düşündüğü anda. Şimdi ise, karanlık zamanlar geri dönmüştü. Sanki kraliyet ailesi üzerinde, kimsenin kaçamayacağı bir lanet vardı.

Nihayet ormanlıktaki açık alana kendileri atmışlardı ve Gwen önünde uzanan Keder Gölü'nde kıyıda diz çökerek Selese'in cansız vücudunu bağrına basan kardeşini gördü. Reece'in haykırışlarını duyunca kanı dondu. Artık tüm bunların doğru olduğuna dehşetle tanıklık ediyordu.

Gwen yaklaştı, hemen yanında Thor, arkalarında mahiyeti vardı. Yakına geldiğinde Selese'in donuk yüzünü, kumlara değen ve ay ışığı altında parlayan saçlarını gördü. Gwen, Thor'un eline daha sıkı kenetlendi.

Gwen bir iki adım ötede durup kardeşine baktı. Onu hiç bu kadar yıkılmış görmemişti, hıçkırıklara boğulurken tüm hayatı yok olmuş gibi görünüyordu.

Gwendolyn de ağlayarak çömeldi ve Reece'in omzuna teselli veren bir dokunuşla elini koydu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Elbette bazı cevaplar arıyordu ama şimdi yeri değildi.

Reece dönüp ona baktı, gözleri kıpkırmızıydı, yaşlar boşanıyordu.

"Kardeşim,'' dedi.

Öne eğildi ama ona sarılmak yerine Reece dönüp Selese'e baktı, gözlerini ona dikti ve ellerini yüzünde gezdirdi sanki hala onu geri getirmeye uğraşıyordu.

"Onu ben öldürdüm," dedi Reece, sesinde paramparça olmuş bir adamın tonu vardı.

Gwen şaşkınlıkla Reece'e baktı.

"Sen mi öldürdün?" diye tekrar etti.

Reece kafasını salladı.

Gwen dehşete düşmüştü.

"Yaşamına kendisinin son verdiği söylendi bana," dedi Gwen. Reece kafasını salladı.

"Hayatına o son verdi," dedi. "Ama hata benimdi. Bir hançer saplasaydım da pekala aynı şey olurdu."

Gwen kaşlarını kaldırdı.

"Anlamıyorum. Nasıl senin hatan?"

Reece iç geçirdi.

"Selese bir entrikayla, bir başka kadına aşık olduğu düğünü iptal edeceğim haberini aldı."

Gwen nefesini tuttu, afallamıştı.

"Bu doğru muydu?" diye sordu.

Reece omuz silkti.

"Kısmen doğruydu, yalanlarla bezeli bir gerçekti. D çünkü yeniden kuzenim Stara'ya aşık oldum. Fakat zamandan bu yana kararımı değiştirdim. Selese'i bı sadece onu sevdiğimi ve onunla evlenmek istediğin söylemeye geldim. Fakat Tirus onu kandırdı. Oğlun göndererek onu sevmediğime ikna etti. İhanete uğr hata benimdi."

Reece hıçkırıklara boğuldu.

"Keşke hepsini geri alabilsem, her şeyimi verirdim Ama artık çok geç."

Reece hıçkırırken Thor omzuna güven veren bir do elini koydu.

Fakat Reece onu görmezden gelerek hıçkırıklarına \

Bu korkunç trajediyi hazmetmeye çalışırken Gwen' kırılıyordu. Bir adım atması, bir şeyler yapması ger hissetti. Selese'in vücudunun kaskatı ve buz gibi olc Reece'in de saatlerdir orada olduğunu fark etti. Bir yapılması gerektiğini biliyordu.

"Münasip bir cenaze töreni yapılacak," dedi Gwend "Krallığın tüm onuru ve görkemiyle.

Reece kafasını salladı.

"Hayır yapılmayacak. Kraliyet mezarlığı onu kabul etmeyecektir. İntiharla ölenlere izin verilmez, hatı

Gwendolyn düşündü ve hatırladı. Bu, babasının kat uyguladığı tek kuraldı: hayatına kendi son veren hi kraliyet atalarıyla birlikte gömülemezdi.

Gwen, cüretkar bir karar vermesinin zamanı geldi|

"Ben Kraliçeyim," dedi kendine güvenle, "ve yasala: yazarım. Selese Kraliyet Mezarlığı'na görkemle ve c gömülecek."

Reece ona baktı ve ilk kez biraz olsun huzur bulmu: göründü.

"Leydim, bu korkunç bir emsal oluşturacak," dedi I öne çıkarak.

Gwen kardeşinin omzuna elini koyduğunda Reece (da olsa teskin edilmiş halde ona baktı.

"Kardeşim, ona uygun bir cenaze töreni yapılacak. Düğünümüz ertelenecek ve yerine yarın cenazesini kaldıracağız. Onu vücudunun hazırlanması için me: getirir misin?"

Gwen, bu işin bir parçası olduğunu hissetmesi için] dahil etmenin bir yolunu bulmalıydı bu şekilde de\ başlayabilirlerdi.

Reece sanki tartar gibi ona baktı ve nihayet tatmin başını salladı.

"Eğer dediğin gibi onuruyla gömülecekse, evet, onu götürürüm."

Gwen'in hizmetkarları cesedi almak için öne geldik Reece onları gönderdi. Kederden deliye dönmüştü yanma kimseyi yaklaştırmayacaktı.

Bunun yerine Reece uzandı ve onu kucağına aldı. O: onu kollarında tuttu ve onunla beraber ormanlık y< arkalarından gelen ellerinde meşaleler tutan adam birlikte yavaşça yürümeye başladı.

Gwendolyn ve Thor da arkalarından yavaşça ilerlec durup birbirlerine baktılar, yüzleri ay ışığında ked< dehşet taşıyordu.

gerçekleşmeyecek."

Thor onaylayarak kafasını salladı.

"Düğün çanları yerine cenaze çanları çalacak," dedi hayat böyledir."

Thor onu sıkıca sardı ve Gwen de ona kenetlenerek

Gwen, omzunun üzerinden, keder ve kaybıyla boğu sessizce ağladı. Bunun bir bitişin, yeni ve daha uzuı bir karanlığın başlangıcı olduğunu ve Kraliyet Sara daha hiç bir şeyin eskisi gibi olmayacağını hissetme kendini alamadı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Romulus'un ayaklarının altındaki çakıllar ezilirken arkasındaki binlerce asker, ordusunun tam alayı, geniş kı yoldan aşağı iniyor ve savaşa girmek için onu takip ediyo Romulus kendinden son derece emin bir tavırla, büyük adımlar atarak, gömleğinin önü açık, geniş, parlak yeşil muskası göğsünde açıkça görünür şekilde ilerliyordu.

Romulus, mağaradaki törenden, sulardan yükseldikten, at ortasındaki su birikintisine dalmasından, büyücünün vere muskayla beraber bunu ejderhaların efendisi olarak kullanabileceği kehanetinden bu yana kendini farklı bir a gibi hissediyordu. Büyücü bir sonraki ay vaktine kadar, ejderhaların, Halka'nın bile ve hatta bu gezegendeki hiç b şeyin onu durdurmayacağını garanti etmişti. Hayal ettiği şey onun olacaktı.

Romulus bunun gerçek olduğunu hissediyordu. Mağarada çıkar çıkmaz, İmparatorluk kuvvetlerini takviye edip düşmanlarını acımasızca öldürerek ve tüm adamlarına kc salıp bir zamanlar Andronicus'a ait olan tüm leyjonları metazori himayesine alarak gücünü sınamıştı. İmparator] Konseyi'ni dağıtmıştı, geçtiği her yere demir yumruğuyla arkasında kan bırakarak tek başına hükmediyordu. Başar olmuştu, onu kimse durduramıyordu, görüldüğü yere del saçarak tüm İmparatorluğu almayı başarmıştı. Tören işe yaramıştı.

Fakat bugün Romulus gücünün en son seviyede sınayacağ biliyordu. Romulus'un insanları kehanetten ve duyduklar söylentilerden dolayı ona inanıyorlardı. Onu şimdiden

Ancak Romulus bunu henüz ispat etmemişti ve halkı bunun farkındaydı. En son sınavın en zorlusu olacağını biliyordu: Kesin olarak, hiç bir insan evladının erişemeyeceği şekilde bir efsanenin efendisi olmalı ve gücünü baş döndüren bir şekilde herkese göstermeliydi. Halkına gerçekten de ejderhaları durdurabildiğini ispatlamalıydı.

Romulus adamlarıyla beraber İmparatorluğun güney arazilerinden geçerek bir zamanlar İmparatorluğun en muhteşem şehirlerinden olan fakat şu anki haliyle yerle bir olmuş, ejderhalar tarafından tarumar edilmiş Ganos şehrine doğru ilerliyordu. Geçen ay vakitlerince Romulus'a bölgelerine girip Kader Kılıcı'm çalmaya çalıştığı için kışkırtılan ejderhaların geride bıraktığı hasarların izleri ile

ilgili sürekli haberler bildiriliyordu. Şimdi ejderhalar intikam alıyorlardı. İmparatorluk boyunca ilerliyor, her yeri ateş yağmuruna tutarak sırayla tüm İmparatorluk şehirlerini yeryüzünden siliyorlardı. Onları durduracak bir yol bulunamamıştı; Romulus bu uğurda birçok taburunu görevlendirmiş sonuçta hepsi bozguna uğramıştı. İmparatorluk gücünü, insanlar ise Romulus'a olan inançlarını yitiriyordu. Eğer hızlıca bir şeyler yapmazsa isyan çıkacaktı.

Şimdi, Romulus'un yeni bulduğu kudreti insanları hayrete düşürerek gösterme vakti gelmişti. Halkına gerçekten de ejderhaların efendisi olduğunu ispatlayacaktı. Eğer tüm ejderhaları durdurup onları kontrol edebilirse kehanetin de doğru olduğu ortaya çıkacaktı yani Kalkan'ı paramparça edip Halkaya girebilecekti. Bu düşünce karşısında gülümsedi. Dünyadaki her noktayı kontrol edebilecek ve tüm zamanların en büyük hükümdarı olacaktı.

Ganos'a doğru ilerlerken Romulus'un kalbi hızla atıyordu,

ejderhalarla yüzleşerek hayatını tehlikeye atacaktı. Eğer ölürse en azından zafer parıltıları altında can verecekti ve fakat hayatta kalırsa elbette hayatı bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

"Efendim bunu yapmak istediğinize emin misiniz?"

Romulus döndüğünde arkasında Ganos'tan önceki son tepeye tırmanmaya başlarken panik olmuş baş generallerini gördü. Hiç korkusu olmayan bu adamların gözlerindeki korkuyu fark etti. Bayırı tırmanır tırmanmaz, ejderhalar tarafından fark edileceklerini ve onlarla yüzleşmek zorunda kalacaklarını bildiğinden bunu anlıyordu ve eğer akıbetleri diğer İmparatorluk ordularınınkiyle aynı olacaksa çok kısa zaman sonra hepsi ölmüş olacaktı.

"Efendim, lütfen geri dönün," dedi generallerden biri. "Tüm adamlarımız ejderhaların nefesleriyle öldüler. Kehanet ya doğru değilse? Ne de olsa sadece bir insanoğlusunuz."

Romulus onları görmezden gelerek hızını arttırdı ve kendi kendine gülümseyerek bayırın tepesine çıktı. Kazanacağını hissediyordu. Aksi olacaksa da umurunda değildi. Tüm adamlarıyla yanarak can vermeyi memnuniyetle karşılardı. Bu adamlar gibi ölümden korkmuyordu. Yakında ölümün onun peşinden geleceğini biliyordu ve eğer dünya hakimi olması kaderinde yoksa ölümü hemencecik karşılamaya hazırdı.

Romulus bayıra tırmandı ve adamlarını durdurdu; gördüğü manzara karşısında nutku tutulmuştu. Aşağıda yer alan manzara görünür olduğunda, Romulus onlarca ejderhanın havada kanatlarını çırparak tiz sesler çıkardıklarını, boyunlarını geriye iterek havada birbirleriyle iç içe geçtilerini, kükreyerek aşağı dalıp tekrar yükselerek aşağıdaki şehri yağmaladıklarını gördü. Bazıları hali hazırda alev almış binalara ateş püskürürken diğerleri koca pençeleriyle antik binaları sanki oyuncaklarıyla oynar gibi gökyüzüne kaldırıp yere bırakarak yok ediyorlardı. Yıkımlarından keyif alıyorlardı.

Romulus'un adamları yanına gelip durdular, korku dolu nefes alış verişlerini duyabiliyordu. Hava sülfür kokusuyla doluydu, sıcaklık buradan bile hissediliyordu, etraflarındaki ejderhalar tiz sesleriyle bağırdıkça korkuları elle tutulur hale geliyordu.

Fakat Romulus korkmadan orada duruyordu. Yeni muskasının göğsünde yeşil bir renkle attığını hissediyor ve anlayamadığı bir güç bedenine yayılıyordu. Bu ilkel bir güçtü. Diğer diyarlardan gelen bir kudretti. Ejderhalarla karşılaşmaktan korkmak şöyle dursun bunu iple çekiyordu.

Ejderhaların başı, sanki varlığını hissetmiş gibi aniden yönünü ona doğru çevirdi. Yaptıklarını bırakıp, sırtlarını geriye ittiler ve kızgın bir biçimde kükrediler. Sonra ışık hızında ona doğru gelip doğrudan bulunduğu noktaya daldılar.

Romulus yerinde hiç korkmadan durdu, adamlarının çoğu ise dönüp çığlık atarak kaçışmaya başladılar. Romulus bu kocaman antik yaratıklar göğü karartıp, ona doğru aşağı dalarken yerine mıhlanmış bir halde bekledi. Koca ağızlarını açıp ateş püskürttüler.

Romulus, bir alev dalgası ona doğru gelirken ısıyı hissetti, işte bu beklediği andı.

Fakat hala korkusuzdu. Bunu yerine tek bir avucunu kaldırarak ateşe doğrultunca ejderhaların ona ulaşamadan yarı yolda havada durdurduklarını gördü. Avucunu öne itti ve bunu yapar yapmaz ateş yağmuru aniden tersine döndü ve bir

fırtına biçimini alarak ejderhaları sarmaladı.

Ejderhalar tiz ses çıkardılar ve hepsi öfkeyle havala Romulus'tan uzaklaştılar.

Etrafta kararlı bir biçimde dönerek koca pençelerir yeninden onun üstüne doğru dalış yaptılar- muazz pençeleri açılmıştı ve bu sefer Romulus her iki avu< uzattı.

Mavi bir ışık göğe yükselerek ejderhaları çevreledi, attığını hissediyordu, yeni bulduğu kudret tüm vüc dolanırken dakikalar içinde ejderhaları kontrol ede kendini. Kollarını daha yukarı kaldırır kaldırmaz ej havada dondular. Romulus onları daha yükseğe kah sonra tam olarak durmalarını istediği yerde durdur

Kafaları karışmış halde kanat çırparak fakat harek< alevlerini püskürtemeden ona baktılar.

Artık bambaşka bir yüz ifadesiyle ona bakıyorlardı, yaratığın efendisine attığı bir bakıştı bu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Reece gecenin karanlığında, uçurum zirvesinde diz çökmüş, Selese'in vücudunu kollarıyla sarmış saatlerdir olduğu gibi soğuğa, rüzgara ve dönen dünyaya kayıtsız bir biçimde duruyordu. Tuttukları meşalelerle binlerce insan, bu muazzam cenaze töreninde açık mezarın başında sessizce ve sabırla Reece'in Selese'in vücudundan ayrılmasını bekliyorlardı.

Fakat Reece Selese'ten ayrılamıyordu. Saatlerdir onu tutuyordu, o kadar çok ağlamıştı ki artık gözünde dökecek yaş kalmamıştı; dünyaya karşı tamamen kayıtsızdı.

Bunun hala kendi suçu olduğunu hissediyordu. Yukarı Adalar'da tutkularına yenilmesinin, hatta Stara'ya yan gözle bakmasının bile ne kadar aptalca, ne kadar umarsızca ve sorumsuzca olduğu anlıyordu. Kendi mantık hatası yüzünden ne aptallık etmişti.

O aptal duyguları ve Stara'ya karşı duyduğu şehvet yüzünden ona bu kadar sadık, her şeyini onun için riske atan bu güzel kız şimdi cansızdı.

Reece'in tek istediği hatasını telafi edecek bir şanstı. Eğer Tirus'un oğlu olmasaydı o şansı mutlaka yakalayacaktı. Ne de olsa Stara'yla karşılaştığını, ona olan duygularını başka kimse bilmiyordu. Selese'in bundan asla haberi olmayacaktı ve bugün yaşıyor olacaktı. Eğer Tirus'un oğlu olmasaydı, Reece şu

an onu gömmek yerine onunla evleniyor olacaktı.

Reece kendinden ama çok daha misliyle Tirus ve oğullarından 194 / 349

Reece orada diz çökmüşken, Selese'in ruhunun intikam iç haykırdığını hissetti ve bunu tam olarak yerine getirene 1< rahata ermeyecekti.

"Reece," dedi yumuşak bir ses.

Reece omzunda yumuşak bir el hissedince döndü ve Gwendolyn'in hemen yanı başında çömeldiğini gördü.

"Artık onu bırakmanın vakti geldi. Biliyorum bunu istemiyorsun ama onu burada tutmak geri getirmeyecek, o gitti. Kader ne talep ediyorsa onu almalıdır."

Reece, Selese'in vücudunu bırakma fikrinden ölesiye nefrı ediyordu. Onu yeniden uyandırabilmeyi istiyordu. Bu kab sona ermesini, her şeyi yoluna koymak için bir şans daha istiyordu. Neden bir şansa daha sahip değildi? Neden hayatındaki tek bir hata ölümcül olmuştu?

Reece onu sıkıca tutarken bir yandan Gwendolyn'in haklı olduğunu biliyordu. Onu geri getiremezdi. Artık çok geçti

Reece öne eğildi, yavaşça ve nazikçe Selese'in vücudunu a mezara, aşağıdaki toprağa bıraktı.

Vücudu taze toprağın içine kayarken Reece ağladı. Selese' bedeni döndü ve toprağa önce sırt üstü, gözleri açık, gökyüzünü görür halde düştü. Bir kolu hafiften yukarıda kaldı, parmağı Reece'i işaret ediyordu. Reece'in kanı done Onu suçluyor gibi düşündü. Göz yaşları durmaksızın deve etti.

Reece, diğerleri Selese'in bedenine kürekle taze toprağı

"HAYIR!" diyerek haykırdı Reece.

Çok sayıda kuvvetli adam onu tuttu ve kısa süre sonra Selese'in vücudu toprağın altında kayboldu. Korkunç bir kal gibiydi. Reece bildiği ve sevdiği insanları, Gwendolyn'i, Thor lejyon kardeşleri zar zor tanıyordu; hissettiği kederden dok yüzleri bulanık görünüyordu. Hepsi onu teselli etmeye uğraştılar ama Reece teselli edilecek sınırı çoktan geçmişti.

Hayatının aşkı hayatının gerçek aşkı artık ölmüştü ve gömülüyordu. Onu geri getiremezdi. Fakat intikamını alabilirdi.

Reece içten içe yavaşça katılaşmaya, kararını gerçekleştirmenin ilk adımı olarak kendini tutmaya başladı Gecenin karanlığında uluyan rüzgara bakıp ne olursa olsun intikamını alacağına dair ant içti.

196 / 349

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Steffen dağ yamacının tepesinde, küçük bir platoda otura aşağıda uzanan kırsala bakıyor ve ailesiyle karşılaşması a gelince, gözyaşını siliyordu. Kraliyet karavanına aşağıda beklemeleri talimatı verdikten sonra çocukken her zamar yalnız geldiğini hatırladığı bu yere yine tek başına gelmiş Kayalık ve çakıllardan oluşan yamaç, dik eğimle yukarı çıkıyordu, en tepede belki beş metre çapında artık kurum yüz tutmuş, görüntüsünü yansıtan sığ bir su birikintisi va Burası sadece gökyüzüne, kayalıklara, suya ve rüzgara ev sahipliği yapan sessiz ve boş bir yerdi.

Bir rüzgar esintisi saçını havalandırdı ve Steffen gökteki i güneşi yansıtan su damlalarını gördü. Burada olmak çocu anılarını canlandırmıştı. Çok kere hepsinden kurtulup bu çıkardı, bu sulara bakar ve farklı bir insanın ona bakışlar karşılık vermesini umardı. Şekli bozuk olmayan bir insan Mükemmel bir vücuda ve diğerleri gibi mükemmel bir for sahip bir insanın. Uzun, geniş, güçlü bir insanın. Babasını gurur duyacağı bir insanın.

Genellikle bir noktadan sonra bakmayı keserdi. Onun yeri kendinden hayal kırıklığı duyarak genelde bakışlarını kaç insanların neden ona karşı hayal kırıklığı duyduğunu o di anlardı.

Bu sefer orada otururken Steffen kendini sulara gözünü d bakmaya devam etmek için zorladı. Kambur halini, kısa boyunu gördü ve dikkatle kendini inceledi. Diğerlerinin s; olduğu güzel görüntüye sahip değildi ama yine de bu şefe başka bir şey daha gördü. Açık krem rengi gözlerinin,

kulaklarını geçen kalın ve kıvırcık kumral saçlarını: da itici olmadığını fark etti. Eğer formu ve vücudur olmasaydı, dünyadaki en çirkin adam sayılmazdı.

Yüzüne bakarken, vücuduna oranla çok büyük oldu gördü ama bir de gururlu ve kararlı bir adamın uzu ağız yapısını fark etti. Diğerlerinin onu aşağı çekm< vermeyen bir adamın. Başkalarına, ona davranıldıg davranmayan bir adamın. Steffen bundan gurur du Hepsinden, o kasabadaki tüm insanlardan daha biiy yüreği vardı. Düşünmesine sebep oldu bu: acaba kiı şanssızdı? Neden tüm bu insanlara üstün gelmişti?

Ailesinin onayını asla alamayacaktı ama bununla yaşayabilirdi. Kendine verdiği onayın yeterli olaca| ediyordu.

“Steffen?” dedi bir ses.

Steffen döndü, başka birinin orada olması onu şaşı Daha da şaşırtıcı olan belki yirmili yaşlarında, üsti köylülerin giydiği basit kıyafetiyle oradan duran gü kadın olmasıydı.

Ona diğerleri gibi nefretle değil, tatlı tatlı bakıyord tatlılık sesine de yansımıştı. Onunla bu nazik ve şei çok az kişi konuşurdu. Gözlerini kırparak baktı ve 1 kim olduğunu çıkartamadı.

“Beni hatırlamadın mı?” diye sordu.

Steffen ona yakından baktı. Güzel bir yüzü, badem«

Kim olduğunu tanıyan gözleri, onu hatırlayınca parladı. “Arliss?” diye sordu.

Arliss tatlı tatlı kafasını sallayıp gülümsedi.

“Seninle oturabilir miyim?” diye sordu.

Steffen ona hayretle baktı. Dilini yutmuş gibi oldu. Onu ne kadar süredir görmediğini bilmiyordu bile, ne kadar da güzelleşmişti, tüm yolu kat ederek buraya onunla birlikte oturmak istediğini söylemeye gelmişti. Ona baktı gözlerinde sadece şaşkınlık ifadesiyle kalakaldı.

“Seni en son göreli ne kadar oldu?” diye sordu Steffen, durumu toparlayarak.

Tatlı tatlı gülümsedi.

“Altı yaşındayken,” dedi.

Ona ağzı açık bakakaldı.

“Büyümüşsün,” dedi.

Güldü.

“Sen de.”

Başka ne söyleyeceğini bilemeden kızardı Steffen.

Aslında onu hiç unutmamıştı. Çocukken köylerinde ona nazik davranan tek kişi Arliss olmuştu. Belki de bunu sebebi iki

parmağının olmamasıydı. Tıpkı Steffen o da gibi mükemn değildi ve onu anlayabilirdi. Diğerleri ona da zalim davranıyorlardı. Ama Steffen onu her zaman güzel aslınd köyün en güzel kızıolarak görürdü. Aslına bakılırsa, onu köyden ayrılana dek orada tutan tek şey, en karanlık anla dağıtan tek kişi o olmuştu. Onu asla unutmamıştı ve bir c görüp göremeyeceğini hep merak etmişti.

“Seninle oturabilir miyim?” diye tekrar etti.

Steffen kendine geldi ve hemen yana kayarak, oturması iç ona yer açtı.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu.

“Köye geldiğin haberleri dolanıyordu, burada olacağını tahmin ettim,” diye cevap verdi.

Steffen iç geçirdi ve kafasını salladı.

“Bazı şeyler hiç değişmiyor,” dedi.

“Aileni gördün öyleyse?” diye sordu.

Kafasını yere eğerek başını salladı Steffen.

“Tahmin etmeliydin,” dedi.

“Üzgünüm,” derken sesinden onu anladığı belli oluyordu zamanki gibi her şeyi hemen kavrıyordu. Hepsini gereğin fazlasıyla biliyordu.

“Burada yaşamıyorum artık,” dedi. “Kraliyet SarayTnda}/ artık. Kraliçe’ye hizmet ediyorum.”

“Biliyorum,” dedi gülümseyerek. “Burada haberler yayılıyor.”

Steffen da gülümsedi.

“Unutmuşum, bu köyde evlerin duvarları olmaz.”

Bu cevapa güldü Arliss, umarsızca çıkan sesi Steffer verdi ve acılarını unutturdu.

“Kraliyet mahiyetiyle buraya gelmek bu köyde her bugüne kadar olan en heyecanlı ve aynı zamanda eı aşağılayıcı şey olmuştur. Zannedersem hepsi oradc utançlarıyla çökmüşlerdir şimdi en azından öyle o umuyorum.”

Steffen dudak büktü.

“Kimseyi utandırmak değil amacım,” dedi alçakgöı “Buraya Kraliçe beni gönderdiği için geldim. Aksi h gelmezdim.”

Arliss bir elini bileğine koydu.

“Biliyorum,” dedi ona güven vererek. “Kim olduğu biliyorum. Birlikte büyüdük ve seni hiç unutmadım

Steffen dönüp ona bakınca, Arliss’in gözlerinin aşk tutkuyla dolu olduğunu gördü. Daha önce kimse on şekilde bakmamıştı ve kalbi çok hızlı atmaya başla mümkün olabilir miydi? Tüm hayatı boyunca, Steff kadının ilgisini belli eden bir bakışla hiç karşılaşm “Ben de seni hiç unutmadım Arliss,” dedi. “Büyüyt buradan gittiğini düşünmüştüm. Yerli bir toprak s; gelin gittiğini sanmıştım/’

Arliss güldü.

“Ben? Bir toprak sahibiyle evlenmek mi? Delirdin ı “Neden olmasın? Bu köydeki en güzel kadın şendir Arliss kızardı.

“Belki senin bakış açın öyle. Diğerleri öyle düşünn Onlara göre,” dedi iki eksik parmağını havaya kaldı göstererek, “ ben bir ucubeyim.”

Şimdi gülme sırası Steffen’daydı.

“Ben neyim pekiyi?” diye karşılık verdi.

Arliss de bu cevaba katılarak gülünce birlikte kahkc Gülmek çok ender yaptığı bir şeydi Steffen’ın ve on gelmişti; günün tüm gerginliği dağılmaya başladı. ı yanı başında oturmak kendini daha iyi hissettirdi. (veren, onunla bir şeyler paylaşan ve köydekiler tar derecede bastırılan ve bu nedenle de onu anlayan b

“Yani?” diye sordu Steffen. “Hiç evlendin mi?”

Arliss yere bakarak kafasını salladı.

“Burası küçük bir köy. Seçebileceğim çok erkek yol

Steffen evlenmediğini duyunca içinde birden bir ur oluştu.

“Burayı terk etmek ister misin?” diye sordu.

Bugüne kadar söylediği en cesur şey bu olmuştu, k< daha ne söyleyeceğini tartamadan ağzından öylece dökülüvermişti. Sadece çok doğru gelmişlerdi. Arli buraya hapsolmuştu ve Steffen bu esaretten, bu kü insanlarla dolu korkunç yerden onu kurtarmak isti; Ancak üzerinde düşünseydi muhtemelen bunu sorr cesaretine sahip olamazdı. Ancak bundan ötesi şuy Arliss de Steffen’ı aynı onu sevdiği gibi sevmişti.

Arliss şaşkınlık ve hayretle açılan gözleriyle ona ba

“Bunu nasıl yapabilirim ki? “ diye sordu.

“Benimle gelebilirsin,” derken buldu kendini Steffı konuşurken dünyası bulanıklaştı, onun ve kendisir dünyasını değiştirecek kelimeler ağzından dökülün “Benimle Kraliyet Sarayı’na gel. Kral’ın Kalesi’nde 1< orada çok fazla sayıda oda var.”

“Kraliçe’nin buna bayılacağından eminim,” dedi al tonla.

Steffen kafasını salladı.

“Anlamıyorsun. Ben Kraliçe’nin sağ kollarından bii ondan bir şey istersem ki bugüne dek hiç istemedi: isteğimi yapar. Daha da önemlisi insanların içlerini

Arliss’in gözleri yaşlarla doldu, kahkaha atarken ay zamanda yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Onları silip gözlerini kaçırdı hemen ardından da Steffen’a

“Kimse senin benimle konuştuğun gibi konuşmadı “Buna inanmalı mıyım bilmiyorum bile. Genelde be dalga geçilmesine alışığım.”

“Ben de,” dedi.

Steffen, ne kadar ciddi olduğuna onu inandırması g fark etti.

Ayağa kalktı ve bir elini ona uzattı ve içtenlikle ona Yavaşça ve tereddütle Arliss elini tuttu.

“O günler artık geride kaldı,” dedi. “Benim yanımd kimse seninle asla alay edemez.”

Arliss kalktı ve Steffen’ın elini tutup gözlerinin içir durmaksızın baktı. İkisi orada dururken bakışlarını kenetlediler ve Steffen, Arliss’in gözlerinde kendin: kaybettiğini hissetti. Sanki bir başka dünyaya, kene daha büyük bir şeyin- daha önce hiç deneyimlemec şeyin içinde yitip gitmişti.

Arliss gözlerini kaçırmadı ve Steffen kendini duygu boğulurken bulunca öne eğilip onu öptü.

Arliss çekilmedi. Aksine bekledi ve son saniyede o d eğilip titreyen dudaklarını onunkine bastırdı.

“Beni bağışla leydim,” dedi kendinden emin olma) ani olmasını istemedim.”

Arliss kafasını indirip elini sıkıca tuttu. Sonra yenic gözlerini kaldırıp ona doğru gülümsedi.

“Hiçbir şey,” dedi, “beni bu kadar mutlu etmedi.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Alistair Erec’in yanında duruyordu; dizginleri tutarak atlarını yürütürken arkalarında onlarla beraber onlarca Gümüş üyesi vardı. En sonunda atlarından inip Erec’le beraber sessizce yürüme şansı yakaladıkları için mutluydu. Güney Adaları’na ulaşmak için güney istikametinde devam eden bu yolculuk, özellikle Alistair için Erec’le baş başa geçirecek bir vakit bulamadığından çok külfetli olmuştu. Şimdi nihayet o ve Erec en önde ve baş başa birbirlerine yakın şekilde yürüyorlardı. Yolun çoğunu at üstünde gelmişlerdi ama dar dağ geçidine ulaştıklarında hepsi atlarından inmiş ve atlarıyla beraber çok kayalıklı ve her iki yönden çok eğimli patikadan ilerliyorlardı.

Alistair molayı ve Erec’in yanı başında yürüme fırsatını, kulaklarında duydukları atların dörtnala sesi olmadan onunla yakaladığı bu konuşma şansını memnuniyetle karşıladı. Ona söylemek istediği çok şey vardı. Her şeyden önemlisi ona yakın olmak istiyordu. Halka’yı bırakıp, okyanusu geçerek önlerinde uzanan büyük maceraya atılmak üzere oldukları için biraz gergindi. Vatanını bırakıp yabancı bir krallığa gireceklerdi. Oranın halkı onu sevecek miydi?

Alistair, Erec’le baş başa vakit geçirme şansını, ona gerçekten yakın olma şansını bulamamış gibi hissediyordu her zaman aralarına giren bir şey oluyordu. Şimdi nihayet yalnız kalmışken ona sormak istediği çok soru vardı. O kadar fazlaydı ki bu sorular beynini donuyordu ve aklına bir tanesi bile gelmiyordu.

Yine de buna itirazı yoktu, sessizlik içinde sadece onunla olmak da yeterliydi.

Yan yana yürürlerken önlerinde uzanan manzara Alistair’i 206 / 349

büyülemişti. Güzel yaz güneşlerinin altında parlayan, göz alabildiğine uzanan vadileri ve bayırları, rüzgarda salınan uzun turuncu renkli çayırları görüyordu. Halka ne kadar da güzel diye düşündü, özellikle şimdi, yaz vaktinde, tüm vadiler her çeşit renkle bezeli ağaçlardan oluşurken. Burası inanılmaz bollukların, refahın ve huzurun olduğu yerdi. Bir yanı burayı asla terk etmek istemiyordu.

Alistar geride bıraktığı her şeyi düşününce birbiriyle çelişen duygular altında ezildiğini hissetti.Erkek kardeşi, Thorgrin, onu tanımaya henüz başlamıştı. Bir yanı ise çaresizce annesini bulmak istiyordu.

Bir de yeni görümcesi ve arkadaşı Gwendolyn vardı. Alistair onların düğününü

sabırsızlıkla bekliyordu ve çok büyük bir tarafı kalıp Gwendolyn'e söz verdiği gibi onlar için orada bulunmak istiyordu. Sanki hem onu hem de erkek kardeşini yarı yolda bırakmış gibi hissediyordu.

Alistair'i en çok rahatsız eden ise, gördüğü görüntüydü. Kafasından bunları ne kadar atmaya çalışırsa çalışsın Halka'nın başına korkunç belalar geliyordu. Bunları görmezden gelip saçmalık olarak nitelendirmek istedi. Ne de olsa Halka daha önce hiç bu kadar güvenli olmamıştı. Buranın başına kötü ne gelebilirdi?

Alistair Erec'in eline uzandı ve tutar tutmaz yayılan sıcaklığı hissetti, her şeyden öte burada, kocasının yanında olması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Burada olmayı istiyordu. Her şeye rağmen buranın haricinde olmak istediği başka hiç bir yer yoktu. Halkının ona ihtiyacı vardı ama kocasının çok daha fazla ihtiyacı vardı — ve eğer onun yanında olmasaydı kesinlikle mutlu olamazdı.

Erec onun elini sıktı.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedi. "Bu çıkmak istemediğim bir yolculuktu, halkımla buluş sabırsızlanıyorum."

Erec ona gülümsedi ve Alistair da aynı sıcaklıkla on vererek elini sıktı. Bu doğru karardı. Neticede, baba ölüyordu ve memleketine dönmesinin vakti çoktan Güney Adaları’na vardıkları zaman evleneceklerdi, başka hiç bir şeyin Alistair için anlamı yoktu.

"Seninle dünyanın sonuna bile giderim, lordum," d verdi Alistair.

Yol çatala ayrılana kadar yürüdüler ve sonra hepsi < Solda, bayırın tepesinden gelmiş oldukları yol deva ediyordu — bir de sağa keskin bir eğimle sapan, far! kıvrılan bir yok vardı.

Erec ve adamlarının tümü aşağı inen yola girmeye] ama Alistair onları durdurdu, tüm vücudu aniden s hissetmeye başladı. Bir şeyler hissettiği için gözleri açılmıştı, bu çok güçlü bir histi. Orada kalakaldı.

Nihayet Erec ve adamları durumu fark edip durduk ona baktılar.

Erec ona endişeyle bakıyordu.

"Ne oldu leydim?" diye sordu.

Alistair takip etmek üzere oldukları yola dehşetle t "Ne demek istiyorsun leydim?" diye sordu Gümüş i biri. "Bu yol yüzyıllardır kullanılır. Ayrıca bizim git savaşçılara karşı hiç bir hırsızın şansı olamaz."

Alistair yola gözünü dikti ve geri adım atmadı. Bir t hissediyordu.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdi, "ama olmadığını biliyorum. Eğer bu yolu kullanırsanız öl

Hepsi dönüp merakla ve şüpheyle yola baktılar.

Erec ona yürüyüp elini eline aldı. Adamlarına dönd

"Eğer leydim yolun güvenli olmadığını söylüyorsa, güvenli değildir. Onu takip etmeliyiz."

"Fakat lordum," diye itiraz içlerinden biri, "o yol g(en kestirme yoldur. Diğer yolu kullanmak bize gün] kaybettirir. Gemiyi kaçırabiliriz. Sadece bir önsezi i riske mi atalım?"

Erec, Alistair'i korumak isterken çenesini sıktı.

"Bu yolu kullanmayacağız dedim," diye tekrar etti 1 kararlı.

Erec döndü ve Alistair'in elini avucuna aldı ve yuka adımını attı. Tüm adamları da isteksiz peşlerinden başladılar.

İlerlerken Erec Alistair'in elini sıkıp öne eğildi ve kı

gümbürtü koptu. Hepsi dönüp aşağı bakınca, muazzam bir heyelanla beraber koca kayaların dik dağ yamacından kopup aşağı yuvarlandıklarını gördüler. Kısa bir süre sonra aşağıdaki yol— kısa süre önce aksini seçmiş olsalar şu an orada olacakları yol— tamamen kapandı.

Hepsi durdu ve dönüp hayranlıkla Alistair'e baktılar.

Tüm gözlerin üzerine döndüğünü hissetti. Eğer hep birlikte diğer taraftan gitselerdi şu anda hepsi ölmüş olacaktı.

Alistair gücünün nereden geldiğini bilmiyordu. Bir yanı bunu bilmek de istemiyordu.

Acaba gücü düşündüğünden daha mı kuvvetliydi?

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Kendrick, ülkenin ıssız bölümünde köylerin birbirinden uzak ve az sayıda olduğu Halka'nm kuzey kısmındaki bu küçük ve yalnız köye ulaşınca atından indi. Yolculuğu uzun ve tozlu yollarda, sürekli kuzeye giderek geçmiş ve tüm yol boyu aldığı haberlerin gerçekten doğru olup olmadığını merak ederek geçirmişti. Kendrick yıllar boyu pek çok yanlış ipucunu takip etmiş, hepsi de annesinin olmadığı aşikâr kadınlarda son bulmuştu.

Fakat bu sefer farklı hissediyordu. Kendrick'in kalbi avucunda tuttuğu madalyonun iki yarısını sıkarken daha hızlı atıyordu.

Kendrick, dikkatle güzergâhı takip etmiş, Halka boyunca atını sürmüş, kuzey bölgedeki bu yalnız köye gelene kadar yolculuğuna devam etmişti. Bu köy, çok sayıdaki tavernasıyla diğerlerinden biraz daha büyüktü; sokaklarda dolaşan, gündüz vakti bile sarhoş gezinerek tökezleyen pek çok kaba 210 / 349 tipin yanından geçti. Tüm bu insanların yüzlerini ıı birisinin annesi olabileceği düşüncesi onu heyecanlandırıyordu.

Diğer bir yanı ise bunun mümkün olmadığını söylü; Annesi neden böyle bir yerde yaşasındı? Bir prense miydi? Onun hep bir kalede yaşadığını hayal ederd şimdi etrafına bakınca, gördüğü tek şey sıradan ev] mantıklı değildi. Ulağı bir hata mı yapmıştı?

Kendrick milyonuncu kez, annesinin onun varlığım haberdar olup olmadığını merak etti. Elbette haber Neticede Kendrick, KraPın piç oğlu olarak ün salmı: ona sahip çıkmamıştı diye merak etti Kendrick. Ac< adamları onu buraya mı sürmüşlerdi?

Kendrick gizlice böyle olmasını umdu. Yalnız yaşay olmadan mutsuz hayatını süren ve onu görünce se\ tüm yıllar boyu çektiği derin ve acı kederden sıyrık kadını bulmayı gizlice istedi. Neden ondan uzakta c dair iyi bir açıklama olacaktı bu. Tüm hayatı boyun aradığını, onu görmeye gelmek istediğini ama yasal konduğunu için bir sebeple ondan uzak kalması ger söylemesini umdu.

Kendrick sokakları umutla dolandı, sanki hayatını 1 anlardan birini yaşamak üzereydi.

Neyi aradığına emin olamadan etraftaki yüzleri t ar benzeyen orta yaşlı bir kadını aradı. Tüm hayatı bo rüyalarında canlandırdığı yüzü bulmaya çalıştı.

kadının yanına koştu, belki o bilir diye düşündü.

“Afedersiniz,” dedi, “Alisa isminde bir kadını tamy musunuz?”

Kadın ona şüpheyle baktı.

“Alisa?” diye yavaşça tekrar etti. “Herkes tanır om istiyorsun?”

Kendrick’in kalbi hızlandı.

“Lütfen bana nerede olduğunu söyleyin. Ben onun Kadının gözleri kocaman açıldı.

“Oğlumu?!”

Yaşlı kadın histerik bir kahkahaya boğuldu, sesi Ke tüylerini diken diken etti.

“Oğlu!” diye gülerek tekrarladı, sanki dünyanın en şakasını duymuştu.

Kendrick verdiği cevap karşısında kızardı, sinirlenc şaşırdı; sabrı tükenmeye başlamıştı. Bunun neden komik olduğunu anlayamıyordu.

“Anlamadığım bir şekilde beni aşağılıyorsunuz,” d Kendrick. “Ben Gümüş’ün bir üyesiyim. Saygı göste dediğinize dikkat edin.” sonundaki son bina.[1]

Kendrick dönüp uzaklaştı ve kadının kahkahası yer duyuldu. Tüm bunların ne anlama geldiğini anlayaı bu yaşlı ve deli kadının düşüncelerini kafasından a çalıştı. Neticede burası en yakın büyük şehirden bi küçük bir köydü, insanlar ona kaba davranıyor gibi Yine annesinin burada ne yaptığını merak etti. Acal yerde mi arıyordu onu?

Kendrick nihayet Kırmızı At Hanı’na ulaştı ve atını direğe bağladı. Kalbi hızla çarpıyor, avuçları terliyo döndüğünde üç adam aniden birbirleriyle güreşere çıktı ve yerde yuvarlanmaya başladılar. Kendrick b: yere serip toz içinde

yuvarlanırken tam zamanında çekildi. Sarhoşlardı, birbirlerine küfredip tekmeleş

Kendrick döndü ve açık kapıdan içeri bakınca yüks(bağırışları ve kahkahaları duydu; buranın doğru ye olmadığından emin olmaya çalıştı. Burası kötü şöh bir taverna gibiydi, değil Gümüş liderinin her hang üyesinin bile girmesi bile fevkalade nahoştu.

Kendrick kararlı bir şekilde içeriye kasılarak girdi, zırhlı eldiveninin tersiyle kapıyı sertçe çarpıp kapa herkesin dönüp bakmasını sağladı.

Herkes durup Kendrick'i incelerken oda sessizleşti, odanın içinde adımlarını atarken, tahta zemin üzer mahmuzları şıngırdıyordu, adamların gözlerinde k karışık bir saygı ifadesi belirdi. Doğruca barmene g "Arka oda," dedi. "Kızıl saçlı. Fakat sanırım onun i< erken bir zaman," diye ekledi.

Kendrick barmenin ne demek istediğini anlamadı f; sormadan adam bir sonraki müşterisine dönmüştü

Kendrick dönüp tavernanın arka odasına ilerledi, i<; gittikçe artan kötü bir his vardı. Hepsi çok yanlış g< Hiç bir şey mantıklı değildi. Artık ulağının hata ett: olarak emin oldu. Annesi, bir zamanlar Kral'ın part bir kadın burada ne arıyor olabilirdi?

Kendrick odanın arkasını bölen siyah kadife bir per önündeki manzarayı görünce şok olup durdu.

Önünde on kadar kadın yarı çıplak halde, ince tülle arkasında erkeklerle birlikte yatıyorlardı. Onlarca 1 içeri girdi ve Kendrick bu yerin ne olduğunu anlayı bozardı: bir genelevdi.

Dönüp çıkmadan önce, odadaki tek kızıl saçlı orta yaşlarındaki bir kadının yüzünde gülümsemeyle or geldiğini gördü. Yüzünü inceleyip, aynı kendi gibi göründüğünü fark edince dünyası yavaşça tepesine Kendrick'in daha yaşlı ve kadın hali şu an karşısını duruyordu.

Yaklaşırken ona gülümsüyordu.

Hayır, diye düşündü. Bu olamaz. O değil. Annem olı

Kendrick kadına bakarken yüzü perişan halde düştü, çocukluğundan beri

tutunduğu tüm umutlar yok olmuştu.

“Seni görmeye geldim anne,” diye cevap verdi, sesi yumuşak, alçakgönüllü ve kırgındı; gözleri üzüntüyle doluydu.

Kadının yüzü birden bire düştü, aklı karmakarışık halde ona bakarken gülümsemesi silindi, ardından benzerliği fark etti. İrkildi ve sanki bir yılana dokunmuş gibi elini geri çekti, yüzü aynı utanç ifadesiyle dolarken, şalını ciddi bir ifadeyle omuzlarına geçirerek hemencecik üstünü örttü.

Gözlerini kocaman açıp şaşkınlıkla bakarak titreyen ellerini ağzına götürdü.

“Kendrick?” diye sordu.

Kendrick orada, hissiz bir şekilde donakalmış, ne diyeceğini bilemiyordu. Korku ve dehşet duyguları altında eziliyordu. Utanç duyuyor. İğreniyordu.

En çok da hayal kırıklığı yaşıyordu. Ezici bir hayal kırıklığı. Tüm hayatını bir piç olarak yaşarken, tüm dünyaya yanıldığını göstermeyi, asil soya ait bir anneden geldiğini, aslında utanılacak hiç bir şeyin olmadığını ispatlamayı ummuştu.

Fakat şimdi diğer herkesin en başından beri haklı olduğunu görüyordu. Bir piçten başka bir şey değildi. Hiç bu kadar küçük hissetmemişti.

“Beni nasıl buldun?” diye sordu.

Fakat Kendrick’in ona söyleyeceği başka bir şey yoktu.

Gördüğü bu manzara, hep zihninde yaşattığı görün kesinlikle uyuşmuyordu. Bu kadın annesi olamazdı haksızlıktı.

“Tüm hayatım boyunca seni aradım,” dedi yavaşça kırgındı. “Beni hiç bir zaman aramayan senin aksin nedenini anlayabiliyorum.”

Annesinin yüzü utançtan kızardı.

“Beni burada görmemeliydin,” dedi.

“Sen benim annemsin,” dedi suçlayarak. “Bunu na: yaparsın? Hayatını nasıl bu

şekilde sürdürürsün? V akan asil kan yok senin!”

Annesi kıpkırmızı kesilip kaşlarını çattı. Bu tanıdığ bakıştı, öfkelenince aynı şekilde bakardı.

“Hayatımda ne yaşadığımı bilmiyorsun!” dedi içer “Beni yargılayamazsın!”

“Yargılarım,” dedi. “Ben senin oğlunum, ben yapm yapacak?”

Annesi ona baktı gözlerinden yaşlar akıyordu. “Şimdi gitmelisin,” dedi. “Burada olmaman gereki Kendrick ona baktı, o da ağlıyordu.

“Senin olman mı gerekir?” diye sordu.

Kendrick buna daha fazla dayanamazdı, döndü, kad çekti ve tavernadan dışarı aceleyle çıkmaya davran

“Hey!” diye seslendi tombul bir adam, uzanıp Kene bileğini sertçe çekip tutarak. “Perdenin arkasına ge ödeme yapmadın. Tüccar ya da değil, herkesin öder gerekir.”

Kendrick, öfkeyle adamın kolunu arkasına getirip k sonra yüzünü dizine yasladı ve gümüş zırhına çarp kırılana kadar vurdu.

Adam yere çöktüğünde, tavernadaki diğer adamlar donakaldılar, ona yaklaşmayı artık düşünmediler t Adamlar sessizce bu manzarayı izlerken tüm bar su

Kendrick dönüp kapıdan hışımla gün ışığına çıktı, 1 hatıralarından atıp bir daha asla üstünde kafa yorn kararlıydı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nihayet evine gelen Conven, yorgun ve harap bir halde köyüne girerken kilometrelerce yol yapmış olmaktan dolayı bacaklarını hissetmiyordu. Tüm bu yolu tek başına yayan gelmiş, Lejyon’dan ayrıldığı andan itibaren yürümüş ve buradan yani evinden başka gelebileceği bir yer olmadığını düşünmüştü. Hala kardeşinin ölümünün yasıyla kuşatılmıştı, kafasını toplamak için zamana, herkes ve her şeyden uzakta olmaya ihtiyacı vardı.

Conven’ın bir yanı Kraliyet Sarayı’na dönmesi gerektiğini, diğer Lejyon

kardeşleriyle beraber kutlamaya katılması gerektiğini hissediyordu fakat bir başka yanı çok daha yoğun haliyle dünyaya karşı hissizdi. Ölen ikiz kardeşini düşünmek onu tüketiyor, başka her hangi bir şeye odaklanmasını zorlaştırıyordu. Kederini silkeleyemiyordu ve bunu istemiyordu da. İkizi onun bir parçası gibiydi, İmparatorlukla öldüğü zaman ConvenTn en iyi tarafı da onunla beraber yitmişti.

Conven etrafındaki tüm olan bitene karşı kayıtsızdı, buraya kadar yürümüş ve amaçsızca bu yolu kat etmiş, nereye gittiğini hiç düşünmemiş ve hiç bir kutlamaya katılmak istememişti.

Fakat şimdi buraya vardığı, eski köyünün kapılarına ayak bastığı için uzun zamandır ilk kez içinde bir şeyler kıpırdanmıştı. Önüne bakınca eski sokakları, eski binaları, onun ve kardeşinin büyütüldüğü yerleri, birlikte geçirdikleri onca yılı ve sonrasında da neden buraya döndüğünü hatırladı. İçinde bir şeyler, bir anlığına uyanmaya başlamış, yeniden bir amaç hissini duyumsamaya başlamıştı. İlk defa ölen kardeşinden başka bir şeylerin düşüncesi aklına düşmüştü.

İmparatorluktaki yolculukları boyunca, kardeşi henüz hayattayken Alexa sürekli Conven'ın düşüncelerindeydi; az olan düşüncelerinin hespi onunla ilgiliydi, onu geride bıraktığı için üzgündü. Ona geri dönmeye ve İmparatorluk^ işi bitince köyüne varmaya söz vermişti.

Conven ve kardeşi çifte düğünle dünya evine girmişlerdi ve zamandan beri karılarına geri dönmek ve köylerinde yeni bi hayata başlamak hakkında durmaksızın konuşuyorlardı. Conven buraya kardeşi olmadan döndüğü için suçluluk hissediyordu ancak aynı zamanda, sokaklara bakınca Alexa'] ilgili düşünceler zihnine üşüşüyor ve buraya niye geldiğini ona hatırlatıyordu. Onu düşünmek uzun zamandan sonra il kez içinde bir iyimserlik filizini yeşertmişti.

Conven, Alexa'yı dünyada ona kalan tek şey, tutunmak için elinde olan tek kişi olarak görüyordu ve bu ona hayatına yeniden başlama şansının olduğunu hissettiriyordu. Netice< Alexa her zaman anlayışlıydı, Conven'ın her türlü konuda kendini daha iyi hissetmesini sağlardı. Kardeşini tanıyordu Alexa, bunu herkesten daha iyi anlardı. Conven'ın acısını benimseyebilirdi. Belki, bir ihtimal Conven'ı yeniden hayata döndürebilirdi. Bunu başarabilirdi. Her zaman başarmıştı.

Conven köyün içinde yürürken etrafını kuşatan tüm insanla görmezden gelerek dalgınlıkla Alexa'yı bulacağını bildiği esi kulübesine doğru yol aldı. Köşeyi dönünce küçük, ardına kadar açık sarı kapılı parlak beyaz kulübeyi gördü. İçeriden kadının neşeyle şarkı söylediğini duyduğunda kalbi neşeyle doldu. Alexa. Bu karısının sesiydi.

O şarkı söylerken tüm anıları canlandı, Conven her zamanki 219/349

şarkılarını hatırladı, bu ses ona dünyadaki her şeyden daha fazla keyif veriyordu.

Conven'ın kalbi daha hızlı atmaya başladı, yüzünü görmek, onu sıkıca sarmak ve tüm olanları anlatmak için aceleyle kulübeye yaklaştı. Belki de sadece bir ihtimal, hayatına yeniden başlayabilirdi.

Conven kapıyı iyice iterek aceleyle içeri girdi, adımını attı; onu şaşırtacağı için kalbi hızla çarpıyordu, şimdiden yüzünde belirecek şaşkınlığı görür gibi oluyordu. Kapıyı çalmadan içeri girdiğinde onu pencerenin orada sırtı ona dönük halde her zaman yaptığı gibi bulaşık yıkar ve kendi kendine şarkısını söyler halde bulacağını düşünüyordu.

Fakat Conven gördüğü manzara karşısında kalakaldı, gördüklerine anlam veremiyordu. Alexa oradaydı. Şarkı söylüyor, gülümsüyordu. Her zamankinden mutluydu.

Fakat bulaşıkları yıkamıyordu. Bunun yerine bir başkasının gözlerine, bir adamın gözlerinin içine bakıyordu.

Alexa gülümseyerek öne eğilmiş, bir adamı öpüyor ve adam da ona karşılık veriyordu.

Conven yerine mıhlanmış, hissiz bir biçimde durdu, yerin dibine girip orada ölmek istiyordu.

Bu nasıl olurdu? Alexa? Karısı? Bir başka adamla?

Birden, Alexa döndü ve dehşete düşmüş bir ifadeyle Conven'a bakıp çığlık attı. Yanındaki adam da sıçradı ikisi de afallamıştı.

Conven sadece orada durup ifadesiz bir şekilde onlara baktı. 220 / 349

Ne diyeceğini bilemiyordu. Altındaki yer sanki ayal altından kayıp gidiyordu.

“Kimsin sen?” diye bağırdı adam Conven’a.

Öfkesini kontrol etmeye çalışan Conven “Sen kimsi bağırdı.

“Ben Alexa’nm kocasıyım. Evimize girmeye nasıl ce edersin!”

Conven, adamın ağzından çıkan bu sözlerle kalbini] döndüğünü hissetti.

Afallayarak, “Kocası mı?” dedi. “Neden bahsediyor* onun kocasıyım!”

Adam dönüp bir ona bir Alexa’ya baktı, şaşkınlık g<

Alexa hemen üstünü başını bir şalla örttü, gözyaşL boğulmuştu; Conven’a dehşete düşmüş bir ifadeyi* bakıyordu.

“Conven,” dedi, “burada ne arıyorsun? Öldün sanij

Conven duyduğu kelimeler karşısında şok olmuş b konuşamadan duruyordu.

“Bana öldüğünü söylediler!” diye ekledi, yalvarır t<

Conven kafasını salladı.

Alexa durmadan ağlamaya devam etti.

“Seni bekledim!” diye bağırıyordu, ağlamaları araş uzun ay vakitleri bekledim! Hiç dönmedin. Bana öle söylediler, Conven!”

Gözyaşlarıyla ona yaklaşmak için odayı geçti.

“Anlamak zorundasın. Bana öldüğünü söylediler! E biriyle evlendim.”

Conven’ın gözleri yaşlarla doldu.

“Anlamak zorundasın!” diye yalvardı, ağlayıp, ellеı atılarak. “Bilmiyordum! Üzgünüm. Çok üzgünüm!”

Conven sanki bir yılan tarafından sokulmuş gibi eli

“Demek hepsi bu?” diye sordu, sesi kırgındı. “Evlili artık bir anlamı yok mu? Zamanında gelmediğim iç başkasıyla mı evlendin?”

Alexa yeni bir ağlama krizine tutuldu, yüzü kıpkırn

“Hiç bilmiyordum!” diye bağırdı. “Bana inanmak zorundasın!”

“İşte buradayım,” dedi Conven. “Hayattayım. Eve (Senin için geldim. Neticede senin koçanım. Burası c evimdi.”

Alexa gözlerini kapayıp kafasını tekrar tekrar salla< acı vericiydi. Artık yeni bir hayatım var. Çok üzgün artık geri dönemem. Yeni bir hayatım var. Her şeyi

geç.”

Conven çaresizlik içinde başını önüne eğdi, Alexa o koluyla ona sarıldı. Dünyanın adaletsizliğine, çaresi dahasım çektiğine hayret ediyordu. Daha yeterince çekmemiş miydi?

Her şeyden çok kendini aptal gibi hissetti, öyle utaı olan aşkının hala canlı olduğuna, her zamankinden güçlü olduğuna inandırmıştı kendini. Yolculukları değiştirmeyeceğini var saymıştı.

Şimdi nihayet kimse kalmamıştı. Kardeşi, karısı, hi

Tek kelime daha etmeden Conven döndü ve kulübe

“Conven!” diye bağırdı Alexa ardından.

Fakat çoktan kapıyı arkasından çarparak çıkmıştı; i onun dünyasına ve onunla ilgili her şeye kapılarını kapatmıştı.

*

Conven sersemlemiş halde köyünde yürüdü, etraflı biteni ne görüyor ne hissediyordu. İnsanlar ona çar sanki yaşayan bir ölü gibi fark etmeden onlara çarj nasıl olurdu? Nasıl olur da bu dünyada sevdiği her î bu şekilde alınabilirdi?

art arda içti. Orada gözlerini kapayarak oturdu, kaf sallayarak her şeyi zihninden atmaya çalıştı.

Bu olamazdı. Sadece kısa ay vakitleri öncesinde Cor şeye sahipti. Çifte düğünle, kardeşiyle beraber mut dünya evine girmişlerdi. Lejyon'da yine kardeşiyle yer edinmişlerdi. Thorgrin Kader Kılıcı'm geri alac İmparatorluk'a karşı görevlerini zaferle tamamlaya başarıyla geri dönme planlarını gerçekleştirecekle] olacak, eve döndüklerinde ise kıskanılan bir hayat süreceklerdi.

Her şey nasıl bu kadar ters gitmişti? Conven hiç bıı hazmedemiyordu.

Bir bira daha içerken, hepsine son vermenin iyi ola< düşündü. Neticede ona göre hayatta onun için baş! kalmamıştı.

Aniden yanında ona sırtı dönük oturan koca, uzun adam ona çarpınca Conven neredeyse sandalyeden Adam ona dönünce yeniden dengesini sağladı.

"Oturduğun yere dikkat et, sıska çocuk," dedi.

İçi öfkeyle kaynarken bu sarhoş haliyle adama dik <

"Bana öyle bakma," dedi adam yapmacık gülümser "Yüzündeki o ifadeyi benim silmemi istemiyorsan t

Conven öfkesinden kudurarak ne yapması gerektiği tartarken adam aniden sandalyesinden indi, etrafır

Yediği darbenin sesi oda boyunca duyuldu ve bar bi sessizleşti, herkes döndü.

Şişkonun arkadaşları olduğu belli olan çok sayıda c dövüş izleme umuduyla etraflarına toplandı.

İşte o zaman olan oldu. Conven'ın içinde bir şeyler geçti. Çok fazla üstüne gelinmişti, çaresizlik sınırın yaklaşmıştı ve kendini artık daha fazla tutamayaca

Conven barın köşesine gitti ve bir hayvan gibi adan atılarak tahta sandalyesini kapıp yukarı kaldırdıkta adamın yüzüne indirdi.

Adam bağırdı, kanlı yüzüne elini götürüp kaparken ama Conven beklemedi. Öne zıpladı ve şişkonun gc yumruğunu indirerek adamın yere çökmesini sağla sonra uzandı ve adamın yüzüne diziyle vurdu.

Adamın burnunun kırılma sesi duyulduktan sonra, ağacın düşüşü gibi yere düştü.

Tıpkı adam gibi şişko olan arkadaşlarından her bir susamış halde Conven'a doğru atıldı.

Daha fazla zarar vermeye can atan Conven bekleme dursun onlardan önce üstlerine atıldı.

Birinci adam Conven'ın üstüne sopayla saldırdı, Coı ellerinden alarak kollarını arkasına aldı ve sopayı k geçirmek için kullandı.

Bunların arkadaşları oldukları açıkça belli olan dal: adam Conven'ı kuşatarak ona saldırdılar.

Conven kendinden geçmiş gibi dövüşüyor, tekme s yumruk ve dirsek atıyor, adamları sopalıyor, sırayk adamın işini görerek oda boyunca ilerliyordu. Bir a ve kafasının üstüne kaldırarak havaya attı; adam oc uçarak bar masasını ikiye böldü. Bir başkasına kafa çenesine dirsek attı ve sonrakini de omzunun üzeri fırlattı.

Conven tek kişilik bir makine gibi dövüşüyor, hiç umursamadan kendini sakınmadan ölüme atılıyord endişelenecek hiç bir şeyi kalmamıştı, yaşaması iç: nedeni yoktu. Onunla beraber götüreceği kadar ada yerde memnuniyetle ölüme giderdi.

Conven bir Lejyon üyesi olarak yeteneklerini göstеı sarhoş haliyle bile buradaki en iyi adamdan daha i) dövüşüyordu; her şey sona ermeden önce Conven neredeyse tüm adamları yere sermişti nefesi tüker arkasından metalik bir ses, bir zincir sesi geldi.

Conven omzunun üstünden geriye baktı ama artık < çok sayıda kanun adamı arkasından üstüne atlayıp, kaldırarak kafasına indiriyorlardı. Tüm olasılıklara adamları da tekmeleyip mücadele ederek kavgasını

Fakat zaten çoktan tükenmişti ve çok sayıda adam Sırasıyla hepsi darbelerini üstüne indiriyordu ve ki sonra Conven tam arkasından, el ve ayak bileklerin zincirlendiğini hissetti.

gözleri kapanmaya başladı, dünyası karardı ve yumuşak bir yumruğun sesini duydu. Şiş gözleri kapanmadan önce düşündüğü tek şey kardeşinin de burada onunla birlikte dövüşmesini istediği oldu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Matus rahatsız olmuş bir halde iki kardeşiyle yüzleşmek üzere babasının eski kalesine giderken sinirinden çenesini sıkıyordu. Eskiden babasının varlığının elle tutulur gibi hissedildiği, Yukarı Adalar'ın toplanma yeri olan ama babasının hapsinden bu yana Matus'un iki erkek kardeşi Karus ve Falus tarafından artık sadece bir toplanma salonu, isyan ve kargaşa çıkarılan bir yer olarak kullanılan bu yerin koridorlarında yürüdü.

Matus dünyayı kardeşlerinin gördüğü şekilde algılamıyordu. Hiç böyle olmamıştı. Mayası her yönden; hatta uzun, zayıf, aynı gürlükteki parlak siyah gözleri ve düz saçlarıyla fiziksel yönden bile babasının neredeyse kopyası olan Karus ve Falus'unkinden çok farklıydı. Matus ise kısa boyunu, kahverengi gözlerini ve kıvırcık saçlarını vefat eden annesinden almıştı. En küçükleri olarak onlardan hep ayrı düşmüştü, babasının hapsinden sonra ise, onlardan hiç bu kadar uzak hissetmemişti.

Matus babasının eylemlerini, Gwendolyn'e iki yüzünü takınarak ettiği ihaneti hiç tasvip etmiyordu. Babasının biriyle bir ihtilafı varsa bunu açık bir şekilde halletmesi ve eğer anlaşamıyorsa kozlarını kurnazca ve sinsi yollardan değil de savaş alanında açıkça paylaşması gerektiğini düşünüyordu. Her ne olursa olsun babasının onur prensiplerini çiğnemesi yanlıştı. Ailesinin gözünde ise sonuç için yapılan her şey münasipti. Matus ise buna asla katılmıyordu. Onur kutsaldı.

Matus'a göre babası hapsi hak ediyordu ki bu Gwendolyn'in gösterdiği bir cömertlikti.

Fakat kardeşleri ancak bu kadar farklı hissedebiliri odaya girerken uzun, ahşap masanın etrafında onu outran çok sayıda askerle kaşlarını çatarak tartışar düşmanca bakışlarıyla karşılandı. Her zamanki gib peşindeydi. Matus, Falus'un nerede olduğunu mera bir işin peşinde olamaz diye tahmin yürüttü.

"Neden Srog'u zehirlemeye çalıştın?" diye hemen Matus.

"O aptala neden bu kadar sadıksın?" diye cevap vei Matus yüzünü ekşitti.

"Kraliçe'nin vekili o."

"Bizim Kraliçemiz değil," diye karşılık verdi. "Mut kaybetmişsin. Sadakatimizin

kime olduğunu bile bi Senin görevin kardeşlerimizi, babamızı korumak.”

“Babamız artık hükümdar değil,” dedi Matus. “İçir bulunduğumuz zamanlarla yüzleşme vaktiniz geldi Hükümdar artık Srog ve o Gwendolyn’e hesap veri} Babamız hapiste ve hiç bir zaman yönetime geri ge.

“Elbette gelecek,” dedi Karus kararlı bir biçimde di volta atmak için yürüğü sırada şömineye bir odun < kadar öfkeyle atmıştı ki köpeklerden biri bu atışta] kurtularak zıpladı ve kıvılcımlar taştan zemine sıçı yoldan çekildi.

Matus afallayarak ona baktı. Kardeşleri asla durma;

“Tam olarak ne planlıyorsunuz?” diye sordu Matuî

Karus döndü ve odadaki adamlara; babasına sadık, 1 askerlere bilir gözlerle baktı. Karus sanki bir sırrı açıklamaktan çekinir gibi tereddüt ederek bunu Ma bilmesi gerekip gerekmediğini tarttı.

Şifreli konuşarak, “Planlarım var,” dedi.

“Ne tür planlar?” diye ısrar Matus. “Her hangi bir i kışkırtırsan aptallık edersin. Gwendolyn’in ordusu, MacGil’ler bizden çok daha güçlüler. Daha dersini a mı?” “Sen bizimle misin yoksa bize karşı mısın?” diyere yumruğunu sertçe masaya vurup, öne gelerek ona r okudu. “Bunu bilmem lazım.”

“Eğer tahta meydan okumayı savunuyorsanız, size dedi Matus gururla.

Karus öne gelerek Matus’un yüzüne sert bir tokat a

Matus afallayarak ona baktı.

“Babamıza ihanet ediyorsun,” dedi Karus. “Kraliçe yabancıları, ailemize üstün tutuyorsun. Davamızı geliştirmeye, bizi yavaşça Halka’nın hükümdarları getirmeye, bizlere daha iyi bir gelecek sağlamaya Çc elinden gelse babanın hayatının sonuna kadar hapi

Matus indirdiği tokat kadar bu kelimelerle de afalk

“Sen de babamıza sadık değilsin/’ diye cevap verdi çelik gibi ve karanlıktı. “Öyleymiş gibi davranma. S sadıksın. İhanete. Vefasızlığa. Midemi

bulandırıyor; ne olursa olsun ben onurun peşindeyim. Bu beni bc yaparsa, o zaman öyleyim.”

Karus alayla gülümsedi.

“Genç ve tecrübesizsin. Hep öyleydin. Sen ve kahramanlıkların ve onurun. Senin içine ne girdi b< birimizden daha iyi değilsin.”

Karus parmağını tehditkâr şekilde savurdu.

“Bir daha işlerimize burnunu sokarsan içeceklerin etmesi gereken tek kişi Srog olmayacak.”

Asillerin çoğu karanlık bakışlarla durup Karus’a de: verdiler.

Hepsinden midesi bulanan Matus, ihanete uğradığı] ailesi, kendi insanları tarafından dışlandığını hissel dönüp odadan çıkmak için yürümeye başladı.

Fakat çok sayıda asker birden kapıya atılıp önünü k

“Seninle işim henüz bitmedi kardeşim,” diye sesle

Matus, içerlemiş halde yumruklarını sıkıp yavaşça

Karus gülümsedi.

“Hazır olduğumda açacağım. Fakat gitmeden önce istediğim bir şey var.”

Karus adım attı, gülümsemesi yüzüne yayıldı ve Ma bakışta uğursuz bir şeyler olduğuna dair daha yoğı kapıldı. Konu her ne ise haberler kötü çok kötü ola<

Stara, dönen taştan merdivenden yukarı çıkarak, a: haber getiren kartallar var mı diye göğü izleme he\ hemen kalenin terasına ilerledi. Reece’e ne olduğur haberleri verip vermediğini ve onun için ne zaman geleceğini öğrenmeyi umutsuzca istiyordu.

Stara merdivenleri üçer üçer çıkarken yarı yolda, k odalarından birinden boğuk bir bağırışma sesinin £ duyunca durdu.

Merdivenden dönerek ne olduğunu görmek için ac<

Stara çok sayıda askeri geçip kardeşinin odasına ka ilerledi. Kapıda yolu engelleyen iki muhafız duruyc

“Leydim, kardeşleriniz ateşli bir tartışmanın orta: Girmenizi tavsiye edemeyeceğim.”

Stara kapının arkasından gelen bağırtıları duruyor< olduğunu merak ediyordu.

Asker yana çekilip kapıyı açınca, Stara bağırışlarla < girdi.

Matus ve Karus’un kızgın bir şekilde, yüz yüze, pes tartıştıklarını görünce şaşırdı. Tartışmaya o kadar dalmışlardı ki dönüp onun geldiğini fark etmediler

Matus kıpkırmızı bir suratla, “Bu yapabileceğin en; şeydi!” dedi.

Diğer taraftan Karus, kendini beğenmiş bir edayla t olmuş görünüyordu.

“Neden bahsettiğinden haberin yok. Bunlar babam emirleriydi. Her şey değişim hakkında. Evlilikleri i< önlerinde engel kalmadı.”

Matus kafasını salladı.

“Buna ihanet denir,” dedi. “Ülkemiz şimdi kendini için hazırlamak zorunda kalacak.”

Karus güldü.

“Burada neler oluyor?” diye sonunda müdahale eti karışmıştı, “evlilik” lafını duyar duymaz içinde kö oluştu, bunun kendiyle bir ilgisi olduğunu hissetti.

İkisi dönüp ona bakınca orada dikildiğini görüp şas sustular. Nefes nefese kalmış, kıpkırmızı suratlarla duruyorlardı.

bir kartalla geldi bu.’

Stara, mektubu eline aldı, çabucak açıp gözleriyle t; korkunç bir facianın eşiğinde olduğunu hissetti. Ke okurken satırlar bulanıklaştı ve başının döndüğüm

“Selese ölmüş mü?” diye yüksek sesle sordu, mektı okurken ağzından çıkan kelimelere inanamıyordu. eliyle mi hayatına son vermiş... kraliyet merasimi r

“Tam olarak umduğun şey bu öyle değil mi?” diye Karus tatmin olmuş bir gülümsemeyle. Rakibini yo] çektik. Artık Reece seninle evlenmek için yemin ed<

Stara’nın elleri titremeye başladı, tüm vücudu buz elindeki mektubu olanlara inanamayarak yere düşi Karus’a baktı.

“Doğru,” dedi. “Falus onu ana karada ziyaret etti v senin birbirinize yazdığınız kurlaşmaların belgesin İşini o kadar iyi yapmış ki, Reece daha ona ulaşarm hayatına son vermiş.”

Stara tüm dünyanın sarsıldığını hissetti. Duyduklar inanamıyordu. Reece’i seviyordu. Fakat rakibinin ö] özellikle de onun yüzünden ölmesini asla istemezdi

Daha da kötüsü tüm bunların manasını düşününce, sadece Reece’le olan ilişkilerine zarar vereceğini fa Kraliyet merasimi. Reece suçluluk duygusuyla boğu olmalıydı... tüm krallık onu suçlayacaktı. Stara’yı suçlayacaklardı. Bu onları ayıracaktı.

olacaktı.

“Seni AHMAK!” diye çığlık attı, Karus’un yüzüne p; fırlatıp. “Her şeyi mahvettin!”

Karus ne olduğu anlamadan ona baktı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bizim çevirdiğimiz entrika yüzünden, sevgili karı hayatına kendi eliyle son vermesinden sonra Reece gerçekten evleneceğini mi düşünüyorsun? Sen art] içimdeki aşkımı Halka’ya düşman ilan ettin. Evlenr ihtimalimizi sonsuza kadar yok ettin!”

“Neden bahsediyorsun?” dedi Karus. “Mutlu olmar İstediğin bu değil miydi? Babamız bunun olmasını i Bunun evliliğinizi garantileyeceğini söyledi.”

“Babamız bir aptal,” diye bağırdı. “Uzağı düşünem aptal! Kalp işleriyle ilgili hiç bir şey bildiği yok. Hei mahvetti. O bir ahmak. Bu nedenle de bugün şu an yerde.”

“Babamız hakkında böyle konuşma,” diye uyardı K

“Stara haklı,” dedi Matus. “Sadece Reece’i değil, Hc tüm ana karasını karşınıza aldınız. Birleşmeleriyle umutlar artık yerle bir oldu.”

Stara bunun doğuracağı sonuçları düşününce tüm < sanki üstüne çöküyordu. Reece’le sahip oldukları h<

Daha da kötüsü Stara, bu zavallı kadının kanı eline için suçluluk duyuyordu.

Stara, kapkaranlık bir bakışla gözlerini Karus’a diki

“Senden NEFRET EDİYORUM!” diye bağırdı.

Öne atılıp ellerini kaldırarak yüzüne ellerini geçiri]: tırnakladı. Hazırlıksız yakalanan Karus ellerini yüzı kaldırdı ama çok geçti. Stara onu fırlatarak masamı gönderdi ve şiddetle bir sandalyenin üstüne çöktü.

Stara ardından dönüp kapıya koştu, açtı ve arkasın çarparak kapattı, kalenin koridorlarında hiç durma dünyada önem verdiği tek şeyin elinden sonsuza k< alındığını bilerek ağladı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Thor, Lejyon'un eğitim arazisinin ortasında durarak çayla askerlerin hızlıca yanlarından geçişlerini, atlarını dörtnal sürüp, mızraklarını havada tutarak küçük bir kasnağın merkezini delmeye çalışmalarını izledi. Thor, yeni ve parıldayan Gümüş zırhı, belindeki yeni hançeriyle orada dururken Gümüş'e kabul törenini tekrar tekrar zihnindeı geçiriyordu. Tüm bu adamlar tarafından kabul görmüştü. Gerçek üstü bir durumdu. Hep umut ettiği, bir adamın tüı hayatı boyunca hayal etmeye bile cesaret edemeyeceği en büyük onurdu bu. Şimdi giydiği bu zırhla kendini bambas bir adam gibi hissediyordu. Aşağı bakınca öğleden sonra güneşlerinin altında parıldadığını ve yenilmez hissettiğin fark etti.

Dörtnala giden atların sesini duyunca çok sayıdaki çaylak Lejyon askerinin onu geçerek, kararla kasnağa doğru ilerlediklerini ama ıskaladıklarını gördü. Birbiri ardında \ ıskalarken Thor kafasını salladı ve bazı çocukların üzülün durumları karşısında endişelendi.

Bazıları mızraklarıyla daha büyük kasnağı delerek ucundc metal halkaları toplamayı başardılar fakat sonrasındaki d küçük kasnağa devam edince ıskaladılar. Sadece bir asker. Ario, İmparatorluksan küçük bir çocuk, kasnakları birbiri ardına mızrağıyla delmeyi başardı. Geniş daire içindeki ti turu bitirdiğini, küçük metal halkalarla dolu olan mızrağı zaferle havaya kaldırışını görünce Thor şaşırdı.

Hepsi atlarından indiler, nefes nefese kalan diğer çocukla kıskançlıkla ona baktılar.

Thor hat üstünde bir aşağı bir yukarı yürüyerek hepsini

00-7 / o/in

inceledi. Günlerin denemelerinden sonra çaylakları bazılarının belirli antrenmanlarda ilerlediklerini fa diğerlerinde başarısız olduklarını görmeye başlam: Karışık bir mahsûldü. Bir çoğunda ışık görüyordu 2 bazılarının bu işte başarısız olacakları gün gibi ort;

Thor her hangi birini gönderme konusunda kendin hissediyordu ama kaçınılmazı ertelemenin bir anla:

“Sen, sen ve sen,” dedi Thor üç çaylağa işaret verei “Üzgünüm. Artık gitmeniz en iyisi olacak.”

Morali bozulan üç çaylak öne çıkıp kapıya yürüme^ başlayınca gergin bir sessizlik havayı doldurdu. Bir Thor’a döndü.

“Thorgrin, efendim, anlayamıyorum,” dedi. “Halkc çemberden aldım. Çocukların bir çoğu bunu başara Neden eve göndermek için beni seçtiniz?”

Thor kafasını salladı.

“Anlamıyorsun,” diye cevap verdi. “Bu antrenman almanla ilgili değil, seni bu antrenmandan sonra gc sadece bir tesadüf oldu.”

Çocuk şaşırarak ona baktı.

“O zaman neyle ilgili?” diye sordu.

“Mızrağın,” dedi Thor. “Senin mi?

Thor ona mesafeli, sakin baktı, makul bir cevap bekliyordu. Farklı bir karşılık.

Nihayet, çocuk Thor’un bildiğini fark etti ve başını utanarak yere eğdi.

“Çocuklardan birinin elinden kaptım,” diye kabul etti.

Thor tatmin olmuş bir şekilde kafasını salladı.

“Lejyon’un bir üyesi olmak yetenekli bir savaşçı olmakla ilgili değildir,” diye açıkladı Thor. “Bu, kardeşlerinizi kollamanızla ilgilidir. Bir savaş sırasında sizi güçlü kılan birbiriniz olacaksınız. En iyi savaşçı önce kardeşini düşünendir. Sadece başkalarını düşünerek kendinizi kurtarırsınız. Kahramanlık budur. Bizler burada bu özelliği ararız. Ben sadece en iyi savaşçıları istemiyorum, ben kardeşliği en iyi anlayan grubunun peşindeyim”.

Çocuk nihayet kafası öne eğik, farkında olarak yürüdü.

Thor diğerlerine döndü. Hepsi ona korku ve saygıyla karışık bir ifadeyle bakıyordu.

Thor tüm silahları inceleyip çocukları henüz denemedikleri bir şeyle sınamak

istediği için antrenman alanını inceledi. Yaptırdığı antrenman ve denemelerle çocukları sırayla ayıklıyordu.

“Ağır kılıçlar!” diye emretti.

Hepsi birden, diğerlerinden iki kat uzun ve kalın olan, ağırlığından dolayı tek değil, iki elleriyle tutmak zorunda oldukları kılıçların oluşturduğu diziye doğru koştular. Thor,

“Ağırlar,” diye bağırdı Thor, çocukların kılıçları inleyerek ve var güçleriyle kaldırmaya çalıştıklarını izlerken. “Bu şekilde tasarlandılar. Bunlar eğitim kılıçları, bir savaşta tutacağınızdan her şeyden daha ağırlar. Şimdi, her birinizin ikinci bir kılıcı tutup bu iki kılıcı birlikte kaldırmanızı istiyorum.”

Hepsi dönüp, Thor’a çıldırmış gibi baktılar.

“Efendim, iki kılıç mı?” diye sordu çocuklardan biri. “Çok ağır olur.”

Thor hepsi emrini yerine getirene kadar ona tereddütsüz baktı, hepsi iki ağır kılıcı tutup kaldırmaya uğraşıyordu.

“Tuttuğunuz iki kılıç bundan sonra tutabileceğiniz en ağır kılıç olacak. Bunlar sizi güçlü yapacak kılıçlar. Her biriniz yanınızdaki adama dönecek ve orada duran ipleri alarak iki kılıcı birbirine bağlayıp tek hale getireceksiniz.”

Çocuklar harekete geçip, birbirlerinin kılıçlarını bağlamaya çalıştılar. Bağlama işini bitirince her çocuk başka tüm kılıçlardan daha ağır olan birbirine bağlı iki kılıcı tutup elleriyle havaya kaldırmaya çalıştı.

Thor tatmin olmuş halde başını salladı.

“Hepiniz kılıçlarınızı havaya kaldırın ve önünüzde tutun.”

Thor, kılıçları kaldırırken, kolları titreyen ve önlerinde sabit tutmaya çalışan her bir çocuğu izledi. Rüzgarda dengelerini kaybediyorlardı, bazı çocukları homurdanarak yere bile düşürdüler. Sadece bir avuç çocuk tutmayı başarıyordu. Thor

not aldı.

“Fakat efendim bunlar çok ağır!” dedi çocuklardaı terleyip, titrerken. “Kimse bir kılıcı bu şekilde tuta yere çakıldı. “Bunun ne anlamı var?”

Thor dönüp ona yürüdü ve ona yukarıdan gözlerini

“Anlamı tam olarak bu,” dedi Thor. “Savaşta, rakij sahip olduğu silahlardan iki kat daha ağır olanların tutabilmelisiniz. Onlardan daha hızlı ve daha güçlü olmalısınız. Bugüne kadar tuttuğunuz tüm kılıçlard ağır olanlarını kaldırabilmelisiniz. Ancak o zaman i yenersiniz. Hayatta kalma ve ölümü birbirinden siz ayıracak olan şey hızdır, hatta bir saniyedir.”

Thor dönüp çocukların sıralandığı hattı inceledi, in kılıçları tutma mücadelesi veren sadece bir düzine < gördü. Kalan çocuklar en büyükleri, en uzunları, en omuzluları yani diğerlerinden daha güçlü olanlardı

Biri dışında: Merek. Hırsız. Diğerleri kadar iri değil hepsinden daha güçlü olduğunu kanıtlıyordu. Kılıcı katı irilikte olan çocuklara göre daha sabit, daha yü tutuyordu. Thor bundan etkilenmişti.

“Güzel!” diye bağırdı Thor.

Kalan çocuklar rahatlayarak kılıçları bıraktılar, hep nefes nefeseydi.

“Biz diğerlerinden daha uzun süre dayandık,” dedi

Thor kafasını sallayıp gülümsedi.

“Bu sadece birbiriyle dövüşebileceksiniz anlamına geliyor. Hepiniz etraflarında bir daire oluşturun!”

Diğerleri etraflarını sararken bir düzine çocuk hayretle Thor’a baktı.

“Şimdi birbirinizle dövüşeceksiniz,” dedi Thor, “çift kılıçları kullanarak! Çift olun, neler yapabileceğinizi görelim!”

Çocuklar koşuşturarak birbirleriyle çift oldular. Kılıçları o kadar ağırdı ki zar zor kaldırıyorlardı, kafalarına doğru dikerken da bazıları arkaya tökezliyor diğerleri de o kadar yavaş ve sakar bir halde savuruyorlardı ki darbelerini rakiplerinin yakınına bile indiremiyorlardı.

Ancak karşı rakipler de eşit derecede yavaştı ve darbeleri engelleyip atağa geçmek için kılıçları zar zor kanırabiliyorlardı.

Thor saldırıya geçmeye çalışan çocukların arasında dolanıyor, tiksinerek kafasını sallıyordu.

“Çok yavaşsınız,” diye seslendi. “Aranızda yürüyebiliyorum!”

Çocuklardan biri kılıcını havaya kaldırınca Thor geri çekilip ayağıyla göğsünü itti ve çocuğun geriye düşmesini sağladı. Bir başka çocuk kılıcını kaldırdığında omzuyla çarparak onu yere düşürdü.

Thor sırasıyla hepsini popolarının üstüne oturtuyor, her biri ağır kılıçlarını düşürüyordu. Kısa zamanda nefes nefese kalmış, bitkin bir halde hepsi yere çöktü.

“Siz daha iyisini yapabilir misiniz?” diye sordu çaylak askerlerden biri, orada kırmızı suratıyla otururken Thor’a bağırarak.

Tüm çocuklar Thor’a yapılan bu saygısızlık karşısında şaşırdılar. Bu, kuzeybatı eyaletlerinden Thor’un pek hazzetmediği şişman, çopur yüzlü bir çocuktu. Onu cüssesi nedeniyle tutmaya devam etmişti ama saygısızlığına şaşırmadı.

“Öğrenelim o zaman,” dedi Thor “Tekli kılıcı al ve bana çiftli olanı ver.”

Çocuk bu fikirden çok hoşlandı ve hafif olan tekli kılıcı alarak gelecek zaferden emin halde suratındaki küstah gülümsemeyle Thor’a baktı.

Thor çiftli kılıcı kolayca kaldırdı, sonra iki eli arasında bir sağ eline bir sol eline alarak kılıcın yerini değiştirdi; tek eliyle bu rahatlıkta tuttuğu kılıçla çocuklar şaşkına döndü.

“Üçüncü bir kılıç!” diye bağırdı Thor.

Çocuklar afallayarak baktılar ve içlerinden biri koşarak üçüncüsünü alıp Thor’un çiftlisine iplerle bağladı.

Thor üç kılıcı iki eliyle tutarken, verdiği çabadan dolayı kırmızı suratıyla kaldırınca çocukların ağzı açık kaldı.

Thor’un karşısındaki çocuk baktı, artık kendinden pek emin görünmüyordu ve kesinlikle korkmuştu.

Thor beklemedi, üçlü kılıcını havada yükseğe kaldırarak çocuğa hızla saldırdı, o denli hızlıydı ki çocuk tek kılıcı daha havaya kaldırırken ortadan ikiye böldü ve çıkan ses havayı

Sonra kılıcı alıp toprağa saplayarak onu bir direk olarak kullandı ve kabzasını tutup üstünden kendini ileri ittiren çocuğu göğsünden tekmeledi, çocuğun havaya uçarak yer üstü oturmasını sağladı.

Çocuk, kafasını yukarı kaldırıp şaşkınlıkla Thor’un gözler buluştu.

“Artık sen de evine gidebilirsin,” dedi Thorgrin. “Üstlerıı saygılı konuşmayı öğrenirsen geri gelebilirsin.”

Çocuk dönüp sürüdü ve Lejyon antrenman sahasından uzaklaşmak için hemen koşmaya başladı. Diğer tüm çayk Thor’a hayranlıkla bakıyorlardı.

“Sadece üç kılıç demek?” diye seslendi neşeli bir ses.

Thor dönüp de tanıdığı sesin kime ait olduğunu görünce sevindi, en yakın arkadaşları, Lejyon kardeşleri Elden ve O’Connor’ın yaklaştığını görünce heyecanlandı.

Elden hemen çiftli kılıçlara yürüyüp bir tanesini alarak kafasının üstünde, yüksekte tek eliyle tuttu.

“Hatırladığım standart Lejyon antrenmanı ilerlemek yeri geriye gidiyor anlaşılan,” dedi yüzünde bir gülümsemeyi*

Öne atılıp kılıcı yukarı kaldırdı ve bir savaş narası atarak antrenman alanında sallanan bir kütüğü böldü. Korkunç t ayrılma sesiyle kütük tam ikiye bölündü.

Çocuklar Elden’a hayranlıkla baktılar.

Elden kılıçları bırakıp tıpkı O’Connor’ın yaptığı gibi Thor’un yanına geldi ve ona sarıldı. Thor eski Lejyon üyelerini yeniden , gördüğü için mutluluktan uçuyordu. Her gün devam eden bu eğitimler aklına hep onları getiriyordu.

“Görünüşe göre burada acınası bir grup çaylakla baş başasın,” dedi, tüm çocukların duyacağı kadar yüksek sesle. “İçlerinden kütük kesecek var mı merak ettim.”

“Belki bir kaçı,” diye cevapladı Thor da aynı şekilde sesini çocuklara duyurarak.

“Bugünün antrenmanında sırada ne var?” diye sordu O’Connor gülümseyerek.

“İyi ki bu soruyu sordunsıra yaylarda.”

Thor’un aklına bir fikir geldi dönüp grubu karşısına aldı.

“Aranızda arkadaşım O’Connor’dan daha iyi ok atabileceğini düşünen biri var mı? Bunu yapan her kim olursa, ona Lejyon’da hemen bir yer verilecek.”

Hepsi O’ConnorT baştan ayağa süzdü, elbette ki narin çatısı, sahip olduğu oğlan çocuğu gülümsemesi, kızıl saçları ve çilleriyle dişlerine göre bir rakip olmadığına karar verdiler.

Hepsi öne atılarak arazinin kenarı boyunca sıralanmış yaylardan birini alıp yaklaşık otuz metre önlerindeki geniş saman yığınlarını hedef aldılar. Sadece bir kaçı hedefi vurdu, daha da azı orta daireyi sadece yaklaşık olarak vurdular ve sadece biri tam on ikiden vurdu. Bu, diğerlerinden iki katı uzun olan, sırık gibi, zayıf, dağınık kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmış bir çocuktu. Yapılan atışların açık ara en iyisini gerçekleştiren çocuk kendinden memnun bir halde

duruyordu. Thor not aldı.

O’Connor yüzüne yayılan kocaman gülümsemesiyle, sırtır aldığı yayı kaldırıp bir adım attı, parmağını yaladı ve rüz£ tuttu. Yukarıya, sanki inceler gibi göğe bakıp kafasını indi yayını kaldırdı ve üç oku hızlıca fırlattı.

Üç ok yüksek bir kavis çizerek havada süzüldü ve hedefin yanından geçtiler. Süzülmeye devam ederken yaklaşık eli metre uzaklıktaki en uzak hedefe son buldular. Hepsi on i vurmuştu.

Çocuklar ağızları açık halde baktılar fakat O’Connor henü bitirmemişti. Bir ok daha yerleştirerek hedef alıp atışını yaptı. Ok süzüldü ve çocuğun hedefi on ikiden vurduğu ol vurdu, öylesine isabetli bir atıştı ki, çocuğun oku tam ort< ikiye ayrıldı.

Çocuklar, O’Connor’ın yeteneklerine hayranlık duyarak oı durdular, Thor kocaman gülümsedi.

“O’Connor yıllar süren Lejyon eğitiminin bir ürünüdür,” bağırdı Thor. “Eğer kendinizde bu gücü görüyorsanız, yeterince çalışırsanız bizimle birlikte savaşırsınız. Sizder istediğimiz budur. Bu gece yatağınızda bunları düşünün sabah yeniden gelmek isteyip istemeyeceğinize karar veri Şimdi gidin!”

Çocuklar yavaşça dönüp antrenman alanından yürüyerek uzaklaşmaya başladı, meşakkatli günün ardından hiçbiri] eli kolu tutmuyordu.

Thor dönüp Elden ve O’Connor’a baktı. Onları görünce esi anıları canlandı, çok özlemişti.

Thor’un yeni zırhını baştan ayağa parlayan gözlerlı “Haline bir bak!” diye heyecanlandı Elden. “Gümüî üyesi!” “Zırhın o kadar parlak ki gözlerimi kapatmam gen ekledi O’Connor, gözlerini korurmuş gibi yaparak.

“Kimin aklına gelirdi,” dedi Elden, “bizden biri bir

“Bunu bir gün başaracağını biliyorduk,” dedi O’Cor

Omzunu samimi bir şekilde sıktılar sanki kendileri kabul edilmişçesine sevindiler ve Thor onaylarını a mutlu oldu.

“Teşekkür ederim kardeşlerim,” dedi gururla, “bu kadar kısa sürede geldiğiniz için de teşekkür ederir

“Ne zaman istersen,” dedi Elden.

“Memleket ziyaretim daha bekleyebilir,” dedi O’Cc

“Bunun için üzgünüm,” dedi Thor. “Fakat size bur; ihtiyacım var. Bunu bilen ilk kişiler olmanızı istedi Halka’dan ayrılıyorum.”

İkisi de açıkça şaşırmış halde ona baktılar.

“Annemi aramaya gitmeliyim,” dedi Thor. “Ruhbaı DiyarTna varacağım.”

Thor kafasını sallayarak omuzlarını tuttu.

“Bana katılmasını isteyebileceğim başka kimse ola: “fakat bu yolculuğa yalnız başıma çıkmalıyım. Myc beraber gideceğim. Annemi bulup geri dönmeliyim güçlü olarak döneceğim ve Halka’yı daha güçlü yap: yardım edeceğim.”

Thor çaylaklar giderken onları izledi.

“Bu arada,” diye ekledi, “Lejyon eğitimi devam etn kardeşlerimden başka bu konuda kime güvenebilir Ben yokken bir süreliğine yerimi almanıza ihtiyacıı çocukları adam yapabilir misiniz?”

Elden ve O’Connor’ın yüzlerine onur ve takdir ifade yerleşti.

“Biz sonuna kadar Lejyon kardeşleriyiz,” dedi Elde istediğin kutsal bir görev. Bunu sorman bile bizi onurlandırdı.”

“Döndüğünde bu çocukların yerine adamlar bulacc ekledi O’Connor. “Ondan sonra kimin kalması gerel karar verebilirsin.”

Thor inanılmaz rahatlamıştı, tam bir cevap vermek Merek aniden bir kaç adım ötelerinde belirdi, endh onunla mutlaka konuşması gerekli gibi duruyordu.

“Böldüğüm için üzgünüm efendim,” dedi Merek. “

Merek dönüp Elden ve O’Connor’a baktı, onların ön konuşmak konusunda pek emin değil gibiydi.

“Bana gelen her haberi kardeşlerim de duyabilir,” güvence verdi Thor.

Merek kafasını sallayıp anlatmaya başladı: “Hırsızlı günlerimizden kalan o cehennemde hala debelenei arkadaşlarımdan biri gelip geçen herkesi tanır. Bar kardeşlerinizden birinin kraliyet zindanına atıldığı Conven.”

Thor, Elden ve O’Connor şok içinde birbirlerine bal “Conven?” diye sordu Thor. “Emin misin?”

Merek kafasını salladı.

“Teşekkür ederim,” dedi Thor. “Görevini layıkıyla getirdin. Bunu asla unutmayacağım.”

Merek kafasını sallayıp gitti.

“Derhal ona gidip neler olduğunu anlamalıyım. Sei bırakılmalı.”

“Seninle birlikte gelelim,” dedi Elden ve O’Connor. de Lejyon kardeşimiz.”

Thor kafasını salladı, üçü dönüp hemen atlarına ati kraliyet zindanına doğru aceleyle yola çıktılar. Tho

Thor kraliyet zindanının ana kapılarına doğru, Elde O’Connor’la beraber yürüdü, çok sayıda muhafız ka onları görünce şaşırıp selama durdular. Selam veri ardına kadar açınca hepsi içeri girdi.

Üçü birden taştan merdivenlerden aşağıya, tavanır olan koridora aceleyle indiklerinde botları ve zırhk çıkan sesler duvarlarda yankılanıyordu. Thor, Conv yerde son bulmasına neyin sebep olduğunu çok mei ediyordu. Her ne ise iyi bir şey olmadığını biliyordı yaptığı gibi kardeşinin geleceğinden endişe ediyorı örtüsü bazılarının üstünden diğerleri gibi kolaylıklı kalkmıyordu.

Zindanın dar ve cereyanlı koridorunda ilerlerlerkei yandaki mahpuslar teneke kupalarıyla parmaklıkla ses yapıyorlardı. Onları geçtiler ve bir hücreden di| muhafızlar onları koridorun en sonunda bulunan n daha geniş olan hücreye yönlendirene kadar ilerler

Muhafız iskelet anahtarı kaldırıp kapının kilidini a< hücre koridorunda metalin sesi yankılandı.

Kapı ardına kadar açılınca Thor ıssız hücrenin içine bir köşede yığılmış duran, titrek meşale ışığı altım seçilen Lejyon kardeşini gördü. Conven iki büklüm, sıfır, tıraş olmamış, saçı sakalı birbirine karışmış c ve Thor bu manzarayı görünce karnında bir yumru kadar dibe batmış olabilir miydi? Bir zamanlar o kc neşeli, gururlu ve Lejyondun korkusuz bu üyesi şim

Thor bunu görmeye dayanamadı. Hiç bir Lejyon üy< şekilde muameleyi hak etmiyordu.

Thor, hala ConvalTn ölümü için tarif edilemez bir ü duyuyordu. Bu his onu hiç bırakmamıştı fakat Thoı edebilmişti.

ConvenTn ise devam edemediği aşikardı. O zamand gittikçe dibe batıyordu ve

sonuçta buraya düşmüşt eğer bir şeyleri değiştirmezse arkadaşının çok da
ı yaşayamayacağından korkuyordu.

Thor hücreye yürüdü, Elden ve O'Connor onu takip doğruca Conven'a giderek tepesinde dikildiler. Con geldiklerini neredeyse fark etmedi.

Thor, ConvenTn önünde diz çökerek gözlerine bakt hayat ve ruhu sanki gözlerinden çekilmişti. Bir zan sahip olduğu aşk ve neşeden eser yoktu.

"Conven?" dedi yumuşak sesiyle.

Conven hareket etmedi bile.

Thor uzanıp, omzunu sıktı.

"Conven?" diye sordu tekrar Thor.

Yavaşça, Conven kımıldadı.

"Neden buraya geldin?" diye sordu Conven gözleri kaçırarak.

"Hepimiz kardeşiniz/' diye ekledi Elden ve O'Conn

Conven onlara baktı ve yavaşça kafasını salladı.

"Sizin kardeşliğiniz başka zamandan," dedi Conve

"Yanlış," diye cevapladı Thor. "Bizim kardeşliğimi kadar."

Conven kafasını salladı.

"Zaferlerin tepesinde gururla durduğun zamanlar kardeşindik," diye ekledi Thor, "kederlerin en deri üzülürken de öyle olacağız. Kardeş olmanın anlamı kardeş her zaman bir arkadaştan fazlasıdır. Kardeş içimizden biri dipte olduğunda, hepimizin dibe dü^ anlamına gelir."

Thor, Conven'ın gözlerine bakmasını sağladı.

"Hiç kimse geride kalmaz," dedi kararlı ve tereddü

Conven döndü ve kafasını eğdi, Thor yanağından bi süzüldüğünü gördü.

“Kurtarılmaya değecek biri değilim ben,” dedi Con “Burada olduğum için mutluyum, dışarıda bana ka] yok.”

“Bizler varız,” dedi Elden. “Bu sayılmaz mı?”

Conven orada sessizce oturdu.

harcanmayacaksın.”

“Harcanağım,” dedi Conven.

“Öyle olmayacak,” dedi Thor anlayışla. “Buna izin vermeyeceğim.”

“Beni durduramazsın!” dedi Conven meydan okuy;

Thor, ConvenTn cevabına şaşırdı ve bunu düşündü iç çekti.

“Haklısın,” dedi Thor nihayet. “Seni durduramam. Mahvetmek istediğin hayat senin. Fakat şunu sakır eğer hayatını yok edersen sadece kendininkini yok olmazsın, bizden de bir parçamızı alırsın. Sadece ke değil, etrafındakilere de acı çektirirsin. Bizler senir kardeşleriniz. Bize ihtiyacın var. Unuttuğun bir şe] bizim sana ihtiyacımızın olduğu. Belki bugün değil, olarak bildiğim bir şey varsa günün birinde bizim c başımızın sıkışabileceği ve sana ihtiyaç duyabilecek zaman sen de bizi kollayacaksın.”

Thor, Conven söylediklerini dinlerken ve hazmetm çalışırken biraz ara verdi. Düşündüğünü ve tarttığı görebiliyordu. Uzun bir sessizlik oldu.

“Lejyon yeniden oluşturulmalı,” diye devam etti Tl nihayet. “Şu an Halka’dan ayrılmak zorundayım. El O’Connor duruma bakacaklar ve sana ihtiyaçları va: sana ihtiyacım var. Bizimle gel, bize katıl. Lejyon’u kurmamıza yardım et. Eğer bunu kendin için yapm

Conven orada, sonsuza uzanırmış gibi gelen sessizli tereddüt ederek oturuyordu. Thor, ConvenTn cevaj: vermeyeceğini, tüm sözlerini boşa sarf edip etmedi etmeye başlamıştı.

Sonunda yavaşça kafasını kaldırıp doğrudan ThorT gözlerine baktı. Thor içlerinde bir kıvılcım gördü, t umut, bir ışıktı.

Conven yavaşça uzanıp Thor’un elini sıktı. Bir zam; bildiği o adamın el sıkışıydı. Silah arkadaşının el sı]

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Reece, rıhtımdan dik bir yokuşla çıkan uzun ve dar kalasl üstünden geçerek önündeki devasa geminin güvertesine doğru yürüyordu. Dengesiz kalaslar nereden baksan elli a uzunluğa ulaşıyordu, Reece çabucak yukarı çıkarken ayak sesleri ince kalaslarda yankılanıyor ve her adımında sallanıyordu. Yukarıda Yukarı Adalar Tn adamlarını görüyordu, Falus’un adamları yoğun bir hazırlıkla, ipleri çözüyor, yelkenleri açıyor ve adalarına varmak için ana karadan ayrılmaya hazırlanıyorlardı. Reece’in içi öfke ve kararlılıkla kaynarken duruşu çelik gibiydi, hepsinin üzeı öfkesini saçmak için mükemmel anı kolluyor, o an gelene kadar derin nefes alıp sakin kalmaya zorluyordu kendini.

Reece ana güverteye adımını attı ve hemen Falus’un askerlerine bakarak tepkilerini ölçtü. Kimse dönüp bakmamıştı. Reece rahatladı, kılık değişikliği işe yaramış Umduğu gibi miğferinden mahmuzlarına tam tekmil Yuk; Adalar kıyafeti içindeyken adamların hepsi, onlardan biri olduğunu düşünmüştü.

Reece iyi iş çıkarmıştı. Rıhtıma doğru gelirken, durumda] şüphelenmeyen bir Yukarı Adalar askerini kimse bakmıyorken yere sermişti. Arkada sokaklardan birine sürükleyip kıyafetlerini çıkardıktan sonra, kendi üstüne geçirmişti. Planını gerçekleştirmenin her hangi bir yolu olacaksa bunu yapmanın gerekli olduğunu biliyordu.

Reece, Selese’in cenazesinden çıkar çıkmaz kederle çıldırt halde gözleri kan çanağına dönmüş, gece boyunca dörtna atını sürmüş ve buraya, kıyıya kadar gelmişti. Tırnakları!

hala Selese’i gömdüğü taze toprak vardı, içinde intikam arzusuyla kıvranan ruhu hala dipdiri hissediyordu. Neticede, Falus’un entrikası olmasaydı Reece, Selese’i capcanlı ve mutlu bir halde bulacak ve sonraki gün onunla evlenecekti.
Böylesi bir yanlış cezasız kalmamalıydı.

Reece Falus’un ana karadan ne zaman ayrılacağını ve nereye gideceğini öğrendikten sonra buraya, İmparatorluk’un kıyısındaki bu ıssız rıhtıma buradan hiç bir şekilde ayrılmamasını sağlamaya kararlı halde koşuşturmuştu.
Reece, Yukarı Adalar’ın saldırgan sakinleriyle dolu bir gemiye binmek üzere

olduğunu ve bunun tek başına halletmesi gereken bir mesele olduğunu biliyordu. En azından kılık değiştirme ona biraz zaman kazandırmıştı.

Reece, gemi henüz ayrılmadan onları yakaladığı için halinden memnun, çabucak geminin güvertesinden yürüdü. Falus'u bulmaya kararlı, yoğun bir şekilde yolculuk için hazırlanan yüzlerce askerin ortasına girdi. Selese'in ölümü yanına kalamazdı.

Reece, etrafındaki telaşeye bakınca güverteden daha fazla sayıda palamarın atıldığını görünce, gemiyi terk edemeden yolculuğa başlayabileceklerini anladı. Artık umurunda değildi. Eğer bu insanlarla denize açılacaksa, onlar tarafından yakalanıp öldürülecekse bile umurunda değildi. Önce Falus'u öldürdüğü sürece sorun yoktu.

Reece hiç bitmeyecekmiş gibi duran uzun gemide, belindeki hançeri göstermeden tutup kabzasını avucuyla sıkı sıkı kavrayarak ve kalbi kulaklarında atarak yürüdü. Nihayet Falus'un aşağıdaki kamarasına indiğini bildiği bir kapıya ulaştı. Selese'in hayatını alan adamın bu kapının ardında olduğunu bildiği için kalp atışları hızlandı.

Falus'un sadık askerleri kapının dışında duruyor v€ koruyorlardı, Reece yaklaşırken öne çıkıp mızrakla indirdiler.

Reece'e "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye alaycı b sorup yolu kapadı biri.

Reece bunun olacağını tahmin ediyordu. Neticede,] emrinde birçok askeri vardı ve birilerinin kapıda k< olarak görevlendirildiğini biliyordu.

Reece ikiletmeden uzandı ve belinden uzun bir par: çıkartarak muhafızlara doğru uzattı.

"Sabah kartalıyla gelen haberleri getirdim," diye cı ifadeyle ona inanmalarını umarak bildirdi.

Bir tanesi şüpheyle Reece'e baktı ve sonra parşöme için uzandı.

Reece geri çekti ve almasına izin vermedi.

"Devlet işleri," dedi Reece. "Mührü görüyor musuı

Reece parşömeni çevirdi ve mumlu mührü gösterdi

İki muhafız pek de emin olamadan birbirlerine bak kalbi hızla atarken orada durdu ve üniformasının ü da oturmadığını fark etmemelerini ve parşömenli (inanarak içeri girmesine izin vermelerini umdu. Ak belinde duran hançeri hissediyordu, her ikisini de c Fakat bu olursa diğer tüm askerler gelebilir ve Reec

Hadi, diye dua etti. Selese, lütfen yardım et. Lütfen, bana yardım et. Korkunç bir koca olduğumu biliyor sevmen gerekmiyor. Beni affetmen gerekmiyor. Sa< için intikamımı almama izin ver.

Nihayet Reece'i rahatlatarak yana çekildiler, mızral kaldırdılar ve biri kapıyı girmesi için açtı.

Reece içeri girdi ve kapı arkasından kapandı.

Reece, uzun odanın içinde bir kaç adım atınca gözle kamaradaki loş ışığa alıştı. Odada sadece bir adamı olduğunu görünce içi ferahladı. Sırtı Reece'e dönük kalemle bir metkup yazarken masasında oturuyord Muhtemelen bir zafer mesajını kaleme alıyordu. Başarılarından diğerlerini haberdar etmek için yaz mesaj olduğunu anladı. Selese'in ölümü ve ihanetiy olmalıydı.

Reece'in vücudu öfke seline kapıldı. İşte müstakbel katili karşısında duruyordu.

Reece odada yürürken mahmuzları şıngırdıyordu.] nihayet döndüğünde hazırlıksız yakalanmıştı.

Kızgın bir halde durdu.

"Kimsin?" dedi. "Bu saatte kimsenin beni rahatsız etmemesini emretmiştim askerlerime. Elindeki me Ne haber getirdin?"

Reece miğferini kaldırdı, Falus'un yüzünü görmesir

Falus onu görünce gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi kuzenini hemen tanımıştı.

"Kuzeninden bir mesaj getirdim," dedi Reece.

Kelimeler ağzından dökülürken Reece öne geldi ve hançerini belinden çıkarıp kuzenini kalbinden bıça

Ağzından kan gelen Falus nefes alamadı ve geriye t< Reece diğer elini de kullanarak Falus'un gömleğindi tuttu ve hançeri Falus'un kalbine daha sertçe ve git derine sapladı.

Reece, gözleri ondan sadece bir kaç santim uzaklıkt bakışları gözlerine sabitlenmiş Falus'un yüzüne ka: çatarak baktı ve hançerini orada tuttu.

"Gözlerime bak," dedi Reece. "Ölmeden önce yüzül görmeni istiyorum."

Gözleri yerinden fırlayan Falus ona bakmayı sürdüı

"Benden her şeyimi aldın," diye devam etti Reece. dünyada önem verdiğim her şeyi benden aldın ve ş bunun bedelini ödeyeceksin."

"Sen de bunun bedelini ödeyeceksin," diye nefesin konuştu Falus, gözleri geriye gitti.

verdi. Falus orada donuk bir halde yatıyordu. Ölmüştü. "Zaten ödedim," diye cevap verdi Reece.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Luanda, McCİoucTlarm eski kalesinin avlusunda Bronson'ı yanında duruyor, hiç bitmek bilmeyen bir sırada dizili McCloud mahpuslarına gergin bir sessizlikle bakıyordu. McCloud'ların en ünlü dört yüz savaşçısı, arkalarından ip bağlanmış, cezalarını bekler halde durup onlara bakıyork Bu adamlar, isyan gecesinden sonra toplanmışlardı, tuzal haberleri olanlardı. O gece orada değillerdi ama hepsi Koovia'yla beraber MacGil'leri öldürmek için planladıklar tuzağın tarafıydı.

Luanda bu adamlara, tüm bu McCloud alçaklarına baktı, e hükümdar olsaydı ne yapacağını çok iyi biliyordu: hepsini halka açık olarak idam ettirir ve bunu herkesin görmesini sağlardı. Gücünü deneyen herkese ilk ve son kez olarak gösterir ve pekiştirir, tüm bu McCloud'ların yönetilmeyi] ettikleri şekilde davranarak onlara bir ders verirdi. Sonrasında bir daha isyan çıkamazdı.

Fakat Luanda hükümdar değildi ve karar verecek kişi o değildi. Orada öfkeyle ve çaresizce dururken, bunun koca: Bronson'ın yani Gwendolyn'in görevlendirdiği kişinin kaı olduğunu biliyordu. Luanda Bronson'ı her şeyden

çok seviyordu fakat yine de zayıflığını küçümsüyordu. Gwendolyn'e sadık bir asker olarak, onun istediği politika sürdürmesini küçümsüyordu. Kız kardeşinin politikalarır aptalca, zayıf ve naif olduğunu Luanda biliyordu.
Düşman uzlaşmak. Barış yapmayı ummak. Aynı babasının izlediği yöntemlere benziyordu.

Luanda, yetkili tek kişiyi olma ve sonlarını farklı bir şekil getirme şansı için yanıp tutuşuyordu. Ama bunun asla olamayacağını biliyordu. Buraya, Yüksek Topraklar'ın bu

yanına bir kez daha kız kardeşi tarafından sürülerek utanç içinde döndüğünden beri Luanda tek başına kalmıştı. Günlerce ağlamış, bir daha Kraliyet Topraklarına dönemeyeceğini bilerek sürgünü için yas tutmuştu.

Luanda kardeşlerinin gözündeki memnuniyetsizliği ve nefreti görmüş, sonunda ailesinden, halkından ve kendi evinden dışlandığını fark etmeye başlamıştı. Hepsi ona karşı son derece gaddar davranmışlardı. Bazı hatalar yaptığı doğruydu ama böylesi bir cezayı gerçekten hak etmiş miydi? Gözlerinden yeniden utanç taşıyordu, yalnız bu sefer eskisinden de beterdi.

İçi taşlaşmıştı, son yolculuğundan ve buraya dönüşünden bu yana içinde bir şeyler yitmişti, kardeşlerine duyduğu sevgi artık yoktu ve Luanda ailesinden nefret ediyordu. Hepsinden daha çok Gwendolyn'den nefret ediyordu. Elinden gelse, onu dışlayıp aşağıladığı için cezasını vererek hiç düşünmeden öldürürdü.

Bu dünyada Luanda'nın gerçekten sevdiği tek kişi şu an yanında duruyordu Bronson orada onun beraberinde yer alması ve hükümdar olarak kararı ne olursa olsun, arkasında durmasının sebebi ona olan sadakatiydi.

"Halka'nın Batı Krallığının Kraliçesi Gwendolyn adına, hepinizi bugün bağışlıyorum," diyerek toplanmış McCloud askerleri arasında kükredi. "Her biriniz serbest bırakılacaksınız. Geçmiş günahlarınız affedilecek.
MacGil ordusuna katılıp Yüksek Toprakların her iki yanında bulunan birleşik devriyelere önderlik edeceksiniz. İçinizden Gwendolyn'e sadakat göstermeye yemin eden herkes kendini huzura ve aramızdaki uyuma adayacağına ant içip diz çökecek."

Yüzlerce McCloud savaşçısı diz çöküp başlarını eğd

"Gwendolyn'e biat edeceğinize yemin eder misiniz kükredi Bronson.

“YEMİN EDERİZ!” diye hep birlikte karşılık verdile

“Klanlar arasındaki sonsuz yurttaşlık, huzur ve dü yemin eder misiniz?”

“YEMİN EDERİZ!”

Bronson hizmetlilerine işaret verince, onlarca adar doluştu ve McCloud adamlarının iplerini çözdü. Mc birbirlerine hayret ve şaşkınlıkla baktılar.

Kalabalık askerler dağılır dağılmaz Luanda Bronson

“Bu hayatının hatasıydı,” dedi öfkeyle. “Bu adamla gerçekten sadık kalacaklarına inanıyor musun? Gw davasında onunla beraber savaşacaklarına inanıyor

“Yeterince acı çektiler,” dedi Bronson. “Tüm lideri öldürüldü. Daha fazla adam öldürmek gereksiz kan akıtmaktan başka bir işe yaramayacak. Eğer huzur bir noktada onlara güvenmek zorundayız.”

Luanda kaşlarını çattı.

“Bunlar kız kardeşimin düşünceleri, senin değil.” “Ben kız kardeşine bağlıyım,” dedi. “Sen de öyle. C itibariyle tehlikeye atıyorsun.”

Bronson kafasını salladı.

“Katılmıyorum. Daha güvenli hale getirdiğimizi düşünüyorum.”

Bronson, diğer konulara dikkatini çeken danışmala döndü.

Luanda orada durdu ve onu izledi sonra dağılırken ve mutlulukları yüzlerinden okunan McCİoud askeı döndü. Bunların hiç birinin iyiye işaret olmadığını biçimde görüyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thor kanyonun hemen önünde uzanan heybetli yarığa bakarak durdu, çok renkli sislerin oluşturduğu girdapla sarmalanan bu yere bakarken kalbi içten kırılıyordu. Döndü ve kucağında Guwayne’i tutan Gwendolyn’i gördü; gözlerine bakmaya neredeyse dayanamıyordu. Gwen gözlerini kocaman açmış,

dinç bir halde ona bakan oğlunun, Guwayne'in gözlerine özellikle bakamıyordu. Thor ondan anlayamadığı bir gücün yayıldığını hissediyordu.

Thor olduğu yere mıhlanmıştı sanki buradan asla ayrılamayacakmış gibi hissediyordu. İçinde uğursuz bir his duyurmuyordu, Halka'nın tehlike altına gireceğini hissediyordu; Kalkan yerinde olduğu ve Ralibar orada kalacağı için bunun hiç bir mantığı olmadığını, Halka'nın hiç olmadığı kadar güçlü olduğunu biliyordu ama yine de onları arkada bırakarak bir şekilde yeniden hayatlarını tehlikeye atmaktan endişe duyuyordu.

Fakat aynı zamanda Thor, annesini acilen bulması gerektiğini, onu çağırdığını hissediyordu. Ruhbanlar Diyarında onu bekleyen çok acil bir şey olduğunu, Halkayı büyük ölçüde güçlendirecek bazı güçlerin veya silahların olduğunu hissediyordu. Ayrıca eğitimini tamamlaması ve kim olduğunu bulması gerektiğini biliyordu.

Thor Gwen'in sulanmış gözlerine baktı, ağlamıyordu gerçi; Gwen güçlü durmaya, halkının özellikle de Thor'u yolcu etmek için gelen binlerce askerin önünde metanetini korumaya çalışıyordu. Halkıyla, silah arkadaşlarıyla vedalaşmış olan Thor şimdi sadece Gwendolyn'e bakıyordu. Thor'un ayakları

dibinde Krohn, arkasında sabırsızlıkla bekleyen My onun arkasında başını yas tutar gibi indirmiş boyn Mycoples'inkine dayamış Ralibar duruyordu. Ruh h değildi, hepsinin ayrılacaklarını biliyor olmalıydı.

Raliba aniden boynunu geriye itti ve tiz bir çığlık at gibi olmayan bu şiddetli ses herkesi şaşırttı. Gwen tanıdığını sanıyordu ve fakat o anda, aslında onun 1 hiç bir fikri olmadığını anladı. Yüzü sanki acı çeker buruşmuştu ve birden kanatlarını çırparak sırtını c dönüp ufka doğru uçmaya başladı.

Gwen dehşet içinde gidişini izlerken nereye yol ald dönüp dönmeyeceğini merak etti.

Hepsi gidişini izlerken Thor nihayet Gwen'e döndü

"Seni bırakmak istemiyorum aşkım," dedi Thor, gc içinde tutmak için elinden geleni yaparak. "Guwayı bırakmak istemiyorum."

"Anneni bulacaksın," diye cevap verdi Gwen güçlü "bir ay vakti geçmeden de buraya daha güçlü olaral döneceksin. Git. Tüm kitaplarda bu yolculuğa

çıkac; Halka’nın sana ihtiyacı var. Annenin sana ihtiyacı v

“Fakat,” diye cevap verdi Thor, “senin de bana ihti

Gwen kafasını salladı.

“Doğru. Ama hepsinden önemlisi senin güçlü olma ihtiyacım var. Kendimi Halka’dan öne koyamam.” “Evlenmediğimiz için üzgünüm, aşkım,” dedi.

Gwen’in gözleri nemlendi, sadece biraz, sadece The edeceği kadar.

“Bizim için doğru bir zaman değildi,” diye cevaplaı “cenazenin ağırlığı hala sürüyordu.”

“Döndüğümde,” dedi Thor, “birlikte geçireceğimiz olacak önümüzde.”

Gwen kafasını salladı.

“Döndüğünde,” dedi.

Throgrin öne eğildi, iki elini Guwayne’in alnına göt Ondan dışarı yayılan muazzam bir enerji hissetti v(çocuğunun yanından ayrılmayı hiç istemedi.

Thor sonra uzandı ve Gwen’in yüzünü avuçlarının c eğilerek öptü. Yapabildiği kadar uzun tuttu öpüşür

“Çocuğumuzu koru,” dedi Thor. “Halka’yı koru. Ra seninle ve Kalkan her zamankinden daha güçlü, ins bildiği en güçlü savaşçılar da yanında. Bir de Krohr vaktinden önce döneceğimi umuyorum.”

“Korkacak bir şey yok, “ diye cevapladı Gwen.

Kendi gücüne rağmen Thor alt dudağının titrediğir ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görüyordu.

Bu Thor’un kalbini kırıyordu. Kararını değiştirip bı kalmayı istedi.

Fakat yapamayacağını biliyordu. Thor dönüp onu y bekleyen Mycoples’in durduğu ufka baktı, kaderini] olduğunu biliyordu. Yolculuk vakti gelmişti.

Krohn sızlanınca Thor eğilerek sırtını ve tüylerini c yüzünü öperken Krohn da

Thor’un yüzünü yaladı.

“Onlara sahip çık,” diye tembih etti Thor.

Krohn sanki cevap verir gibi inledi.

Başka tek kelime etmeden Thor döndü ve Mycopleî halkına son bir kez baktı. Orada duran çok sayıda G dahil binlercesi gidişini görüp onu yolcu etmek içir ve izliyorlardı. Onu böylesine seven bu insanlar içir kalbi sevgi doldu.

“THORGRINSON!” diye hep bir ağızdan bağırarak yumruklarını kaldırıp saygıyla onu selamladılar.

Thorgrin de yumruğunu kaldırıp karşılık verdi.

Sonra Mycoples tiz sesiyle bağırdı, koca kanatlarını gökyüzüne havalandı. Sırtını, Thor’un halkına, Hail Thor’un bildiği her şeye dönerek kanyonun üstünd arasına daldı ve Thor’un hiç bilmediği bir dünyaya aldı.

Bu Thor’un kalbini kırıyordu. Kararını değiştirip bı kalmayı istedi.

Fakat yapamayacağını biliyordu. Thor dönüp onu y bekleyen Mycoples’in durduğu ufka baktı, kaderini] olduğunu biliyordu. Yolculuk vakti gelmişti.

Krohn sızlanınca Thor eğilerek sırtını ve tüylerini c yüzünü öperken Krohn da Thor’un yüzünü yaladı.

“Onlara sahip çık,” diye tembih etti Thor.

Krohn sanki cevap verir gibi inledi.

Başka tek kelime etmeden Thor döndü ve Mycopleî halkına son bir kez baktı. Orada duran çok sayıda G dahil binlercesi gidişini görüp onu yolcu etmek içir ve izliyorlardı. Onu böylesine seven bu insanlar içir kalbi sevgi doldu.

“THORGRINSON!” diye hep bir ağızdan bağırarak yumruklarını kaldırıp saygıyla onu selamladılar.

Thorgrin de yumruğunu kaldırıp karşılık verdi.

Sonra Mycoples tiz sesiyle bağırdı, koca kanatlarını gökyüzüne havalandı.

Sırtını, Thor’un halkına, Hail Thor’un bildiği her şeye dönerek kanyonun üstünd arasına daldı ve Thor’un hiç bilmediği bir dünyaya aldı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Godfrey, McCloud şehrinin küçük ve yabancı tavernasında bir yanında Akorth, bir yanında Fulton içkilerine gömülü halde oturuyorlardı. Godfrey, bugün içki içmeye her zamankinden çok ihtiyaç duyuyordu, annesinin cenazesiyle ilgili resimlerden zihnini arıtmaya çalışıyordu. Dolu bir yudum alarak bir maşrapayı daha devirdi ve kendini içkide boğmaya kararlı bir halde hemen diğerine başladı.

Zorlu bir süreçten geçmişti. Önce, MacGiPler ve McCloud’ları birleştirme gayreti tavernada meydana gelen arbedeyle yüzünde patlayarak sona ermiş, uğraş verdiği tüm huzur getirme planları başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ardından annesinin cenazesi için Kraliyet Sarayı’na çağrılmış, orada durup annesinin bedeninin toprağa indirilmesini izlemişti. Eski duyguları canlanmıştı, gömülenin kendisi olmasını istemişti.

Godfrey’in annesiyle olan ilişkisi babasıyla ilişkisinden farksız, en hafif deyimle sıkıntılıydı, hatta hiç yok bile denebilirdi. İkisi de onu bir hayal kırıklığı olarak görmüştü, her ikisi de her zaman hayalini kurdukları kraliyet ailesine uygun bir oğlun tam tersi olduğunu ona açıkça belli etmişlerdi. Godfrey, annesine karşı hissettiği duyguları yıllar önce içine gömdüğünü sanıyordu ama onu gömülürken izlerken tüm anıları yeniden canlanmıştı. Hayatı boyunca hiç onay almamıştı, bunu umursamadığını sandığı bir anda onun toprak altına girdiğini görmek aslında tam aksini hissettiğini anlamasını sağladı. Aralarında çözülmemiş ne kadar fazla konu olduğunu fark etti. Cenazede gözyaşı döküp hıçkırıklara boğulurken kendini aptal gibi hissetmiş, neden bunları gerçekten açıkça göremediğini fark etmişti. Belki de hep sahip olmayı istediği ilişkiye sahip olamadıkları için ağlıyordu.

Bunu daha fazla irdelemek istemiyordu. Bunun yer alkolün kollarına bırakmak; tüm hepsini, kraliyete korkunç çocukluk safhasını yutarak mümkün mertı bir anıya dönüştürmek istiyordu.

Bir McCloud askeri ittirince Godfrey kendine gelip baktı. Bronson tüm McCloud esirlerini serbest bıral beri tavernalar yeniden McCloud’lar tarafından doldurulmuştu ve şehrin havası bir kez daha neşel uykusuz haline

bürünmüştü. Godfrey hayatı boyun tavernalarda vakit geçirmiş, pervasız ve düşüncesi: şekilde buralarda takılmış ve hiç rahatsız hissetme Fakat bu şehirdeki adamlarda farklı bir şey hissedi Güvenmediği bir şeyler vardı. Sanki sırtını sıvazlıy< yapıp boş bulunduğu bir anda onu arkasından bıçaklayabilirlermiş gibi hissediyordu.

Kız kardeşi bu şekilde olmasına karar vererek McC adamlarını serbest bırakmıştı böylece McCloud'lar iyi niyet ve huzur tohumlarını ekebilecek, her şey ı haline dönebilecekti. Görünürde dönmüştü de. Fak havada başka bir şeyin, genel anlamda bir huzursu dolaştığını fark etmekten kendini alamıyor ve bu u hissi görmezden gelemiyordu.

O politikadan anlamazdı ve sadece zavallı bir asken insanları tanırdı. En çok da sıradan insanları. Kitlel içerledikleri bir şeyler olduğunda hemen fark ederi dilese de bir şeylerin kaynadığını hissediyor ve elin olmadan kız kardeşinin kötü bir karar verip verme merak ediyordu. Belki de sonunda tıpkı babası gibi

Fakat izlediği politika aralarında barış sağlama olarak kaldığı sürece Godfrey burada kalıp buraya gönderilirken ona söz verdiği gibi kız kardeşine elinden geldiğince yardım edecekti.

Birden odanın diğer tarafından gürültülü bir kahkaha duyuldu ve Godfrey döndüğünde çok sayıdaki McCloud askerinin diğerlerini yere yuvarladığını ve odanın yarısının bir arbede içine girdiğini gördü.

Godfrey dönüp içkisine baktı, kesinlikle buna karışmak istemiyordu. Bu gece ortaya çıkan ikinci olaydı bu.

"Bazı aslanlar evcilleşmiyor," diye sessizce belirtti gözlemini Akorth, Godfrey ve Fulton'a dönerek.

"Hatta sert içkiler bile tedavide eksik kalıyor," diye ekledi Fulton.

Godfret omuz silkti.

"Bizi ilgilendirmiyor," dedi Akorth. "İçkileri iyi ve sert olduğu sürece memnuniyetle içerim."

"İçkileri bittiği gün ne olacak?" diye sordu Fulton.

“O zaman başka yere gideriz!” diye cevapladı Akorth kahkahayla.

Godfrey arkadaşlarının sesini duymamaya çalıştı. Kulaklarını sürekli dolduran bu sonu gelmeyen konuşmalardan ve çocukça tavırlarından bıkmıştı. Geçmişte bununla yaşayabiliyordu ama bu günlerde özellikle annesinin cenazesinden beri Godfrey içinde bir değişim yaşıyordu. İlk kez olarak arkadaşlarının davranışlarının çocukça olduğunu düşünüyor ve bu onu rahatsız ediyordu; ilk kez olarak kendine rağmen olgunluk göstermedikleri için onları azarlamak isterken buluyordu kendini. Olgunluk. Bu Godfrey için korkutucu bir kelimeydi ve neden her şeye farklı bir gözle bakmaya başladığını tam olarak anlamıyordu. Bu düşünceyle ürperdi, en çok nefret ettiği adama, babasına benzememeyi umdu.

Godfrey dışarı çıkıp biraz temiz hava almak için kalkmak üzereyken aniden ona doğru gelen tanıdık birinin bir kadının- yüzünü fark etti.

“Burada içkiye boğulmuş halde ne yapıyorsun?” diye yanında durup tasvip etmeyen bir şekilde sordu.

Godfrey, onu buraya kadar takip etmiş olmasından dolayı şaşırdı ve utanarak gözlerini kaçırdı. Ona bir daha içmeyeceğine söz vermiş ve suçüstü yakalanmıştı.

“Sadece içki içiyorum,” diye cevapladı Godfrey, kafasını çevirerek.

Illepra kafasını salladı ve içkiyi elinden aldı.

“Burada hayatını harcadığını görmüyor musun? Annen yeni gömüldü. Hayatın ne kadar değerli olduğunu anlamıyor musun?”

Godfrey ters ters baktı.

“Bunun hatırlatılmasına ihtiyacım yok,” diye çıkıştı.

“O zaman neden buradasın?” diye ısrar etti Illepra.

“Nerede olmam gerekirdi?” diye sordu.

“Nerede mi?” diye sordu şaşırarak. “Burası hariç her hangi bir yer. Halkayı yeniden ayağa kaldırmak için erkek ve kız kardeşlerine yardım etmelisin.

Krallığımızı savunmalısın, hiç bir şey elde edemeyeceğin bu yerde oturmanın dışında yapılacak binlerce şeyden birini yapmalısın.”

“Belki sadece burada oturarak harika şeyler başarıyorumdur,” diye karşılık verdi Godfrey daha dik oturup çıkışarak.

“Ne gibi?” diye sordu.

“Keyifli vakit geçiriyorum,” dedi. “Bu da kendi başına harika değil mi? İnşa ederek, patronluk taslayarak ve öldürerek tüm hayatlarını geçiren sayısız adam var yine de hayatlarında tek bir andan keyif almamışlar.”

Illepra iğrenerek kafasını salladı.

“Sana inandım,” dedi. “Göründüğünden daha fazlası olabileceğini biliyorum. Fakat kendini içkide boğarak asla harika bir adam olamazsın. Asla.”

Nihayet Illepra sinirine dokunmuş, onu son raddeye kadar zorlamış ve Godfrey’e babasını hatırlatmıştı. Şimdi artık öfkelenmişti ve hiddetinden kıpkırmızıydı.

“O zaman söyle bana,” diye emretti, “adamları böylesine büyük yapan öldürme eylemlerine ne diyeceksin? Adamlar kılıçlarını kaldırıp birinin hayatını aldığında bunun neresinde özenilecek bir şey olduğunu söyle. Seninki harikanın dar bir tanımı sadece. Diğer adamları öldürmenin erdemini ve bunu bir erkeği nasıl adam yaptığını anlamıyorum. Benim için erdem hayatın keyfine varmaktır. Neden bir adamı bıçaklayıp öldürmek oturup, gülmekten ve onunla bir içki içmekten daha

harika olsun?[1]

Illepra elleri belinde kafasını salladı.

“Sözlerin bir sarhoşun kendini aklama çabası,” de< oğlunun değil.”

Godfrey pes etmedi.

“Yanılıyorsun,” dedi. “Ne düşündüğümü gerçekter ister misin? Bence bu krallıktaki çoğu adam şu deg şövalyelerin de dahil- birbirlerini öldürmeye o kad ki yaşamanın ne olduğunu unutmuşlar. Bana kalırs birbirlerini öldürmelerinin tek sebebi nasıl yaşanac gerçekten yaşanacağımbilmiyor

olmaları. Sonra da büyük terimler ve unvanlarla kapıyorlar. Kahramar zafer, cesaret. Şövalyeler, kumandanlar.... Hepsi bii Ne de olsa ölümü kucaklamak hayatı kucaklamakta kolay.”

Illepra kıpkırmızı suratıyla burnundan soluyordu.

“Ve sen gerçekten nasıl yaşanacağını anladın mı?” sordu. “Bu hayatı? Kendini içkiye boğarak, hayatın boğuculuğunu mu atlatıyorsun?”

Godfrey orada bocalayarak duruyor, karşılık olarak cevap bulamıyordu.

Illepra başını salladı.

“Beni yoruyorsun,” dedi. “Artık seni aramaya çıkrr

Illepra döndü ve tavernadan hışımla çıkarak arkadan kapıyı çarptı.

Akorth ve Fulton Godfrey’e döndüler, ıslık çalıp gözlerini devirerek baktılar.

“Senden hoşlanıyor gibi,” dedi Akorth.

“Belki de bir içki için onu geri çağırmaksın! ” dedi Fulton.

Yaptıkları şakaya bayılarak kahkahalara boğuldular.

Fakat Godfrey orada dudak büküp Illepra’nın sözleri üzerinde düşündü. Onu derinden yaralamıştı. Kısmen bu sözleri kendi kendine zaten söylediği için. Neticede hayatın anlamı neydi? Godfrey diğerleri gibi, insanları savaş alanında öldürmenin hayatın tek ve nihai amacı olduğunu düşünmüyordu fakat aynı zamanda içinde bulunduğu yol da hiç bir erdem taşımıyordu. Öyleyse birinin hayatını en değerli kılan şey neydi?

Godfrey tökezleyerek kalktı, dengesini hafiften kaybetmişti, içki kafasına hücum ederken ne kadar çok içmiş olduğunu fark etti. Bir içkiye daha ihtiyacı vardı şimdi, barmen barın diğer tarafında olduğu için Godfrey sendeleyerek o tarafa gitti.

Tavernanın öte yanında boş başka bir yer bulduğunda arkasından fısıldayan iki ses duydu. Omzundan geriye bakınca iki McCloud askerini kafa kafaya vermiş, komplolardan bahsederken gördü.

“Ne zaman gidiyoruz?” diye sordu biri.

“Güneş batmadan,” diye cevap verdi diğeri. “Şu an toplanıyorlar.”

“Kimler katılacak?”

Diğeri eğilerek ona yaklaştı.

“Kimler yok ki? Tüm McCloud’lar. Yol tek bir yöne gidi] MacGiPler hac ziyaretinde olacaklar. Kral Topraklarının kapılarını kırmızıyla lekelendireceğiz.”

Godfrey tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Önün döndü ve bir şey duymamış gibi yaptı.

Godfrey barmenden yeni içkisini yavaşça ve sakince alıp hiç bir şey duymamış gibi tavernanın diğer tarafına yür

Akorth ve Fulton’a doğru ilerlerken elleri titriyordu. Ar; yaklaşarak eğildi, kahkahaları arasında sesini duyurabil: umuyordu.

“Eğer yaşamak istiyorsanız, beni takip edin, hemen,” di; sessizce emretti.

Godfrey tepki vermelerini beklemeden kimsenin onu izlemediğini umarak doğruca kapıya gitti. Akorth ve Ful peşi sıra onu takip ettiler.

Dışarıya, bulutlu öğleden sonraya çıktıklarında temiz h< karşılaştılar; Godfrey panikleyerek döndü ve şaşkınlıklı bakan arkadaşları daha ona tek kelime edemeden lafları ağzına tıktı:

“Keşke duymasaydım dediğim bir şey duydum,” dedi. “McCloud’lar isyana hazırlanıyorlar. MacGil’lerin hepsir

Godfrey orada sendeleyerek duruyor, sarhoş halde, dengesini bulamadan ne yapması gerektiğini tartıyordu. Nihayet dönüp atma doğru bir çalımla yürüdü.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Akorth geğirirken.

“Bir şeyler yapmaya,” dedi Godfrey, sonra atını topuklayıp dörtnala oradan ayrıldı, ne yapacağı hakkında hiç bir fikri yoktu ama bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

*

Godfrey Yüksek Toprakların en yüksek noktasında atından indiğinde Akorth ve Fulton da arkasından gelip atlarından indirler. İhtiyacı olan gözetleme imkanı için bu kadar yükseğe çıkması gerekliydi, duyduklarının doğru mu yoksa sadece tavernada konuşulan boş kelamlar mı olduğunu görmeliydi.

Godfrey, en tepeye koşar adım çıkarken nefes almakta zorlanıyordu, Akorth ve Fulton da nefes nefese kalmış bir halde peşi sıra, ona zar zor yetişmeye çabalıyorlardı. Godfrey antrenmanlı olmadığını biliyordu ama diğer ikisinin durumu onunkinden de beterdi. Koşmaya başladığında açık dağ havası başını döndürdü ve sarhoşluğun verdiği uyuşukluktan onu kurtardı.

“Nereye koşuyorsun böyle?” diye bağırdı Akorth arkasından ona yetişmeye çalışırken.

“Ne oluyor sana?” diye bağırdı Fulton.

Godfrey onları görmezden geldi, tökezleyip sendeleyerek yukarı çıkmaya devam ettikten sonra nefes nefese zirveye

Gördüğü manzara korktuğunun başına geldiğini doğruluyordu. Orada, Yüksek Toprakların uzak sırtında McCloud’lardan oluşan geniş bir alana yayılmış ve iyi organize olmuş bir topluluk vardı, hepsi bir araya gelerek açık saldırıları için hazırlanıyorlardı. Geçen her dakikada daha fazla adam toplanıyor ve Godfrey’in kalbi en kötü korkularının gerçekleşmek üzere olduğunu görünce kırılıyordu: tüm bu adamlar doğruca Yüksek Topraklar’a ve Kraliyet Topraklarının tam merkezine bir saldırı gerçekleştireceklerdi.

Normalde, Kraliyet Toprakları’nın bundan korkacak bir şeyi olmazdı fakat Hac zamanı olduğu için, toprakları koruyan tüm askerler gitmiş olacaklardı. McCloud’lar bu ihanetin zamanını özenle seçmişlerdi. Şehri korumak için geriye bir avuç dolusu insandan başkası kalmayacak ve kız kardeşi ile beraber yeğeninin hayatı tehlikeye girecekti.

Godfrey orada nefes almaya çalışıyor, bir şeyler yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Kraliyet Topraklarına saldıracak olan bu adamları durdurmalıydı. Godfrey bir savaşçı değildi ama kesinlikle bir korkak da değildi.

Godfrey’in ilk düşüncesi bir kartal göndermek olduysa da kartal alanının boş

olduğunu gördü. McCloud'ların bunu iyi planladıkları, Kraliyet Sarayı'na hiç bir uyarı gönderilmemesini sağlamalarından anlaşılıyordu. Bunu Hac Günü'nde organize etmeleri de oldukça kurnazcaydı. Bu planı uzun zamandır hayata geçirmeye hazırlanıyor olmalıydılar. Godfrey, Bronson'a da saldırıp saldırmayacaklarını merak ederken bunun kuvvetli bir ihtimal olmasından dolayı içi sızladı.

"Onları durdurmalıyız," dedi Godfrey kendi kendii

Akorth delirmiş gibi kahkaha attı.

"Aklını mı kaçırdın? Üçümüz onları durdurmalı ir

"Kraliyet Sarayı'na saldırırken bizden haberleri olı Kız kardeşim orada, onu öldürecekler."

Fulton kafasını salladı.

"Aklını kaçırmışsın," dedi Fulton. "Kraliyet Sarayı[1] yetişmemize olanak yok şu an yola çıkıp gece boyı sürsek bile bizi öldürmeden önce onları yenmemiz dua edebiliriz."

Godfrey orada elleri belinde durup durumu tartara bakıyordu. İçinden bir karara vardı.

"O zaman tam olarak bunu yapmamız lazım."

İkisi de ona döndü.

"Delirmişsin," dedi Akorth.

Godfrey bunun delice olduğunu biliyordu, kendi de anlam veremiyordu. Sadece bir an önce savaş ve ka hakkında atıp tutuyordu. Ama şimdi bu şartlarla yi zorunda kalınca, bu şekilde tepki verirken bulmuşl İlk kez olarak Godfrey, Illepra'nın ne demek istediğ anlamıştı. Diğerlerini düşünüyordu, kendini değil[1] kendini olduğundan daha büyük hissetmesine sebe

kardeşini ve bir kaçını kurtarabilirsin ama sen de öleceksin."

"Sizden bana katılmanızı istemiyorum," dedi Godfrey, atma çıkıp, dizginleri alıp

gitmeye hazırlanırken.

“Godfrey, sen bir aptalsın,” dedi Fulton.

Fulton ve Akorth, şaşkın bir halde Godfrey’e baktılar ve ilk kez olarak ona bambaşka bir bakışla sanki saygı duyarak bakıyorlardı. Başlarını utanç içinde öne eğdiler, onunla gitmeyecekleri aşikardı.

Godfrey atını topuklayıp döndü ve dik dağ yamacından tek başına dörtnala inerek, toplanan McCloud ordusuna doğru, Kraliyet Topraklarına giden tüm bu yolu atıyla inmeye ve kız kardeşinin hayatını kurtarmaya hazırlandı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Srog, Tirus’un eski kalesindeki antik meşe yazı masasında oturup Gwendolyn’e uzun bir mektup yazarken odaklanmaya çalışıyordu. Yukarı Adalar’da başka bir kasvetli öğleden sonra yaşanıyor, pencerelerinin dışından görünen gökyüzünde kalın bir sis asılı duruyordu, bu kasvet hiç bitmeyecek gibiydi. Srog bu yerde bir gün daha kalmaya katlanamayacaktı.

Srog kafasını ellerinin arasına alıp odaklanmaya çalıştı. Bir süredir bunu başaramıyordu, yazısı aşağıdan uzak bir yerden gelen gürültüler, engelleyen bağırışlar, tezahürata benzer seslerle bölünüyordu. Srog neler olduğunu anlamak için defalarca pencerenin önüne gitmişti ama görüntüsü hep sis yüzünden engelleniyordu.

Dikkatini oraya vermemeye çalıştı. Muhtemelen bir başka anlaşmazlığın veya aşağıda avludaki satıcılar arasındaki bir atışmanın sesiydi. Belki bir tavernadan yine kavga etmek için sokağa dökülen kaba insanların sesiydi.

Fakat Srog yazmaya ve buradaki sefaletin derinliklerini kelimelere dökmeye çalıştıkta, kalabalıktan gelen sesler daha kuvvetlenerek yükseldi, artık Srog’un düşünceleri tamamen bölünmüştü.

Öfkeyle tüylü kalemini bırakıp ayağa kalktı ve odayı tekrar geçerek açık olan pencereye gitti, tüm bunların kaynağını bulmaya karar vererek kafasını dışarı çıkarttı. Aşağıda bir şeylerin döndüğü açıktı. Bir çeşit kutlama mıydı bu? Ya da protesto? Hiç bir şeyden memnuniyet duymayan bu adada kimse ne olduğunu bilemezdi.

Birden, Srog’un odasının koca ahşap kapısı şaşkın bakışları 282 / 349

altında ardına kadar açıldı, bu haber verilmeden aç seferdi, antik kapı duvara çarptı. Srog, kendi adaml biri olan ulağın gözleri panikten fal taşı gibi açılmı: doğru koştuğunu görünce şaşırıp afalladı.

“Lordum, burayı hemen terk etmelisiniz! Kaleye g(Etrafımız çevrildi!”

Srog adama aklı karışmış halde bakakaldı, ne dedi| anlamaya çalışıyordu. Çevrilmişler miydi?

Ulak öne atılıp Srog’un bileğini tuttu.

“Açık konuş be adam,” diye karşılık verdi Srog. “T etmeliyim? Neden? Kim etrafımızı çevirdi?”

Srog bir bağırış daha duydu, bu sefer kalenin içind< geliyordu ses ve sonra bir şeylerin çok ciddi biçimd gittiğini ve düşündüğünden de yakında cereyan ett etti.

“Tirus’un adamları!” diye cevap verdi ulak. “Adadc çıktı, Tirus serbest kaldı. Şimdi de sizi öldürmeye g

Strog bakakaldı, şoka girmişti.

“İsyan mı?” diye sordu. “Neden çıktı? Adamlarımı; oldu?”

Ulak kafasını sallıyor, nefes almaya çalışıyordu. “Tüm adamlarımızı katlettiler! Sizi korumak için k

Ulak birden iki eliyle Srog’un omuzlarından tutup kocam; gözlerle ona baktı, öne doğru gelerek sanki sarılmak ister gibi kollarına düştü.

Srog adama bakakaldı ve sonra ağzından kan geldiğini gö] Ulak kollarında can vermişti ve yere düşerken, sırtına fırlatılan bir bıçağın saplı olduğunu gördü.

Srog kafasını kaldırdığında, Tirus’un beş askerinin odaya doluştuğunu ve doğrudan ona geldiğini gördü.

Srog’un kalbi öfkeyle çarparken buradan kaçamayacağını anladı. Köşeye sıkıştırılmış pusuya düşürülmüştü. Srog c bulunan gizli odayı, tam da bu

zamanlar için yapılmış taş duvara gömülü kaçış sağlayabilecek arka çıkışı düşündü. Fakat öyle biri değildi o. Bir şövalyeydi ve kaçmayacaktı.] ölümü karşılayacaksa, başı dik, kılıcı elinde olacak ve düşmanına karşılık verecekti. Ya savaşacak ya da ölecekt

Bu olasılıkları zaten çok severdi.

Srog bir savaş çığlığı atarak ona ulaşmalarını beklemede: adamlara saldırdı. Kılıcını çekip havaya kaldırdı ve öncü a belinden çıkardığı bir başka hançeri ona doğru fırlatmad; önce Srog öne atıldı; adamın atışına izin vermeden kılıcır yara yara darbesini indirdi. Asker çığlık atarak yere yığıld

Srog hiç tereddüt etmeden kılıcını tekrar tekrar hepsinde daha hızlı savurarak birinin kafasını kopardı diğerini de kalbinden bıçakladı. Yılların savaş deneyimi onu pusudaı korkmaz hale getirmişti ve hiç tereddüt etmemesi gerekt öğretmişti. Srog göz açıp kapayıncaya kadar üç adamı hal

Diğer iki adam ise yanından ve arkasında geldiklerinde Srog döndü ve kılıcıyla darbelerini engelledi, her ikisiyle de aynı anda kılıçla dövüşüp onlara karşılık verirken kılıcından kıvılcımlar çıkıyordu. Srog iki saldırganla aynı anda dövüşürken harika iş çıkartmış ve onları odanın köşesine sıkıştırmıştı. Kılıçlardan gelen metal sesler odayı doldururken adamlardan verdikleri gayret sonucu sesler çıkıyordu, hayatları pahasına dövüşüyorlardı.

Srog nihayet bir açıklık buldu, ayağını kaldırıp birini göğsünden tekmeledi. Adam geriye tökezleyip düştü ve Srog dönüp diğerinin çenesine dirsek attı ve onun da dizlerinin üzerine düşmesini sağladı.

Srog beş saldırganın da yerde olduğunu görünce memnun oldu ama verdiği zarara bakamadan önce sırtında keskin ve ani bir acı hissetti.

Diğerleriyle dövüşürken, arkasından odaya gizlice sızan altıncı adamı görmemiş, sırtı açıkta kalmıştı ve o da fırsatı değerlendirerek onu sırtından bıçaklamıştı. Acı içinde inleyen Srog yine içinde tuttuğu geride kalan gücünü topladı. Dönüp adamı tuttu ve sıkıca kendine çekerek kafa attı, adamın burnunu kırarak yere düşürmeyi başardı.

Sonra bir kolunu arkasına götürdü ve omurgasına saplı kılıcının kabzasını tutup birden çekti.

Srog çığlık attı, hissettiği acı dayanılacak gibi değildi, dizlerinin üstüne çöktü. Ama en azından kılıcı çıkarmıştı, sonrasında kabzasını tuttu, yumru elleri bembeyaz olmuştu, saldırganının kalbine sapladı.

Kötü yaralı olan Srog, bir dizinin üstüne düştü, öksürdü ve kan tükürdü. Savaşta bir anlık sakinlik olmuştu fakat şimdi

aldığı bu yarayla vaktinin azaldığını hissediyordu.

Birden odaya bir saldırgan daha girince Srog acısın; ayağa kalkıp onu karşılamaya çalıştı. Tekrar kılıcın kaldırabilecek güce sahip olup olmadığınından tam emin olamıyordu.

Fakat Srog, içeriye girenin kim olduğunu görünce r Bu Matus'tu, Kral'ın en genç oğlu; ona doğru koştu, odaya geçtikten sonra döndü ve kapıları sıkı sıkı ka içeri girmelerini engelledi.

"Lordum," dedi Matus dönüp ona doğru gelerek. "Y;aralanmış siniz."

Srog kafasını sallayıp tekrar dizinin üstüne çöktü, s öldürüyordu, zayıf hissediyordu.

Matus geldi ve kolunu tuttu.

"Hayatta olduğunuz için şanslısınız," dedi Matus a "Bu kaledeki diğer herkes öldü. Hayatta olmamın t< Yukarı Adalar'dan olmam. Sizi öldürecekler. Güven gitmelisiniz."

"Burada ne arıyorsun, Matus?" diye sordu Srog za) "Bana yardım ettiğini anlarlarsa seni öldürürler. Gi kurtar."

Matus kafasını salladı.

'Hayır," dedi. "Sizi bırakmayacağım.[1]

"Hiç zamanımız yok. Buradan çıkmalıyız! Hemen!"

"Burada durup savaşacağım," dedi Srog.

Matus kafasını salladı.

“Bu kapının dışında çok sayıda adam var. Öleceksiniz.

Yaşayın ve bir başka gün savaşın. Beni takip edin.”

Nihayet çocuğun yaşamasını isteyen ve kendi dövüşemeyeceğini bilen Srog, Matus hatırına ikna oldu.

Taş duvarda gizli olan geçide girmek için odayı geçtiler, Matus elleriyle duvarı hissediyordu. Nihayet bir taşın diğerlerinden daha gevşek olduğunu gördü ve çekti; bunu yapar yapmaz, taşın içinden sadece bir adamın geçebileceği darlıkta bir geçit açıldı.

Kapıya vurma sesi gittikçe artarken, Srog hala tereddüt içindeydi ve Matus Srog’ u tuttu.

“Ölürsen Gwendolyn’e hiç bir faydan olmaz,” dedi Matus.

Srog içerledi ama Matus’un onu içeri sokmasına müsaade etti; ikisi karanlığın içinde gizlendiler ve taş duvarı arkalarından kapattılar. Tam o anda arkalarından bir çökme sesi duyuldu, kapı kırılmış askerler odaya doluşmuştu. Geçidin içinde giderek ilerlerken, Matus onları güvenli bir yere çıkarmaya çalışıyordu. Srog topallıyor ve ne kadar süre yaşayabileceğini bilmiyordu ama Yukarı Adalar ve Halka’nm bir daha asla aynı olmayacağını biliyordu.

“Hiç zamanımız yok. Buradan çıkmalıyız! Hemen!”

“Burada durup savaşacağım,” dedi Srog.

Matus kafasını salladı.

“Bu kapının dışında çok sayıda adam var. Öleceksiniz.

Yaşayın ve bir başka gün savaşın. Beni takip edin.”

Nihayet çocuğun yaşamasını isteyen ve kendi dövüşemeyeceğini bilen Srog, Matus hatırına ikna oldu.

Taş duvarda gizli olan geçide girmek için odayı geçtiler, Matus elleriyle duvarı hissediyordu. Nihayet bir taşın diğerlerinden daha gevşek olduğunu gördü ve çekti; bunu yapar yapmaz, taşın içinden sadece bir adamın geçebileceği darlıkta

bir geçit açıldı.

Kapıya vurma sesi gittikçe artarken, Srog hala tereddüt içindeydi ve Matus Srog' u tuttu.

"Ölürsen Gwendolyn'e hiç bir faydan olmaz," dedi Matus.

Srog içerledi ama Matus'un onu içeri sokmasına müsaade etti; ikisi karanlığın içinde gizlendiler ve taş duvarı arkalarından kapattılar. Tam o anda arkalarından bir çökme sesi duyuldu, kapı kırılmış askerler odaya doluşmuştu. Geçidin içinde giderek ilerlerken, Matus onları güvenli bir yere çıkarmaya çalışıyordu. Srog topallıyor ve ne kadar süre yaşayabileceğini bilmiyordu ama Yukarı Adalar ve Halka'nın bir daha asla aynı olmayacağını biliyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Gwendolyn eskiden babasına ait olan masada otururken, yine mektup yığınları arasında kaybolmuş halde devlet işlerine bakıyordu. Gwen vaktini burada, babasıyla bağ kurduğunu hissettiği babasının çalışma odasında geçirmeyi seviyordu. Genç bir kızken babasının krallığın dört bir yanından topladığı antik ve kıymetli kitaplarla dolu kara duvarlara sahip bu odada sayısız gün geçirmişti. Aslında, Kraliyet Sarayını yeniden inşa ettirirken, bu çalışma odasının bir odak noktası olmasını istemiş ve önceki görkemine kavuşturmuştu. Şimdi hiç olmadığı kadar muhteşem görünüyordu ve yenileme çalışmalarından sonra babasının burayı gördüğünce vereceği tepkiyi görebilmeyi çok isterdi. Kendinden geçeceğine emindi.

Gwen mektuplara baktı ve kraliyet yönetimiyle ilgili işlerine geri döndü, her şeyin eskisi gibi olmasına çabalıyordu. Fakat hiç bir şeyin normalin yakınından bile geçmediğini biliyordu. Zar zor odaklanabiliyordu, içi titriyor, kederiyle boğuluyordu; Thor'un ayrılırken zihninde yer eden görüntüleri, Selese'in ölümü zihninde patlıyordu.

Gwen nihayet mektupları kenara koydu, gözlerini ovuşturup şakaklarına masaj yaptı, çok okumaktan bulanmış gözleriyle içini çekti. Halka'nın işleri bitmek tükenmez gibiydi ve ne kadar çok mektubun üzerinden geçerse geçsin sürekli olarak yenileri geliyordu. Geç olmuştu, bütün gece Guwayne'le beraber ayaktaydı ve Thor gitti gideli kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu. Bu günlerde bir molaya ihtiyaç duyduğu için pek doğru düşünemiyordu.

Gwen babasının masasından kalkarak, taştan balkona çıkan uzun, açık kemerli kapı girişinden geçti. Güzel bir yaz 289 / 349 günüydü, nazik bir esinti yüzüne çarparken dışarıda olmanın ne iyi geldiğini düşündü ve derin bir nefes aldı. Kraliyet Sarayı'ndan aşağıya, hoşnut bir halde aşağıda dolanan insanlara baktı. Görünürde hepsi iyiydi ama Gwen içten içe titriyordu.

Gwen, Selese'in ölümü onuruna yarıya indirilmiş ve rüzgarda dalgalanan koca bayraklara baktı. Gwen'in zihninde cenaze hala tüm kasvetiyle duruyordukendi düğününün iptali de aynı şekilde. Neşeli anılarında yer eden, düğünlerini kaç ay vaktidir birlikte hazırladıkları yeni arkadaşının ölüp de bir anda kederin kendisine bürünmesiyle çok sarsılmıştı. Gwen hayatında her hangi birinin devamlı olarak kalıp kalmayacağını merak etmeye başlamıştı. Ayrıca Thor'la evlenip evlenemeyeceğini de merak ediyordu; bir yanı kaçarak onunla baş başa kalıp kimsenin bilmediği ve tüm gözlerden uzak bir yerde evlenip evlenemeyeceğini merak etti. Resmi törenler artık umurunda değildi, artık tek istediği onunla evlenebilmekti.

Gwen kutlama havasında değildi. Hasta hissediyordu, Selese'e olanlardan, erkek kardeşinin kederinden ve tüm bu trajik yanlış anlamadan sonra içi boşalmış gibiydi. Reece'in bir daha asla eskisi gibi olmayacağını şimdiden fark ediyordu ve bu onu çok korkutuyordu. Bir yanı erkek kardeşini kaybettiğini hissediyordu. Tüm hayatı boyunca ona çok yakın olmuş, mutlu, neşeli ve hayatı hafife alan hallerini hep takdir etmiştiReece'i Selese'le oldukları zamandan daha mutlu bir halde görmemişti.

Fakat şimdi, gözlerinde bir daha asla aynı olamayacağın görüyordu. Kardeşi kendini suçluyordu.

Gwen elinde olmadan, yakın olduğunu insanların birer birer ondan alındığını hissediyordu. Başını göğe kaldırıp Thor'u

düşündü. Şimdi nerede olduğunu ve onun için ne z döneceğini merak etti. Hatta ona hiç geri gerip dön de.

Gwen en azından Guwayne'e sahipti. Uyanık olduğı zamanını onunla beraber geçiriyor, onu kollarında tutarak hayatın bu değerli hediyesinin kıymetini bi Hiç sebepsiz kendini ağlarken buluyor ve ne kadar] olduğunu hissediyordu. Thor'a kötü bir şey olmam; bildiği tüm tanrılara dua ediyordu.

Uzun zamandır ilk kez, Gwen sarsılmış, hassas ve s< adımından emin olmayan

bir durumda olduğunu hissediyordu. Geçen ay vakitlerinden bu yana hayal etrafında dönmüştü ve şimdi en beklemediği anda değişmişti. Gwen, Selese trajedisinin sadece bir bas bekleyen felaketlerin kötü bir alameti olduğunu his kendini alamıyordu.

Gwen, babasının çalışma odasında ani bir ses duyur demir kapı tokmağı kapıya vuruluyor ve sanki kork düşüncelerini teyit edercesine tüm vücudu geriliye

Gwen döndü ve odaya geri yürüdü fakat cevabını b< kapı kendi kendine açıldı. İçeriye Steffen ve çok sa> hizmetliyle beraber Aberthol girdi; yüzleri karamse bir durum için gelmiş gibiydiler. Aberthol çalışma aceleyle geçerek doğruca elinde tuttuğu mektubu o Onları gördüğünde Gwen karnında bir yumru hisse haber her ne ise ciddi ve çok vahim olduğunu biliye adamların hiç biri ölüm kalım meselesi olmayan bii içeri izinsiz dalmazlardı.

seziliyordu. “Böyle daldığım için beni affedin ancak çok acil bir şekilde ele alınması gereken haberler getirdim.”

Duraksadı ve Gwen, tereddüt ettiğini gördü, kendini vereceği haberi dimdik karşılamaya hazırladı.

“Söyle çabuk,” dedi.

Aberthol yutkundu. Titreyen elleriyle mektubu uzatınca Gwen onu aldı.

“Tirus’un en büyük oğlu Tirus öldürülmüş. Bu sabah gemisinde ölü bulunmuş. Eldeki tüm gerçekler bu cinayeti erkek kardeşinizle ilişkilendiriyor: Reece’le.”

Gwen bu haberi duyunca kanının donduğunu hissetti. Mektubu sıkı sıkı tutup AberthoPe dik dik baktı, açmaya gerek duymadı; bir mektup daha okuyacak hali yoktu. Sözlerini ve bununla birlikte olacakları yavaşça anlamaya çalıştı.

“Reece mi?” diye sordu Gwen hepsini hazmetmeye çalışarak.

Aberthol kafasını salladı.

Bunu tahmin etmeliydi. Reece kederinden deliye dönmüş ve intikam almak için yanıyordu. Onu durdurmamakla ne büyük aptallık etmişti.

Gwen bunun getireceklerini zihninde evirip çevirdi. Tirus’un büyük oğlu

ölmüştü. Yukarı Adalar'ın oğullarına ne denli kıymet verdiklerini bilirdi. Haberin çoktan onlara gittiğini fark etti. Buna ne gibi bir karşılık vereceklerini kim bilebilirdi? Sonucunun iyi olmayacağını ve bunu takiben yaşanacakların iki MacGil klanını birleştirme çabalarını mahvedeceğini biliyordu.

"Dahası var leydim," dedi Aberthol. "Yukarı Adalaı ayaklanmaların çıktığına dair haberler alıyoruz. Le; donanmanızın yarısını yok etmişler ve Tirus serbes bırakılmış."

"Serbest mi bırakılmış?!" diye sordu Gwen dehşet Aberthol kafasını salladı.

"Daha kötüsü ise leydim, Srog'un kalesine pusu kuı Srog ağır yaralanmış. Biz konuşurken tutsak alınm durumda. Eğer Falus'un ölümünü telafi etmezsek Sı öldürüp kalan donanmayı tarumar edeceklerine da göndermişler."

Gwen'in kalbi hızla atıyordu sanki gözlerinin önün* yaşıyordu.

"Ne telafisi?" diye sordu.

Aberthol boğazını temizledi.

"Reece'in Yukarı Adalar'a gelerek Falus'un ölümü r Tirus'tan yüz yüze özür dilemesini istiyorlar. Anca! Srog'u bırakıp barış sağlarlarmış."

Gwen kendine hakim olamadan yumruğunu babasu masasına vurdu, kızgın olduğunda aynen babasının hareketti bu. Öfkeyle yanıp tutuşuyordu, yapmış o] o özenli planlar kardeşinin bir anlık içgüdüyle Falu öldürmesiyle boşa gitmişti. Şimdi ise güvendiği de

Fakat aynı zamanda Gwen, Argon'un Halka'nın işgc kehanetini hatırladı; Yukarı Adalar'ı terk edemeyec iyi biliyordu. Şimdi, sığınacağı bir yere her zamank ihtiyacı vardı. Reece'in iplerini çözdüğü bu korkum olabilecek en kötü zamanda meydana gelmişti.

Gwen, Srog'u da terk edemezdi. Ya da donanmasını etmek ve krallığa yeniden barış getirmek için ne ge yapacaktı. Özellikle de bu sadece bir özürle sağlana

"Kardeşimi görmek istiyorum," dedi Gwen çelik gi soğuk sesiyle.

Aberthol kafasını salladı.

“Bunu isteyeceğinizi biliyordum leydim. Sizi dışarı bekliyor.”

“İçeri getirin,” diye emretti. “Geri kalanınız bizi ya bırakın.”

Aberthol ve diğerleri başlarını öne eğip aceleyle od çıktılar.

Onlar çıkarken Reece içeri girdi, gözleri kan çanağıı dönmüştü, soğuk ve sert görünüyordu, kederden a] yitirmiş gibiydi, Gwen’in tüm hayatı boyunca bildi| bu değildi.

“Kapıyı arkandan kapat,” diye emretti Gwen, sesi t kardeşin değildi, aynı Reece’in hatları kadar soğuk kapıyı sertçe kapattı; kız kardeşini karşılamaya gel de ona yürüdü.

Birbirlerine yaklaştıklarında, Gwen, krallığında kar sebep olan Reece’e kızgın bir halde uzanarak yüzün attı. Hayatında ilk kez kız kardeşi ona bu şekilde d; ve ses odada yankılandı.

Reece afallayarak ona baktı.

“Bana meydan okumaya nasıl cüret edersin?” dedi sesindeki öfke açığa çıkıyordu.

Reece ona baktı, şaşkınlığı öfkeye dönerken yanakl

“Sana asla meydan okumadım!”

“Öyle mi?” diye bağırdı. “Kuzenimizi kraliyet men MacGil’i, Tirus’un yani Yukarı Adalar’ın değişmez liderlerinden birinin oğlunu öldürmek benim emrii kendi iradenle özgürce yaptığın bir şey miydi?”

“Bunu ve hatta fazlasını hak etmişti!”

“Hak edip etmemesiyle ilgilenmiyorum!” diye bağı yüzü öfkeden yanarken. “Yönetmem gereken bir kı Burada her gün öldürülmeyi hak eden ama öldürm< kadar çok adam var ki! Sen bu lükse sahipsin ama b öyle mi?”

“Bu nedenle sen de adil olan hareketi politik olana edeceksin?” diye sordu.

adaletini kim sağlayacak?”

“O zaman onları öldürenleri de öldürmeliyiz.”

Gwen kafasını salladı, inanılmazın ötesinde öfkelen

“İyi bir savaşçı olabilirsin,” dedi, “ama bir krallığı hakkında bir fikrin yok.”

“Benim tarafımda olmalıydın,” diye çıkıştı Reece. ‘ kız kardeşimsin”

“Ben senin Kraliçe’nim,” diye düzeltti Gwen.

Reece’in yüzü şaşkınlıkla düştü.

Orada birbirlerine susarak bakıyorlardı, Gwen zor r alıyordu; uykusuzluk ve çelişkili duygular altında boğulduğunu hissediyordu.

“Yaptıkların devlet işlerini etkiliyor, Halkayı etkil hepimizin güvenliğini etkiliyor,” diye devam etti. “ yaralanmış. Durumu çok ağır ve tutsak edilmiş. Do yarısı yok edilmiş. Bu da yüzlerce adamımızın dahc öldürülmüş olduğu anlamına geliyor. Hepsinin seb< aceleci eylemlerin.”

Reece de kızardı.

“Bu savaşı ben başlatmadım,” dedi, “onlar başlattı yolunu açtı. Bana ihanet etti; hepimize ihanet etti.”

olabilirler, cezayı hatta ölümü hak ediyor olabilirle bunda senin de sahip olduğun payı kabul etmelisin, kesmenin de sana düşmediğinin farkına varmalısın de önce benden teyit almadan.”

Gwendolyn döndü ve odanın diğer köşesine hışıml kafasını toplaması gerekliydi.

Babasının masasına gitti, eğildi ve tüm kitapları fır! kitaplar büyük bir gürültüyle inerken bir toz bulutı kaldırarak bir bir yere düşüyordu. Öfkeyle bağırdı.

Havada asılı duran gergin sessizlik içinde Reece har etmeden onu izliyordu, Gwen iç çekti ve dışarı bak] pencereye yürüdü, derin bir nefes alarak sakin olm Bir yanı Reece’in haklı olduğunu biliyordu. O da Ma nefret ediyor ve Selese’i çok seviyordu. Aslında bir kardeşinin yaptığına hayranlık duyuyordu. Falus’uı memnundu.

Fakat bir Kraliçe olarak onun ne istediği veya hayra duyması önemli değildi, bir çok kişinin hayatındak sorumluydu.

“Seni anlamıyorum,” dedi Reece sonunda sessizliği “Selese’i en az benim kadar seviyordun. Sen de intil ölümü istemiyor muydun?”

“Onu bir arkadaşı olarak seviyordum,” diye cevap Gwen, biraz daha sakindi. “Görümcesi olarak da.”

İç geçirdi.

açacaksa bir adamı öldüremem. Bunu kardeşim ol 3 senin yapmana da izin verememem.”

Orada öne eğilmiş ve kafasını eğmiş halde duruyor zihninde olasılıklar dolaşıyordu.

“Beni imkansız bir duruma soktun,” dedi. “Srog’ur başka adamlarımın öldürülmesine izin veremem. D donanmamın geri kalanı da değerli, üstelik bilmed sebeplerden dolayı her zamankinden daha çok ihtr Yukarı Adalar’ı da terk edemem.”

İçini çekerek her olasılığı tartıyordu.

“Geriye sadece bir seçeneğim kalıyor,” dedi kardeş dönerek. “Hemen Yukarı Adalar’a gidecek ve Tirus’ dileyeceksin.”

Reece nefessiz kaldı.

“ASLA yapmam!” diye çığlık attı.

Gwen’in ifadesi sertleşti.

“EVET YAPACAKSIN!” diyerek, Reece’ten iki kat da sesle suratı kıpkırmızı bir halde bağırdı. Bu, onu bil korkutan, sertleşmiş bir Kraliçe’nin, güçlü bir kadı Bu, içinde bir parçasını barındırdığı babasının sesiy

Fakat kardeşi Reece de babasının sesini taşıyordu. (babasının çalışma masasında ailelerinin kuvvetini t eşit derecede güçlü iradeleriyle birbirlerine bakıyo

“Beni hapse atmak mı? Kardeşini? Adaleti tecelli ettiğim için mi?”

Reece, Gwendolyn’e ona acı veren bir bakışla, ona ihanet ettiğini anlatan bir bakışla baktı.

“Sen benim kardeşimsin,” dedi, “fakat ilk önce tebaamdansın. Dediklerimi yapacaksın. Çekilebilirsin. Özür dileyene kadar da gözüme görünme.”

Reece şaşkınlıktan ağzı açık, yüzünden acı ve elem okunur halde ona tek kelime edemeden baktı. Ona karşı biraz şefkat hissetmeyi isterdi fakat gerçekten içinde bir dirhem daha yoktu.

Reece sanki transtaymış gibi yavaşça döndü ve kapıya gitti, açtı ve arkasından çarparak kapattı.

Gwen yankılanan sessizlik içinde orada durarak, dünyada burası hariç her hangi başka bir yerde ve Kraliçe dışında başka her hangi başka bir kişi olmayı diledi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Erec arkasında Alistair’le güzel, beyaz atı üstünde dörtnala yol alıyordu, Alistair’in kolları belini sararken hayatında hiç bu anki kadar mutlu olmadığını hissediyordu. İşte buradaydı, güneye doğru yolculuk ediyor, vatanına doğru ilerliyordu, yanında Alistair vardı ve nihayet tüm yıllardan sonra ailesiyle yeniden bir araya gelmek için doğduğu topraklara dönüyordu. Erec, Alistair’i ailesiyle, halkıyla tanıştırmak ve onunla evlenmek için can atıyordu. Alistair ile tanışmak hayatında başına gelen en iyi şeydi ve ondan sadece bir dakikalığına bile ayrı yaşayabileceğini hayal bile edemiyordu. Onunla gelmeye karar verdiği için keyfine diyecek yoktu.

Günlerdir yaptıkları gibi durmaksızın güneye doğru ilerlerlerken Erec havanın nemden ağırlaştığını hissediyor, okyanus havasını kokluyor ve güney kıyısına gittikçe yaklaştıklarını biliyordu. Kalp atışları hızlandı. Köşeyi döner dönmez kayalara, okyanusa varacaklarının farkındaydı, bir gemi onları bekliyor olacak ve vatanına götürecekti. Erec çocukluğundan beri oraya gitmemişti ve heyecandan eli ayağına dolaşıyordu. Ailesini çok özlemişti ve hepsinden önemlisi babası ölmeden önce onu görmeyi arzuluyordu. Zamanında oraya varmayı umut ediyordu.

Erec ilerlerken, Halka ile ilgili karmaşık duygular hissediyordu. Neticede, Halka onun evi haline gelmişti.

Buraya küçük bir çocukken getirilmiş, krallığın en büyük şövalyelerinden biri olarak yetiştirilmişti ve Kral MacGil onun ikinci babası gibi olmuştu. Kraliyet Topraklarına alınmış ve burada sanki kendi evindeymiş gibi yetiştirilmişti. Gümüş kardeşlerine sahip olarak büyütülmüştü ve Erec arkasında bir saygı ifadesi olarak onlarla beraber yolculuk eden onlarca Gümüş üyesinin mahmuzlarının sesini

duyuyordu. Bu adamlar onun gerçek kardeşleriydi. Bir yanı geride kalanlar ve Halka'yı korumasız bıraktıkları için suçluluk hissediyordu.

Fakat aynı zamanda Erec, Halka'yı güvenilir ellere bıraktığır da biliyordu. Kendrick ve tüm diğerleri hala orayı koruyorlardı. Ayrıca Halka'nın tamir edilen tüm kale ve hisarlarla, koruma altındaki kanyon ve yükselen Kalkanla, güçlendirilen köprü ve geçitlerle hiç olmadığı kadar güçlü olduğunu da biliyordu. Hepsinden önemlisi Ralibar'ın gözü üstündeydi. Ayrılmak acı doluydu ama en azından Halka'ya kimsenin sızamayacağını bildiği için Erec güvende hissediyordu. Ve eğer doğduğu topraklara dönmek için uygı bir zaman arasaydı babasının ölmek üzere olduğu ve halkını şahitliğinde Alistair'le evlilik yemini edeceği bu zamandan daha uygununu bulamazdı.

Nihayet bir bayırı tırmandılar ve hepsi durup önlerinde uzanan manzaraya baktılar. Erec ileri baktı ve Güney Okyanusu'nun kabaran dalgalarını gördü hemen aşağıya, uçurumların en dibine bakınca ise kıyıya vuran dalgalardan havaya püsküren koca köpük bulutlarını fark etti. Güney Okyanusu'na varmışlardı.

Erec kıyıları tararken, aşağıdaki kıyıda onu bekleyecek ve e> götürecek olan yüksek beyaz yelkenli devasa gemiyi görmey umdu.

Fakat tüm şövalyeler yanında yerini alınca, Erec şaşırarak aşağı baktı.

Gemisi kıyıda yoktu.

Erec afallamış bir halde kıyıyı baştan aşağı gözleriyle taradı

"Bu olamaz, "dedi kendi kendine.

“Ne oldu lordum?” diye sordu şövalyelerden biri.

“Gemimiz,” dedi. “Burada değil.”

Erec atında otururken neler olduğunu, geminin ner olduğunu merak etti. O olmadan vatanına dönmeni yoktu. Geri mi gitmeleri gerekecekti?

Bunu öğrenmenin tek yolu olduğunu biliyordu: aşa atlarını sürüp kendi gözleriyle görmeleri gerekliydi

Erec atını topukladı ve dik yamaçlardan aşağı dört rüzgarlı yolların kayalarla kesişerek durmadan dol; rotalarından sonra yukarıdan görmüş oldukları kıy ulaştılar.

Suyun kenarına ulaşana kadar kumun üstünde atla binerken Erec sağma ve soluna bakıyor, gemisiyle i] hangi bir işaret arıyordu. Soluna doğru başka bir g< fakat farklı bir renkteydi ve siyah-yeşil renkli flam; Nereden geldiğini bilmiyordu, onun değildi.

“Anlamıyorum,” dedi Erec. “Bu babamın gönderdij Bizi burada beklemeleri gerekirdi. Ne olduğu hakkı fikrim yok.”

“Gitti!” diye kükredi bir ses.

Erec döndü sakallı çenesi ve az saçlarıyla bir zaman olduğu belli olan ama artık zamanının geçtiği belli < “Üç gün önce gittiler!” diye yeniden kükredi adam yakına gelirken. “Sizi beklediler, sonra gelmeyeceği vermiş olmalılar. Geldiklere yere döndüler. Belli ki kaldınız.”

“Çünkü farklı bir yoldan gelmek zorunda kaldık,” < şövalyelerden biri Erec’e. “ Çatallı yolda.”

Erec kafasını salladı.

“Sadece üç gün geciktik,” dedi. “Beklemelilerdi.”

“Bir başka grup dün geldi,” dedi adam “ve daha fa: ödediler. Bir müşterileri vardı ve onu aldılar.”

Erec kızardı.

“Babama söz vermişlerdi. Onur kalmadı mı bu inşa diye yüksek sesle kendi kendine söylendi.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu adam daha yak bir tütün çubuğu yakarak. “Bu benim gemim,” diye omzunun üstünden kıyıdaki diğer gemiyi gösterere sizi oraya götürebilirim.”

Erec şüpheyle adamı baştan ayağa süzdü. Pek iyi bi sahip değildi. Sonra adamın gemisine baktı. Emekte olduğu açıkça görülüyordu. Kirli ve yıpranmıştı ve bakıldığında bile içindeki kaba saba adamlar seçilet

“Güney Adaları’na gidiyoruz,” dedi Erec. “Vatanım;

“Uygun ücret mi?” diye sordu Erec’in şövalyelerinden bi: atıyla öne gelerek. “Kiminle konuştuğunu bilmiyor musuı Bu Erec, Gümüş şampiyonu. Onunla en saygın ifadenle konuşacaksın.”

Adam, dönüp ifadesiz ve vurdumduymaz bir şekilde baka sakince tütün çubuğunu tüttürmeye devam etti.

“Gümüş ya da değil, herkesin bir fiyatı vardır,” dedi adar sakince. “Ben bir iş adamıyım. Şövalyelik bana bir şey kazandırmaz.”

Erec gemiye bakarken düşündü. İçini çekti, seçeneklerini] olduğunun farkındaydı. Ölüm döşeğindeki babasını görm zorundaydı.

“Parayı dert etme,” dedi Erec. “Benim önem verdiğim şe; geminin güvenliği. Karımı delik deşik bir gemiye bindirer hayatını tehlikeye atamam.”

Adam sırıttı ve Alistair’e, Erec’in hiç hoşuna gitmeyen bir bakış attı.

“Gemim bu denizlerin en güvenlisidir. Görüntüsüne aldanmayın. Bir kese altınla yolculuğa çıkarsınız. Kabul etmiyorsanız da,” dedi şapkasının ucuna dokunarak, “siz iş yapmak bir zevtki.”

“Tüm bir kese !” diyerek bağırdı Erec’in şövalyelerinden “Bu fahiş bir fiyat!”

Erec adamı baştan aşağı süzdü ve düşündü. İstediği bu de fakat başka seçenekleri de yoktu. Ölmeden önce babasını görmek istiyordu.

Erec beline uzanarak bir kese altın çıkardı ve adam; Kese adamın göğsüne çarpınca, hemen yakaladı, açl

“Ücretin ve daha fazlası var orada,” dedi Erec. “Biz ve güvenle oraya götür.”

Adam suratında kocaman bir sırıtmayla başını öne

Erec döndü, atından indi, Alistair’e atından inmesir etti ve kardeşlerini kucakladı.

“Halka’yı koruyun,” dedi Erec.

Onlar da Erec’e sarıldılar.

“Sizi yakın zamanda tekrar göreceğiz, lordum,” dr verdi.

“Evet göreceksiniz.”

Erec, Alistair’in elinden tuttu ve birlikte kıyıdan aş yürüyüp pejmürde adamların grubunu takip ettiler içinden bir şeylerin ters olduğunu hissediyor ama ı olduğunu anlayamıyordu. Alistair’in elini sıkıca tut doğru yürürken döndü ve arkasına baktı, adamlarır şimdiden yola çıkmış olduklarını gördü. Önlerinde gemiye bakınca, her zamankinden daha kasvetli gö: gözüne, hayatının en büyük hatasını yapıp yapmad merak etti.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Luanda, Yüksek Topraklar'ın dağlarında her sabah rutin olarak yaptığı gibi yalnız başına nehrin soğuk sularına daldı. Yerine gelen uzamış saçlarını soğuk suya gömünce, kafatasındaki buz gibi his onu hayatta ve uyanık hissettirdi. Nerede olduğunu hatırlattı ona. Evinde değildi, yabancı topraklardaydı. Yüksek Toprakların yanlış tarafında sürgündeydi ve evine asla dönemeyecekti. Soğuk su her sabah olduğu gibi bunu hatırlattı ona, bazı yönlerden keyif de alıyordu. Bu, hayatının ne hale geldiğini kendine hatırlattığı bir yoldu.

Dağ kaynaklarının çıktığı bu yer boştu; etrafı sık yaz ormanı ve yapraklarla çeviriliydi, sabah sisi üstünü örtüyordu. Yüksek Topraklar'ın bu tarafıyla ilgili her şeyden nefret etmesine rağmen Luanda buradan, başka kimsenin bilmediği bu yerden gittikçe hoşlanmaya başladığını itiraf etmeliydi. Burayı uzun yürüyüşler yaptığı günlerden birinde tesadüfen bulmuş ve o günden bu yana her gün ziyaret eder olmuştu.

Luanda sudan yavaşça çıkarken yanında getirdiği ince yün havluyla kurulandı, her sabah yaptığı gibi şifacının verdiği uzun bitki dallarını aldı ve gevşeyerek uzandı. Bitkileri güneş altında, su yanındaki bir kayaya koyarak bekledi. Uzun ay vakitlerinden bu yana yaptığı gibi yeşil renklerini yakından izleyerek beyaza dönüşmelerini bekledi ve umdu. Eğer şifacının söylediği gibi renk değiştirirlerse içinde bir çocuk taşıdığını anlayacaktı.

Luanda her sabah kurulandıktan sonra orada durup uzun, kıvrımlı yaprakları izlerdive her sabah hayal kırıklığına uğrardı. Artık umut etmekten vazgeçmişti, bu artık sadece rutini haline gelmişti.

Hiç bir zaman hamile kalamayacağını anlamaya bas Kız kardeşi bu konuda da onu geçmişti. Hayat diğe: olduğu gibi bu konuda da ona zalim davranıyordu.

Luanda suyun üstüne eğilip yansımasına baktı. Mül şekilde durağan görünen sular, yaz göğünü, bulutk güneşi; Luanda ise hayatın önüne getirdiği aşamak yolları yansıtıyordu. Hayatında onu gerçekten seve olmuş muydu artık kesinlikle emin değildi. Bronsoı sevdiğini biliyordu gerçi, onun da Luanda'yı sevdiği farkındaydı. Belki de bu, çocukla ya da çocuksuz yel olmalıydı.

Luanda eşyalarını topladı ve gitmeye hazırlanırken anda gelen düşünceyle kayanın üstündeki dala göz

Dalı görür görmez donakaldı ve nefesini tuttu.

Buna inanamıyordu, dal güneşin altında beyaza döı

Luanda'nın nefesi kesildi. Elini ağzına götürdü, dalı almaya korkuyordu. Titreyen elleriyle uzanıp tuttu tarafını inceledi. Beyazdı. Kar beyazıydı. Daha önce olmamıştı.

Luanda kendine rağmen ağlamaya başladı, bir gözy kapıldı, duyguları altında eziliyordu. Elini uzatarak götürdü ve yeniden doğmuş gibi hissetti, neşe ve n boğuluyordu. Nihayet hayat yüzüne gülmüştü. Nih; Gwendolyn'in sahip olduğu her şeye o da sahip ola< yanaklarından süzülüyordu. Kocasına bu haberi veı sabırsızlanıyordu. Luanda artık hatırlayamadığı ka(bir zamandan sonra ilk kez mutluydu.

Gerçekten çok mutluydu.

Luanda kalenin koridorlarına koşarak daldı, aceley muhafızları geçti, dönerek çıkan merdiven basama! üçer çıktı. Nefessiz kalsa da Bronson'ı görmek için < ederek koşmaya devam etti. Tepkisini görmek için sabırsızlanıyordu. Onun, BronsonTn, dünyada her 5 daha çok sevdiği adamın, bir çocuğunun olmasını h çok isteyen adamın tepkisini merak ediyordu.

Nihayet hayalleri gerçek olacaktı. Nihayet bir aile o Kendilerine ait bir aile.

Luanda koridordan geçerek uzun kemerli kapılarda uçarcasına ilerledi, önlerinde muhafızların durmad kapının hali hazırda ardına kadar açık olduğunu, n< zamanda dikkatini çekecek tüm değişikliklerin hiç etmedi bile. Odaya daldı ve hemen durdu.

Aklı karıştı, bir şeyler yanlıştı.

Luanda, odaya bakıp da kapının hemen yanında so| zeminde iki cesedin yattığını görünce dünya etraflı yavaş dönmeye başladı. Bunlar Bronson'un muhafı İkisi de ölmüştü.

yatıyordu. Kıpırdamıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış tavana bakıyordu.

Luanda sanki biri onu ikiye yarıyor gibi tüm vücudunun şiddetle sarsıldığını hissetti. Öne tökezledi, dizleri güçten düşerken yere çökerek kocasının bedeninin üstüne kapaklandı.

Bronson'ın soğuk ellerini tutup morarmış yüzüne ve tüm vücudunu kaplayan bıçak yaralarına baktı. Yavaşça fakat kesin olarak hepsini anlamaya başladı.

Kocası. Bu dünyada hala sevdiği tek adam. Çocuğunun babası. Ölmüştü.

Süikasta kurban gitmişti.

"HAYIR!" diye ağıt yaktı Luanda, sanki onu geri getirebilirmiş gibi BronsonT tekrar tekrar sarstı. Onu sıkı sıkı tutarken gözyaşları sel oldu, vücudu titriyordu, damlalar arasında yıkılıyordu.

Luanda'nın suçlamak için birine, bir şeye ihtiyacı vardı. Bunu yaptıkları aşikar olan McCİoud'lar vardı tabii ki ve onları öldürmek istiyordu. Keşke Bronson onu dinlemiş olsaydı, keşke onları serbest bırakmamış olsaydı.

Bu elbette yeterli değildi. Başka birini daha suçlamaya ihtiyacı vardı. Tüm bunların ardındaki kişiyi.

Luanda zihninde tek bir kişide karar kıldı: kız kardeşi.

Gwendolyn.

Bu onun suçuydu. Takip ettiği politikalar, naifliği, hepsi 309 / 349

kocasının ölümüne yol açmıştı. Her şeyi mahvetmişti. Sa< Luanda'nın hayatını almakla kalmamış, bu dünyada sevdi tek kişinin hayatına da son vermişti.

Luanda haykırırken kesin olarak kararlıydı. Bronson'ın ölümüyle birlikte onu hayata bağlayan hiç bir şey kalman Ona kalan tek şey, onu çevreleyen bu acının aynının diğeı herkesin etrafını sarması isteğiydi.

Ve bunu gerçekleştirecekti.

Luanda soğuk, katı ve kararlı bir biçimde durdu. Dönüp koridordan koştu, kalbi hızla atıyordu. Bir fikri vardı. Gwendolyn'i sonsuza kadar mahvedecek bir şey.

Bunu gerçekleştirme vakti gelmişti.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Annesiyle karşılaşmasından beridir perişan halde olan Kendrick aklını toplamaya ve bu kutsal günde düşüncelerini hafifletmeye çalışırken dağın yamacından yavaşça yürüyüp daireler çizerek geniş ve düz yolu takip ediyordu. Her birinin elinde bir taş bulunan Gümüş ve askerlerden yüzlercesiyle kutsal dağda dolanarak yukarı ilerliyordu. Hac Günü, yılın en kutsal günlerinden biri, gelip çatmıştı ve Kendrick her yıl olduğu gibi silah arkadaşlarına bu yere yürüyüş yolunda katılmıştı. Sabahı nehre girip en güzel taşları seçerek, öğleden sonrayı da döne döne gittikçe yukarı, dağın tepesine çıkan uzun yürüyüş yolunda yavaşça ilerleyerek yolda geçiriyorlardı.

Geleneğe göre, zirveye ulaşınca taşı yerleştirip, diz çöküp dua edeceklerdi. Geçmiş yılın günahlarından kendilerini arındırıp gelecek yıla hazırlanacaklardı. Krallık savunmasında olan herkes için kutsal bir gündü bu. Bir şövalye için sevdiği kadınla bu yolu yürümek bilhassa hayırlıydı. Kendrick bunu Sandara'ya sormuştu o da gelmeyi kabul etmişti. Şimdi Kendrick'in yanında sessizce yürüyordu.

Ne kadar çabalasa da annesiyle karşılaşmasıyla ilgili düşünceleri kafasından atmak Kendrick için çok zordu. Bu karşılaşmadan sonra aralarına binlerce kilometre girmiş olsa da görüntüler hala kalbine ağırlık yapıyordu. Onunla hiç karşılaşmamış olmayı, onu arama işine hiç girişmemiş olmayı dilerdi. Kendrick bunun yerine tüm hayatı boyunca olduğu gibi bunu bir gizem olarak, annesinin bir başkası olduğu hayaliyle yaşamayı diledi. Bazen, hayal dünyasının gerçeklikten çok daha kıymetli olduğunu fark ediyordu. Hayal alemi insanı ayakta tutarken gerçeklik ezer geçerdi.

"İyi misiniz, lordum?" diye sordu Sandara.

Kendrick düşüncülerini kesilince dönüp ona baktı, zamanki gibi onun görüntüsü tüm endişelerini sili} Sandara'yı ifade edebileceğinden daha çok seviyord omuzları, koyu ten rengi, kara gözleriyle öyle güze] uzundu; İmparatorluk ırkının görünüşü bildiği tün herkesinkinden daha egzotik ve farklıydı. Yürürler elini tuttu.

"İyi olacağım," dedi.

“Sanırım hala annenizle karşılaşmanızla ilgili hay; yaşıyorsunuz, lordum,” dedi.

Kendrick dilini yutmuş gibiydi, haklı olduğunu bili; bunun hakkında konuşmaya hazır değildi.

Sandara içini çekti.

“Benim annem soğuk, zalim ve merhametsiz bir ka dedi. “Benden nefret ederdi. Babam büyük bir sava: herkese nazik davranırdı. Ben annem gibi zalim ve} değilim. Babamın özelliklerini almayı seçtim.”

Kendrick ona baktığında, Sandara’nın yoğun bir şe] izlediğini gördü.

“Anlamıyor musunuz?” dedi. “Anneniz veya babar olduğu sizi etkilemez. Siz onlarda kendinizi ararsın sizsinizdir. Kim olduğunuzu anlamak için kendinizi bakmalısınız. Seçtiğiniz kişi olmak için. Kim olduğı

Yürüyüp, dağın etrafında dolanırken Kendrick bu sözleri düşündü ve Sandara’nın ne büyük bir bilgeliğe sahip olduğunu fark etti. Bunu yapmak zordu ama ailesini düşüncelerinden çıkarması gerekiyordu. Bizzat kendi kim olduğunu keşfetmeliydi.

Kendrick şimdiden iyi hissediyordu, dönüp onu inceledi.

“Ailem hiç evlenmedi,” dedi. “Hayatlarını birlikte geçirmediler. Bu hayatı tek başıma yaşamak istemiyorum. Evlenmek istiyorum. Kendime ait çocuklarım olsun istiyorum. Meşru çocuklar. Sandara,” dedi Kendrick boğazını temizleyerek, “Seninle evlenmek istiyorum. Biliyorum bunu daha önce sana sordum ama bunu gerçekten düşünmeni istiyorum. Lütfen.”

Sandara gözlerini yere indirdi, yaşlar dolmuştu gözlerine.

“Sizi seviyorum lordum,” diye cevapladı. “Gerçekten. Fakat evim uzakta. Eğer aramızda bir okyanus olmasaydı seninle gerçekten evlenirdim. Fakat evime, halkıma, İmparatorluk’a yani bildiğim ve sevdiğim insanlara dönmeliyim.”

“Ama orada değilsin,” dedi Kendrick. “Şu an buradasın ve ailen orada tutsak.”

Sandara omuz silkti.

“Doğru. Ama halkımdan uzakta olmaktansa evimde tutsak olmayı tercih ederim.”

Kendrick bunu gerçekten anlamıyordu ama onun isteklerini kabul etmek zorunda olduğunu biliyordu.”

‘En azından şu an sizinleyim, lordum,” dedi. “Uzun günler 313 / 349

daha buradayım.[1]

Kendrick Sandara’nın elini daha sıkı tuttu ve dünya verdiği tüm kadınların neden ondan uzaklaştıkları: etti. Onunla şimdi geçireceği zamanın keyfine vara gerektiğini biliyordu ama ondan ayrılma fikri bunu zorlaştırıyordu.

Diğer yüzlercesiyle beraber sessizce yürümeye deva sonra dağın zirvesine ulaştılar. Burası dini, sessiz b havada kutsal bir ağırlık asılıydı. Kendrick hemen Y doldu.

Geniş platonun çimenlerinde diğer şövalyelerle bir çöküp kayaların oluşturduğu yüksek tepelere taşın Bunu yaparken kafasını öne eğdi.

Lütfen Tanrım diye sessizce dua etti, bu güzel kadir alma. Birlikte olmamıza izin ver. Bir yolunu bul. On ayrılmak istemiyorum.

Kendrick gözlerini açtı ve yavaşça ayağa kalktı, dik seçtiği şeye kendi de şaşırmıştı. Bunu planlamıyor Genelde yeni yılla ilgili, düşmanlarına karşı kendiri cesaret ve kahramanlık bulmayı dilerdi. Yine de bu Kendrick’in aklına girmişti ve o bunu durdurmak h

Sandaraya döndü, o da Kendrick’e gülümsedi.

“Sizin için dua ettim lordum,” dedi. “Bilgelik ve hı bulabilmeniz için.”

Kendrick Sandara’nın omzundan ileri bakınca ufuk hareketlenme gördü ve aniden yüzündeki gülümseı Gördükleri aklını karıştırmıştı, çok anlamsızdı.

Kendrick Sandara’yı yana itti ve profesyonel savaşç ufku inceledi. Bunu yaparken kalbi yerinden çıkaca çarpıyordu.

Bu olamaz diye düşündü. Orada, ufukta bir toz bulı bir duman görünüyordu;

zırhlarını kuşanmış binle korumasız kalmış Kraliyet Sarayı'nın yoluna doğru saldırıya geçmeye hazırlanıyorlardı. Hac Günü, yıl 1 kapıların açık kaldığı tek gündü. Tabii Kendrick koı ihtiyaç olacağını hiç düşünmemişti. Halka bu kadaı ve emniyetteyken kim saldırıya geçerdi?

Kendrick biraz daha inceleyince, yüzü kızardı; McC zırhını tanımıştı. Burnundan solumaya başladı, art fazla koruma bırakmadığı için çılgına döndü.
Yarın mesafesindeydi ve McCloud'lar mevcut halde Saray yaklaşmışlardı, o kadar yakınlardı ki kapıları çiğne başlamışlardı.

Kendrick kısa süre sonra koruması olmayan kız kar öleceğini fark etti.

Kendrick korkunç bir savaş çığlığı atınca tüm adan baktığı manzarayı gördü, dağdan çabucak aşağı ini] koştururken onun peşine takıldılar; Kendrick sava: olmaya istekliydi ancak çok geç olduğuna dair ağır kapıldı.

Kendrick Sandara'nın omzundan ileri bakınca ufuk hareketlenme gördü ve aniden yüzündeki gülümsei Gördükleri aklını karıştırmıştı, çok anlamsızdı.

Kendrick Sandara'yı yana itti ve profesyonel savaşç ufku inceledi. Bunu yaparken kalbi yerinden çıkaca çarpıyordu.

Bu olamaz diye düşündü. Orada, ufukta bir toz bulı bir duman görünüyordu;
zırhlarını kuşanmış binle korumasız kalmış Kraliyet Sarayı'nın yoluna doğru saldırıya geçmeye hazırlanıyorlardı. Hac Günü, yıl 1 kapıların açık kaldığı tek gündü. Tabii Kendrick koı ihtiyaç olacağını hiç düşünmemişti. Halka bu kadaı ve emniyetteyken kim saldırıya geçerdi?

Kendrick biraz daha inceleyince, yüzü kızardı; McC zırhını tanımıştı. Burnundan solumaya başladı, art fazla koruma bırakmadığı için çılgına döndü.
Yarın mesafesindeydi ve McCloud'lar mevcut halde Saray yaklaşmışlardı, o kadar yakınlardı ki kapıları çiğne başlamışlardı.

Kendrick kısa süre sonra koruması olmayan kız kar öleceğini fark etti.

Kendrick korkunç bir savaş çığlığı atınca tüm adan baktığı manzarayı gördü, dağdan çabucak aşağı ini] koştururken onun peşine takıldılar; Kendrick sava: olmaya istekliydi ancak çok geç olduğuna dair ağır kapıldı.

KIRKINCI BÖLÜM

Godfrey yalnız başına bitmek bilmeyen yolda tüm gece yaptığı gibi dörtnala ve nefes nefese iniyor, omzunun üzerinden McCloud ordusuna ait bir iz var mı diye bakıyordu. Tüm yolculuğu boyunca, ufuktan koca bir toz bulutu kaldırarak geldiklerini fark etmişti, yaklaşık yarım saatlik sürüşle geriden geliyorlardı. Godfrey zar zor yutkundu ve atını daha sert topukladı.

Dörtnala ilerlerken bu sürüşün hataya yer vermediğini biliyordu, tüm hayatında hiç bu kadar yorulmamıştı; sarhoş haliyle perişan olmuştu ve her an atından düşebilirmiş gibi hissediyordu. Terliyordu, vücudu böyle bir kovalamacaya uygun değildi, terler gözlerine damlıyor ve batıyordu. Önünde bir yamaç vardı ve oraya tırmanınca Kraliyet SarayTnın görünmesi için dua etti.

Duaları gerçekleşti. Nihayet uzakta Kraliyet SarayTnın yeni yapılmış kapılarını görünce rahatladı. Aynen tahmin ettiği gibi ardına kadar açıklardı ve sadece bir avuç dolusu asker muhafız başlarındaydı. Çok normaldi. Bugün Hac Günüydü ve genelde kapıyı koruyan şövalyelerin çoğu yerlerinde değil dağda olacaklardı ve geceye kadar dönmeyeceklerdi. Fakat Godfrey o zamana kadar çok geç olacağını biliyordu. Herkes öldürülecek ve tüm şehir yağmalanacaktı.

Godfrey atını güçlenen bir kararlılıkla topuklarken çok yüksek bir hızla ilerliyor neredeyse nefes almıyordu ve kalp atışlarını göğsünde hissediyordu.

Nihayet şehrin kapılarına yaklaşırken önünde duran genç ve acemi askerler ona şaşkınlıkla baktılar, durumu anlayamadılar.

“KAPILARI KAPATIN!” diye bağırdı Godfrey.

“Ne?!” diye seslendi içlerinden biri.

Askerler afallayarak birbirlerine baktılar, Godfrey’in aklını kaçırdığını düşündüler. Aslında, Godfrey mendebur, terli, tıraşsız, kafası iyi görünüşü ve gözlerine düşen saçlarına bakılınca ve tüm gece at bindiği de hesaba katılırsa delirmiş gibi göründüğünü fark etti.

Godfrey kıpkırmızı oldu ama kararlıydı.

“BİR ORDU GELİYOR!” diye bağırdı. “ ŞU KAPILARI KAPATIN YOKSA SİZİ ELLERİMLE ÖLDÜRECEĞİM!”

Askerler nihayet Gofrey’in omzundan bakıp ufku izlediler, başta ifadesizlerdi ve

sözlerine güvenmemiş gibi göründüler.

Fakat sonra, Godfrey gözlerinin panik halinde kocaman büyüdüğünü izledi ve McCİoud'ların bayıra tırmanmış olduklarını fark etti.

Askerler aniden delirmiş gibi kapıları indirmeye koşuşturdular.

"BORULARI ÇALIN!" diye bağırdı Godfrey, adamlar kapıları indirmeden hemen önce açık kapılardan içeri girerken.

Boru sesleri şehri doldurdu, bir koro gibi birbirlerinin yankısı duyuluyordu. Üçlü bir düzende duyuluyorlardı, şehri boşalt uyarışıydı bu; Godfrey bu sese hayatında daha önce hiç şahit olmamıştı.

İyi disiplinli ve hazırlıklı binlerce sivil, evlerinden çıkarak 318 / 349

şehrin sokaklarına aceleyle doluştular ve şehrin ardı boyunca uzanan tahliye yoluna düzenli sıralar halinde ilerlediler. Gwendolyn her şeyi düşünmüştü ve insanları çok iyi hazırlamıştı. Godfrey bunun işe yaradığını görünce memnun oldu ve daha önce hiç hissetmediği garip bir duyguyla kaplandı: bir amaç hissiydi bu. Katkıda bulunmuş olmanın ve bir fark yaratmış olmanın hissi. Korkusuz olmanın. İstenen ve ihtiyaç duyulan biri olmanın.

Bu sorumluluk hissiydi. Ona yabancıydı ama hoşuna gitmişti.

Godfrey durumdan cesaret alarak, kız kardeşinin olduğunu bildiği kaleye doğru ilerledi, Kraliçe'nin erkek kardeşinin geldiğini anlayan hizmetliler kapıları ardına kadar açtılar.

Atından inmedi bile, bunun yerine girişten dörtnala geçerek doğruca büyük salona geçti ve ardından merdivenlere gelene dek koridordan ilerledi.

Atından atlarken yere inince biraz sendeledi, şişmişti, nefes almaya çalışırken merdivenlerden üçer dörder çıkmaya başladı.

Nihayet en üst kata geldi, koridordan uçarcasına geçti ve Kraliçe'nin konsey odasının antik kapılarına ulaştı, burası babasının konseyiyle birlikte oturduğu odaydı.

Muhafızlar yolunu kesmeye çalışırken Godfrey hiç tereddüt etmeden onlara

omuz atıp yolundan çekilmelerini sağladıktan sonra kapıyı da omuzladı ve kırarak açtı.

Godfrey odaya sendeleyerek girince herkesi şaşırttı. Tahtında oturan ve Guwayne'i tutan kız kardeşi onlarca konsey üyesi gibi ayağa kalktı, hepsi şok olmuş halde ona bakıyorlardı. Görünüşe göre önemli bir toplantıyı bölmüştü.

"Godfrey," dedi Gwendolyn," neden buradasın? Ne anlama geliyor bu"

"Burayı hemen boşaltın," dedi Godfrey tek nefeste. "Boruları duymadınız mı? Saldırı altındayız!"

Gwen ve konsey üyeleri pencerelere koşarken odaya karmaşa hakim oldu, Gwen bebeğini sıkı sıkı tutarak yeni takılmış vitray cam pencereleri açtı. Açar açmaz boruların sesiyle beraber aşağıdaki telaşın ve karmaşanın sesi odayı doldurdu.

Dışarı bakarlarken Godfrey de onlara katıldı, yüzleri dehşet ifadesine bürünmüştü. Kardeşinin yanında duran Godfrey, McCloud ordusunun kapılarına dayandığını görebiliyordu.

En sert askerler arasında bile yaşanan panik ve korku odayı doldururken Gwen sakin kalmıştı. Zorlu bir lidere dönüştüğünü Godfrey fark etti, tüm bu adamlardan daha sertti.

"Hemen tahliye edin!" diye emretti Gwendolyn adamlarına. "Kardeşimin dediğini yapın. Hepiniz. Şimdi!"

Konsey üyeleri harekete geçip odada koşuşturdular. Ancak Steffen onu bırakmayı ret ederek yanma geldi ve durdu.

Hala Guwayne'i tutan Gwen durdu, odada Godfrey dışında onunla kalan tek kişi Steffen'dı.

"Onlarla gitmelisin," dedi Gwen Godfrey'e.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Godfrey, sakinliğine ve korkusuzluğuna şaşırarak.

Gwen kafasını salladı.

“Ben iyi olacağım,” dedi.

Fakat Godfrey onun güçlü duruşundan etkilenmişt bakınca kız kardeşinden ilham aldı.

“Hayır,” dedi, içinde bir şeyler değişmişti. “Gidem Adamlar kapıları korurken yardıma ihtiyaç duyacal

Gwen kafasını salladı.

“Öleceksin,” dedi.

“Ölürüm o zaman,” dedi Godfrey. İlk kez korku du; Gerçekten korkusuzdu.

Gwen içinde oluşan değişimi fark etmiş olmalıydı < hayatında ilk kez Godfrey’e farklı bir gözle bakıyorı

Uzandı ve onay verici bir şekilde elini omzuna koyı ciddiyetle gözlerine baktı.

“Babamız bugün yaptıklarınla gurur duyardı,” ded

Godfrey onaylama ve sevgisini duyarak sıcacık hiss< defa ailesinden biri onu onaylamış ve bir sarhoştar olarak görmüştü.

Godfrey kafasını sallarken, gözleri parıldıyordu; on uzun uzun baktı, kız kardeşini bir gün tekrar görm umuyordu ama göremeyeceğinden endişe ediyordı

Godfrey döndü ve salonu geçerek kararlı bir halde merdivenlere ve ardından kale kapısına sonra onu takiben şehrin koca ön kapılarına ilerledi. Kapıyı kapatma mücadelesi veren onlarca askere yardıma koşarken bir an bile tereddüt etmedi. Geldi ve omuz verdi, bir fark yarattı, onun sayesinde nazlanan demir kapı sonuna kadar kapandı. Bunu yapar yapmaz Godfrey kalın bir demir çubuğu kaldırarak kapıların önüne yerleştirmeleri için adamlara yardım etti.

Sadece bir an sonra, bir kaç saniye sonra McCloud ordusu kapılara gelip çarptılar. Kısa bir mesafe kala durmaya çalışmış ama başarılı olamamışlardı.

Godfrey diğer askeri takip ederek merdivenlerden kalenin yukarı kısmına koştu ve diğerleriyle beraber yayları aldı. Diz çökerek diğerleriyle beraber hisarların arasına geçti. Hedefini alıp ilk atışını yaptığında kendini iyi hissetti.

Bu şehri koruyacaktı. Belki kazanamayacaktı, hatta bugün hayata gözlerini yumacağını biliyordu ama artık bunun onun için bir önemi yoktu, tek umurunda olan bir onur mücadelesi sonucunda ölecek olmasıydı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn kalesinin üst kısmındaki hisarlarda kollarında Guwayne'i tutuyor ve ağlıyordu, Steffen yanı başında duruyor, V ufka doğru doğuya bakıyordu. Gwen'in kalbi gördükleri yüzünden yırtılıyordu, ufukta McCloud savaşçıları tarafından taşınan sıra sıra dizili siyah bayraklarla atlarını süren binlercesi doğrudan Kraliyet Sarayı'na geliyorlardı.

Arkalarında kalan uzak ufukta ise hali hazırda tarumar ettikleri belli olan köylerden çıkan kara dumanlar göğe yükseliyordu.

Bir yıkım nehriydi gördükleri ve tam olarak ona doğru geliyordu.

Borular kalenin aşağı ve yukarı duvarlarında tekrar tekrar duyuldu, aşağıdaysa Gwendolyn'in halkı Kraliyet Topraklarını çok ay vakitleridir prova ettirdiği tahliye için aceleyle hareket ediyordu. Tahliye düşündüğünden daha düzenli gidiyordu, sebebi şüphesiz ki çok iyi planlayıp tatbik ettirmiş olmasıydı. Aşağıya baktığında Kraliyet Sarayı'nın neredeyse boşalmıştı, tüm halkının arka kapılardan geçerek sonu gelmeyen at sıraları ve arabaların olduğu alana gittiklerini gördüğü için memnundu, planlandığı gibi bunlarla kıyıya, orada onları bekleyen ve uzaklara, Yukarı Adalar'a güvenle götürecek olan gemilere ulaşacaklardı.

McCİoud'ların demir kapılarına vurma sesleri tekrar tekrar yükseldi ve demir kapı zayıflamaya başlarken Gwen aşağı baktığında McCloud'ların şehri ve yeniden inşa etmek için bunca zamandır uğraştığı her şeyi yok edeceğini gördü.

Fakat halkını öldüremeyeceklerdi. Gwen içerde şehrine olacaklar için ağlarken en azından insanlarının zarar görmeyeceğini bildiğinden dolayı rahatlıyordu. McCloud ve tüm zenginliğini alabilirlerdi ama halkı bir gün daha yaşayacaktı.

"Leydim, çok vaktimiz kalmadı," dedi yanında duran Stei

Gwendolyn göğü taradı, karnına yumrular oturmuştu, şii her zamankinden daha fazla Thor'un burada, yanı başınd olmasını ve Mycoples'le birlikte gelerek

onları kurtarmas diledi.

Fakat müstakbel kocası çoktan uzak diyarlara gitmişti ve bilir ne zaman geri dönecekti.

Thor, diye dua etti. Bana geri dön. Sana ihtiyacım var.

Gwen gözlerini kapattı ve sessizce geri dönüşünü diledi. Ayrıca Ralibar'ın dönmesi için dua etti. Derinlerinde ise g dönmeyeceğini hissediyordu. Mycoples'in ayrılığı onda bi yara açmıştı ve onu o zamandan bu yana görmemişti. Sar bir çeşit depresyona girmişti, her sabah buraya gelirdi an şimdi uğramaz olmuştu. Gwen burayı sonsuza kadar terk etmediğini merak etti.

Gözlerini umutla açtı fakat gökyüzü boştu sadece aşağıda savaş veren adamların çığlıklarıyla doluydu. Thor yoktu. Ralibar yoktu.

Bir kez daha kendi başınaydı. Başka kimseye değil de hep kendine bel bağlaması gerektiğini biliyordu, hep bilmişti.

"Leydim?" diye tekrarladı Steffen sesinde panik vardı.

"Sana gitmeni emrediyorum," dedi ona.

Steffen kafasını salladı.

"Üzgünüm, leydim," dedi, "ama bu size karşı koyn gereken tek emriniz. Siz olmadan buradan ayrılma]

Guwayne kollarında çığlık atıp bağırdı, Gwen ona b çocuğuna olan aşkını tüm kalbiyle hissetti. Şehrini dayanamazdı fakat onu güvenli bir yere ulaştırmak vaktinin kalmadığını da biliyordu.

"Burası benim evim," dedi Gwen yerine mıhlanıp s durarak. "Babamın evi."

Gwen durup hepsini izlerken, şehrini, doğduğu bu bırakma düşüncesine dayanamıyordu. Burayı inşa yaptığı onca çabadan sonra şehir bu barbarların in kalacaktı.

"Artık başka bir ev bulma vakti geldi," dedi Steffeı

Gwen göğe son bir kez baktı, Thor’dan veya Ralibar işaret görmeyi umdu. Yollara baktı, Gümüş’ten bir umdu. Fakat yollar da boştu. Gelmeyeceklerini bili} uzaklarda, Hac yolculuklarının tam ortasındaydılar McCloud’lar iyi bir zamanlama seçmişlerdi.

Gwen derin bir nefes alıp bıraktı.

“Hadi gidelim,” dedi.

dışarı çıkıp Kraliyet Sarayı’nın arka kapılarından at ve arabaların olduğu yere ilerleyen insan seline katıldılar.

Gwen ve Steffen Kraliyet Sarayı’nın arka kapılarına yaklaşırken Gwen, önünde duran çok sayıda hizmetlinin kapıyı açık bırakıp onu beklediklerini görünce duygulandı. Aslında tüm halkı, arabalarda oturmuş, o gelmeden ayrılmamaya kararlı bir şekilde onu bekliyorlardı.

Gwen kapılardan geçen son kişiydi. Geçer geçmez, hizmetliler ağır demir kapıları geri çekip yankılanan bir gürültüyle sertçe çarparak kapattılar.

Gwen bekleyen arabalardan birine Guwayne’le beraber bindi, bu Kraliyet Sarayı’ndan çıkan son arabaydı. Sürücü atı kırbaçladı ve Gwen’le beraber tüm halkı dörtnala yola çıktılar.

Gwen dönüp omzunun üstünden geriye baktı, Kraliyet Sarayı’nm gözden kaybolmasını izledi. Kapanan kapıların sesleri, yankılanan metaller bu sevdiği şehir gözlerinin önünde gittikçe küçülürken zihninde yankılandı;
yakında şehrinin enkaza ve küle döneceğini biliyordu. Sevdiği her şey yok edilmek üzereydi.

Şimdi gittikleri yer ise Yukarı Adalar’dı, bir başka düşman mekanıydı ve kim bilir onları ne tür tehlikeler bekliyordu orada.

Hayatın hiç bir zaman eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Romulus, Vahşi Diyar’ın yanan ormanları boyunca ordusuna liderlik ederken, arkasında binlerce ayağın ezdiği yaprakların çıtırtılarını duyuyordu, gökyüzünde tepelerinde çığlık atan ejderhaların sesini duydukça zafer hissiyle gülümsüyordu.

İşte V buradaydı, yenilmezdi, bir gemi donanmasıyla okyanusu geçmiş, ordusuna ve ejderhalara liderlik ederek yolculuklarının son ayağına ulaşmıştı. Kanyon'a ulaşıp Kalkan'ı kısa süre içinde yok edebilecekti. İntikamını almanın ve dünyanın tüm hakimiyetini eline geçirmenin zamanı gelmişti.

Onlar ilerlerken ejderhalar aşağı dalıyor ve Vahşi Diyar'a ateşlerini püskürterek kilometrelerce uzunluktaki ormanı, kanyonun bu tarafında yaşayan yaratıkların hayatlarına son veriyorlardı. Ejderhalar yaratıkları ormanlık alandan süpürürken, çığlık atarak sürü halinde ortaya çıkıyorlar ve doğruca Romulus ve adamlarına saldırıyorlardı.

Romulus hemen öne atılarak kılıcını yukarı kaldırıp bu vahşi yaratıkların kafalarını bir biri ardına uçururken, tüm adamları ona katılıyordu. Bir kan gölü oluşmuştu, adamları ejderhalardan arta kalan ve sanki çekirge sürüsü gibi yollarına çıkan her şeyi öldürüyordu. Romulus çocukluğundan beri bu kadar eğlenmemişti.

Durmadan yürürken Romulus zafer sarhoşuydu, başarısıyla övünüyordu ve hayatının en büyük utkusunu kazanmaya hazırlanıyordu. Kısa süre sora Kalkan'ı yok edip Halkayı işgal edecek; Kraliyet Sarayı'nı ele geçirip Gwendolyn'i öldürecekti. Atalarının sahip olduklarını hatta Andronicus'un bile hiç elde edemediklerini yani dünyanın tüm hakimiyetini geri alacaktı. Gördüğü herkesi köleleştirip onlara işkence edecekti.

Romulus bu düşünceyle gülümsedi ve derin nefes a Dökeceği kanların tadını şimdiden alıyordu.

Kahinin kehanetlerine göre Romulus Kalkan'ı yok e fakat bunu nasıl yapacağını tam olarak söylememiş emrindeki ejderhalarla birlikte pekiştirdiği gücünü yerle bir etmesine yardım ederek kanyonu geçerek girmesi için ona bir yol açacağını tahmin ediyordu. Kalkan tüm bu ejderhaların gücüne karşı koyabilec miydi?

Romulus bir dönemeci alır almaz, hiç bir zaman ak] silinmeyen manzaraya hayran kalarak derin bir nel önünde sislerinin yukarı çıkarak, yaklaşması için oı cezbeden geniş kanyon uzanıyordu. İşte kaderi bu ı

Romulus hemen, kanyon geçidinin kenarına, iki dü: birbirine bağlayan köprüye geldi; önünde durdu, gc bekledi. Gözlerini kapattı ve lider ejderhaya öne ile görünmeyen Kalkan'a atılmasını emretti.

Gözlerini açtığında hepsinin tepelerinden uçarak k; uçurumuna ilerlediklerini görünce kalbi heyecanda atmaya başladı. Kendini yıkıma, ona ait olan ana ha

Fakat Romulus onlara bakarken ejderhaların görün duvara çarpıp geri sektiklerini görünce şok oldu. Ej öfke içinde çığlıklar atıp daire çizerek yeniden deni tekrar tekrar duvardan geri sekiyorlardı.

Yine de Kalkan'ı geçemiyorlardı.

gücüne karşı koyabilirdi? Halka'ya girmesi kaderin Bu kehanette bulunulmuştu. Yanlış giden neydi?

Romulus, öfkeden kudururken Kalkan'ı başka şekil etmesi gerektiğini biliyordu. Uzandı ve adamlarınd yakalayarak görünmeyen Kalkan'a doğru fırlattı.

Adam yüzü koyun uçup da ayaklarının dibinde yok kül yığınına dönerken çığlık çığlığa bağırdı.

Romulus öfkeden deliye döndü. Bu olamazdı. Ters £ neydi? Yanlış şekilde mi yönlendirilmişti? Bir kez düşerek geri mi dönmesi gerekecekti? Bu düşünce] hazmedemiyordu.

Hiç mantıklı gelmiyordu. O artık ejderhaların efene gezegende onu durdurabilecek hiç bir şey yoktu.

Romulus durup çok uzaklarda görünen Halka'nın aı baktı. Gözlerini oraya dikmişken tüm umutları ve \ erimeye başlamıştı. İlk kez, durdurulamaz olduğur gücü sarsılmaya başlamıştı. Neyi gözden kaçırmışt

Romulus onlarları izlerken ve planlarını sonsuza kc ederek utanç içinde buradan ayrılması gerekeceğin düşünürken, uzakta birden bire ortaya çıkan ve ya> ilerleyen bir şey gördü. Bu bir kadındı. Yavaşça kar öbür tarafından yürüyor ve köprüye adım atıyordu

Önce, diken üstünde adım adım hareket etti. Kollar yanındaydı ve attığı her adımla ona biraz daha yak! Romulus kadını tanıdı.

Bu hiç mantıklı değildi. Bir kadın köprüden bile isteye, Halka'nm Romulus'un bulunduğu tarafına geçiyordu. Tanıdığı bir kadındı. Dünyada en çok ve tek ihtiyaç duyduğu kadındı:

Luanda.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Luanda kanyonu birleştiren geniş köprünün önünde katılaşmış, soğuk kalbiyle durdu; dünyaya hissizdi, önünde uzanan manzaraya baktı. Kanyonun diğer tarafında, Vahşi Diyar'da Romulus önderliğinde orada durup köprüyü geçme uman binlerce İmparatorluk askeri vardı. Üstlerinde ejderhalar dolanıyor, çığlık atarak onları geride tutan görünmez Kalkan'a karşı kanatlarını çırpıyorlardı. Romulus da köprünün en ucunda elleri belinde olan biteni izliyordu.

Luanda köprüye ilk adımını attığında her şeye, artık uğruna yaşayacak bir şey olmadan tek başına her şeye son vermeye hazır hissediyordu. Yüzünde soğuk rüzgarı hissetti, bu yaz gününe rağmen buz gibiydi, tam da ruh haline uyuyordu. Bronson ölmüştü, Luanda soğuktu, açılıydı, içindeki kalbi ölmüştü. Karnında beir bebek olduğunu biliyordu lâkin babasız bir bebek, kader tarafından lanetlenmiş bir bebek; artık sadece zalim bir şakaydı onun için. Hayat önüne başkc ne gaddarlık getirebilirdi? Ondan bebeğini de mi alacaktı?

Artık bu dünyayı, Halka'yı ve bu gezegeni terk etme vakti gelmişti.

Fakat bunu yapmadan önce, ilk olarak her şeyden çok Gwendolyn'den intikamını almak istiyordu, bunun için yakı bir arzu hissediyordu içinde. Gwendolyn ve eski ailesi MacGil'lerin, Kraliyet Sarayı'nın ve Halka'da iyi kalan her ne varsa hepsinin üstüne yıkımını salmak istiyordu. Hepsinin ş an yaşadığı acının tam olarak nasıl bir his olduğunu anlamalarını sağlamak istiyordu. Dışlanan biri, sürgün edile biri olmak nasıl bir hismiş bilmelerini istiyordu.

Romulus'un köprüyü geçmek istediğini biliyordu. B ona ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Diğer tarafa ge Kalkan'ın ineceğinin farkındaydı. Romulus adamlar ejderhalarıyla Halkaya girecek ve sonsuza kadar or edecekti. Bu da tam olarak Luanda'nın istediği şeye kalan istediği tek şey.

Luanda bir adım attı, sonra bir tane daha. Köprünü: geldiğinde gözlerini kapattı, kollarını yana açtı ve a yanına indirdi. Gözleri kapalı yürümeye devam etti geriye, göklere bakar gibi attı.

Luanda ölmüş babasını, ölmüş annesini düşündü. C kocasını. Bir zamanlar sevdiği tüm insanları, hepsir ona ne denli uzak olduklarını.

Ederhaların çığlıklarını duyarken, altındaki zemini titrediğini hissediyor, girdaplı sislerin serin nemini kokluyordu, sadece kısa bir süre sonra karşıya,
Ron kollarına geçeceğini biliyordu. Elbette onu öldürea artık bunun bir önemi yoktu.

Önemli olan tek şey kocasını ölümün elinden zama alamamış olmasıydı.

Lütfen, Bronson, diye dua etti. Beni affet.

Romulus'un köprüyü geçmek istediğini biliyordu. B ona ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Diğer tarafa ge Kalkan'ın ineceğinin farkındaydı. Romulus adamlar ejderhalarıyla Halka'ya girecek ve sonsuza kadar or edecekti. Bu da tam olarak Luanda'nın istediği şeye kalan istediği tek şey.

Luanda bir adım attı, sonra bir tane daha. Köprünü geldiğinde gözlerini kapattı, kollarını yana açtı ve a yanma indirdi. Gözleri kapalı yürümeye devam
etti geriye, göklere bakar gibi attı.

Luanda ölmüş babasını, ölmüş annesini düşündü. C kocasını. Bir zamanlar sevdiği tüm insanları, hepsir ona ne denli uzak olduklarını.

Ederhaların çığlıklarını duyarken, altındaki zemini titrediğini hissediyor, girdaplı sislerin serin nemini kokluyordu, sadece kısa bir süre sonra karşıya,
Ron kollarına geçeceğini biliyordu. Elbette onu öldürea artık bunun bir önemi yoktu.

Önemli olan tek şey kocasını ölümün elinden zama alamamış olmasıydı.

Lütfen, Bronson, diye dua etti. Beni affet.

KIRK DÖRDÜNCÜ BOLUM

Reece,Yukarı Adalar'da, Tirus'un kalesinde uzun, devasa tal giden kırmızı halılı koridorda yavaşça yürüdü. Tahtta Tiru: oturuyordu. Reece içten içe duygularıyla kavruluyor, burad olduğuna inanmıyordu. Koca oda Tirus'un sadık
tebaasıyla doluydu, silahlı adamları, yüzlerce Yukarı Adalar sakiniyle beraber

odanın iki yanında sıralanmış, bu anı yani Reece’in Tirus'tan özür dilemesini görmek için balık istifi odayı doldurmuşlardı.

Reece yavaşça yürürken yüzlerce gözü üzerinde hissediyor her adımının farkında olarak ilerliyordu. Öne doğru bakine Tirus’un zafer edasıyla, açıkça bu anı bekler gibi oturduğun görüyordu. Gerginlik o kadar yoğundu ki bir bıçakla kesilebilirdi. Reece’in attığı her adımda mahmuzları şıngırdıyordu, bu ses donmuş sessizliğin doldurduğu odayı kesen tek ses oluyordu.

Gwendolyn Reece’i bu aşağılayıcı görevi yerine getirmesi v< iki MacGil’ler arasında barışı sağlayıp Yukarı AdalarT birleştirerek, daha büyük bir planı - artık bu her ne demek: gerçekleştirmesi için buraya göndermişti. Buna tüm krallıl Halka, sadık tebaası ve Reece’in buradan bile görebildiği, Tirus’un yanında kuzeni Matus’la bağlı halde yaralı duran Srog için ihtiyacı vardı. Reece’in özrü ikisini de özgür kılacaktı. Krallıklar arasına barış getirecekti. Bu Yukarı Adalar’ı birleştirme ile ilgili daha büyük planını gerçekleştirmesinde Gwendolyn’e yardım edecekti. Ayrıca aşağı kayalıklarda tutsak edilmiş donanmasının geride kak yarısını ve Tirus’un adamları tarafından kuşatılan dışarıda binlerce denizciyi de kurtaracaktı. Reece her ne kadar guru ona aksini söylese de ne yapılması gerektiğini biliyordu.

Reece attığı her adımda Selese’i düşünüyordu. Falu için aldığı intikamı eviriyor çeviriyordu. Tatminkar eylemdi. Fakat Selese’i ona asla geri getirmeyecekti olanların hiç birini değiştirmeyecekti. Reece için bı başlangıcıydı. Bu odadaki Yukarı Adalar’a ait herke birini tek tek öldürmek istiyordu. En çok da Tirus’ı özür dilemek zorunda bırakıldığı adamı.

Reece iyice yakında geldi, Tirus hala tahtında otum Tahta giden, her seferinde daha da yukarı çıkıp ona fildişi basamakları birer birer ve sindirerek çıkıyor Herkesin izlediğinin, küstah ve alçak Yukarı Adalar sakinlerinin bu tarihi anın yani gerçek ve dürüst bi savaşçının hain ve yalancı bir domuzun önünde dİ2 özür dilemeye zorlandığı bu anın keyfini çıkarıyorl

Politikanın bir insanın davranışlarını nasıl zorladı| değerlerine ve doğru bildiklerine nasıl ihanet etme zorladığını düşününce Reece'in içi yanıyordu. Daha amaç için prensiplerden ve hatta bütünlükten ödür zorluyordu. Fakat zaten prensipler ve bütün olmak başına iyi bir amaç değil miydi? Bir insan bunlar

ol neye sahip olabilirdi?

Reece, Gwen’in kararlarını anlıyordu. Bunlar bilge a muhakeme etmiş bir hükümdara aitti. Fakat eğer 1 olmak bunu gerektiriyorsa, Reece bununla hiç bir il olmamasını tercih ederdi. Bir günlüğüne bile olsa b hükümdar olmak yerine savaşçı olmayı yeğlerdi. Çc bir güce sahip olup da kendinden ödün vermektens güce sahip olup hayatında kim olduğu ve davranışl bütünlük içinde yaşamayı tercih ederdi.

baktı. Tirus da ona bakıyordu.

Odadaki gerginlik o denli yoğun ve somuttu ki Reec dokunabilirmiş gibi hissediyordu.

“Oğullarımdan birini benden aldın,” dedi Tirus, seî katıydı. “Onu soğuk kanlılıkla öldürdün.”

“O da benden karımı aldı,” diye karşılık verdi aynı

Tirus dudak büktü.

“O senin karın değildi,” diye cevapladı. “En azında: değildi. Ayrıca onu öldürmedi. Karın kendini öldür»

Reece kaşlarını çattı.

“Kendini, oğlunun ona ilettiği yanlış mektuplar yü: öldürdü. Hayatına son veren oğlundu.”

"Bıçağı tutan o değildi,” dedi Tirus.

“Mesajı tutan oydu,” diye karşılık verdi Reece, “ki daha keskindi.”

Tirus açıkça sinirlenmişti, kıpkırmızı oldu.

“Yaptıklarınla ölümü hak ediyorsun,” diye nihayet tartışmayı. “Fakat Gwendolyn’e merhametimden d yaşamana izin verdim. Tek yapman gereken özür d çök ve oğlumun hayatını aldığın için özür dile.” şövalyenin onur prensiplerine aykırıydı. Tirus’un oğlu ölı hak etmişti. Tirus, Halka’ya ihanet eden, Andronicus’la oı olup hepsini öldürmeye çalışan bu domuzun bizzat

kendi ölmeyi hak etmişti.

Fakat vücudunun her zerresi ona karşı çıksa da Reece yav ve acı çekerek Tirus'un önünde diz çökmeye kendini zork

Tirus gülümsedi, anın keyfini çıkarıyordu.

"Çok güzel/' dedi. "Şimdi özür dile. Her şey yoluna girsi

"Özür dilerim..." diye başladı Reece, sonra sesi zayıfladı, sözler boğazında düğümleniyordu.

Tirus sabırsızca aşağı bakıyordu.

"Ne için?" diye ısrar etti.

Reece duyguları, tutkuları altında boğuluyor bunlarla baş çıkamıyordu. Tüm dünyası bulanıklaşıyor, zihni kararıyo: Sanki tüm hayatı onu şu an içinde bulunduğu bu ana getirmişti. Sanki tüm kaderi burada düğümleniyordu. Hayatında tüm yolların karşılaştığı, mantıklı olanla doğrı olanın kesiştiği an buydu.

Reece kafasını kaldırıp gözlerini Tirus'unkilere dikti.

"Özür dilerim..." diye devam etti, "...senin hayatını da almadığım için."

Bu sözleri söylerken Reece uzandı, belindeki hançeri aldı; Tirus veya başka biri müdahale edemeden öne atılıp Tiru: kalbine sapladı.

Reece öne abanıp kaşlarını çatarak hançeri orada s< tutarken Tirus korkunç bir çığlık attı. Reece ölüm c imzaladığını biliyordu; etrafının tamamen sarıldığı odadaki herkes tarafından hemen öldürüleceğini aı Halka'yı bir kargaşaya, iç savaşa sürüklediğini; bini adamın bu nedenle kesin olarak öleceğini biliyordu

Fakat artık umurunda değildi. Doğru olanı yapmışt Selese'inin intikamını almıştı. Onurunu iade etmişi Kahramanlık ölmemişti. Ne olursa olsun onuruyla <

"Selamlarını iletiyorum," dedi Reece, "Selese'in."